

Truy Đuổi - Yến Hòa

Contents

Truy Đuổi - Yến Hòa	1
1. Yến Hòa - Chương 1	2
2. Yến Hòa - Chương 2	4
3. Yến Hòa - Chương 3	8
4. Yến Hòa - Chương 4	11
5. Yến Hòa - Chương 5	14
6. Yến Hòa - Chương 6	20
7. Yến Hòa - Chương 7	25
8. Yến Hòa - Chương 8	27
9. Yến Hòa - Chương 9	32
10. Yến Hòa - Chương 10	39
11. Yến Hòa - Chương 11	42
12. Yến Hòa - Chương 12	47
13. Yến Hòa - Chương 13	52
14. Yến Hòa - Chương 14	57
15. Yến Hòa - Chương 15	62
16. Yến Hòa - Chương 16	66
17. Yến Hòa - Chương 17	71
18. Yến Hòa - Chương 18	77
19. Yến Hòa - Chương 19	83
20. Yến Hòa - Chương 20	88
21. Yến Hòa - Chương 21	92
22. Yến Hòa - Chương 22	99
23. Yến Hòa - Chương 23	104
24. Yến Hòa - Chương 24	110
25. Yến Hòa - Chương 25	115
26. Yến Hòa - Chương 26: Phiên Ngoại 1 – Xem Tv	120

Truy Đuổi - Yến Hòa

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, niên hạ công đại thúc thụ, hiện đại, lãng mạn, HE, Niên hạ, đại thúc thụ có con. Nhân vật: Hạ Kiệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-duoi-yen-hoa>

1. Yến Hòa - Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Từ khi bước vào phòng thi, thì Hạ Kiệt liền chú ý tới vị giám thị kia.

Hắn đại khái chắc tầm 30, ngũ quan sạch sẽ, sắc mặt nhợt có chút vàng, trang phục ngăn nắp sạch sẽ. Ở trong căn phòng 35 độ trời tháng tám, lại quy củ mặc áo sơ mi, cổ áo được cài đến tận cổ, thật khiến người khác bội phục.

Có ông chủ ngồi ngay trước mặt y có lẽ vì quá khẩn trương, nên từ khi bước vào phòng đã móc khăn tay ra liên tục lau mồ hôi, đây quả là chỉ là một cuộc thi kiểm định nghiệp vụ thôi mà, có cần đến mức này không. Vị giám thị đó lấy một ly nước lạnh lẽ đi tới, đặt ở góc bàn chỗ của ông chủ đó, sau đó nhẹ nhàng trở lại bục giảng, phòng thi vắng lặng không chút tiếng động, chẳng ai chú ý tới động tác nhỏ này của hắn, nhưng trong ánh mắt vô tình thấy của Hạ Kiệt, thì lại bị hành động dịu dàng sẵn sàng này hấp dẫn, suốt 10 phút đồng hồ tầm mắt không hề rời khỏi người hắn.

Gì, hắn lại bước tới chỗ này, lại hướng ngay chỗ mình, nguy rồi, nhất định là do mình nhìn chăm chăm quá, Hạ Kiệt vội vã cúi đầu, người nọ đi ngang qua người y, ngay góc bàn của y tự nhiên cũng xuất hiện 1 ly nước.

Hạ Kiệt âm thầm cười, cuối cùng tập trung tinh thần, hết sức chăm chú giải đề.

Nửa giờ thi đã qua, trong phòng thi cũng có mấy người trung niên rục rịch ồn ào đứng lên, cũng không biết là chủ thầu ở chỗ xó xĩnh nào, tố chất cực thấp, theo quy định qua một tiếng mới được nộp bài thi, nhưng bọn họ cứ đòi đi, bị vị giám thị hơi lớn tuổi kia ngăn lại ngay cửa, y còn nghe thấy được trong tiếng cãi nhau kia có hòa lẫn tiếng của hắn, ôn hòa mềm nhẹ nhưng lại mang khí phách, tên gây rối kia chính là nhờ hắn khuyên giải mới chịu thôi. Người đó tâm bất cam tình bất nguyện mà ngồi lại chỗ mình hút thuốc, vừa qua đúng một tiếng liền xách giỏ rời đi, phòng thi cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Thời gian thi đến 3 tiếng đồng hồ, nhưng lượng đề thực tế làm chỉ mất phân nửa thời gian là cùng. Hạ Kiệt làm rất nhanh, cẩn thận kiểm tra lại toàn bộ 1 lần liền muốn nộp bài, nhưng lại chợt nhớ tới lời chị gái mình dặn dò không ngừng, nên lập tức lấy lại tinh thần lại kiểm tra lại thêm lần nữa, kéo dài thêm nửa tiếng, cuối cùng ngồi không yên, nhìn nhìn bốn phía, thấy có người thì đang chép phao, có người thì bài người khác, thực sự muôn loại hình hòa lẫn trong phòng thi, giám thị bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng gõ lên góc bàn 1 cái, Hạ Kiệt cứ nghiền ngẫm nhìn chòng chọc hắn đang đi qua đi lại trong phòng thi, hắn chợt xoay người, ánh mắt hai người chợt chạm nhau. Sắc mặt người nọ hơi đỏ lên, bước nhanh ngang qua người y.

Lại qua thêm vài phút, thấy phòng thi có hơn phân nửa người nộp bài, y sắp xếp đồ đạc lại 1 chút, chậm rãi đứng lên, thực sự là một cuộc thi tẻ nhạt.

Giám thị đứng trước bục giảng, cẩn thận kiểm tra đối chiếu số báo danh, cúi thấp đầu không thấy rõ được vẻ mặt của hắn, chỉ thấy ngón tay thon dài không ngừng lật bài thi xem qua xem lại, sau đó hắn chợt ngừng đầu, ánh mắt rất thân thiết, nhẹ nhàng từ trong tay y tiếp nhận bài thi.

Thực sự là một người ôn hòa, y thích.

Cuối cùng lưu luyến nhìn hắn 1 cái, Hạ Kiệt thông thả bước xuống thang lầu. Dọc theo sân vận động, mấy đứa học sinh trung học dưới ánh nắng chói chang chơi bóng tới đầu đầy mồ hôi, y nhìn 1 chút liền cảm khái, mới tốt nghiệp đi làm có 3 năm, mà bản thân giờ nhìn lại thấy mình đã già.

Ra khỏi cửa trường học, ngang ven đường khúc cuối đường chợt có một chiếc QQ (1) chạy ra.

“A Kiệt!” Đứa cháu trai đập đập cửa kính xe kêu to. Hạ Kiệt chờ kính cửa xe hạ xuống liền đưa tay bé bé ra.

“Đồ khỉ con, gọi chú.”

Chị gái y hạ hết cửa kính xuống, nhíu mày nói: “A Kiệt, có phải ra sớm đúng không?”

Hạ Kiệt nhúc đầu, mở cửa xe ngồi xuống: “Em kiểm tra 3 lần lặn đó, không phải chỉ là một cái chứng chỉ thôi sao, nhất định qua.”

“Đã nói em ...”

“Đây là cuộc thi kiểm tra nghiệp vụ,” Hạ Kiệt nhin không được nói tiếp. “Sau này sẽ có lợi cho việc thăng chức của em, em biết chứ, lần này tuyệt đối không có vấn đề.”

Anh rẽ ngồi ở ghế phó quay đầu lại cười nói: “Nó thi cũng thi xong rồi, em có lo cũng vô dụng thôi, A Kiệt, tối nay về nhà ăn.”

Chị gái quan tâm đưa qua một chai nước khoáng: “Thi nửa ngày cũng khát nước rồi đi, trước cứ gọi điện báo Tiểu Tuyết một tiếng đã, cả buổi chiều em tắt điện thoại, nó gọi mấy lần không được liền gọi chị, có thể định hẹn em đi ăn tối đó, đừng để người ta chờ lâu.”

Hạ Kiệt khởi động máy, quả nhiên có 6 cuộc gọi nhỡ, không thèm để ý bỏ vào túi quần, y chịu không nổi tính tình tiểu thư của cổ, coi như mình không thấy gì đi.

“Mặc kệ cổ đi, em muốn ăn cùng chị gái mình, thật lâu rồi không được nếm sườn heo chua ngọt của anh rẽ làm.”

“Sẽ làm cho em ăn tới no bụng luôn, lần sau có kết quả, tới lượt em đãi.” Anh rẽ đắc ý nói. Chị gái y mỉm cười, nhấn chân ga, QQ liền phóng đi.

“Này, chị, chị biết lái xe sao, anh rẽ, anh yên tâm để chị ấy lái luôn hả?”

“Có anh ngồi bên cạnh mà, em yên tâm.” Anh rẽ cười quay đầu lại. Ngay cả cháu trai cũng ồn ào. “Mẹ là nữ quái xế.”

Hạ Kiệt vỗ trán, trong lòng nói thầm, một người chị gái bình thường thì dịu dàng nhưng sao cứ hễ lái xe thì lại chẳng khác gì mấy tay đua xe vậy?

Đây là khóa thi cuối cùng mà Quý Thụ Thành làm giám thị, cả hai ngày hẳn đều gác chính, mỗi cuộc thi kéo dài 3 tiếng, mùa hè nóng bức khó chịu, nhất là cái việc chỉ ngồi yên 1 chỗ không động tĩnh gì càng khiến người khó chịu hơn.

Từ khi chuông bắt đầu reo vang, thí sinh ngồi ngay dãy thứ hai bàn thứ 5 cứ nhìn chằm chằm hẳn, có lẽ do khát nước đi, trời nóng thế này, trong phòng cũng không có gắn điều hòa, liền rót một ly nước mang cho y, dù sao cũng là thanh niên, không chịu được nóng.

Lặng lẽ đi tới mang cho y ly nước, quả nhiên sau đó y không ngẩng đầu nhìn mình nữa mà tập trung làm bài.

Lần này là cuộc thi kiểm tra nghiệp vụ, đều là công nhân viên chức trong mấy công ty xí nghiệp, tuổi tác không đồng nhất, tố chất cũng khác nhau, quay cóp chép bài đầy cả ra, khó thấy được mấy ai mang bản lĩnh thực sự của mình ra thi cử, nên trong lòng với vị thí sinh kia càng thêm nhiều thiện cảm.

Tiến bước một đám thí sinh đánh đá rời khỏi phòng thi, phòng thi cũng trở nên an tĩnh hơn nhiều, chỉ nghe thấy ngoài cửa sổ tiếng lá cây xào xạc, tiếng con ve không ngừng râm ran, người buồn ngủ, vừa ngồi xuống trong lòng chợt suy nghĩ lung tung, đã tháng tám rồi, tháng ba tháng tư chuẩn bị khai giảng, phải đóng tiền học, mà tháng ba cuối thu lại phải đi thực tập, mỗi tháng đều phải gửi tiền xuống cho nó.

Mới vừa ly hôn với vợ, kết thúc chiến tranh lạnh giữa hai vợ chồng kéo dài suốt 2 năm lẻ 7 tháng. Bắt đầu từ tháng 9, con trai Tiểu Diệp cũng sẽ vào tiểu học, may mà bản thân đi dạy tại trường, bình thường có thể chăm sóc cho con, so với thời gian vừa rồi để bé ở nhà bà nội sẽ càng thêm có lợi. Chủ nhiệm lớp của bé là giáo viên mới tốt nghiệp, một cô gái thoải mái vui vẻ, nhưng có sở thích là bình thường cứ hay coi mấy tiểu

thuyết kỳ lạ (đam mỹ), hề thấy mình là lại nói mấy cái gì đó khó hiểu (cứ gọi mình là đại thúc thụ (*)), rõ ràng hẳn đâu có gầy (*) lắm đâu.

(*) Thụ ở đây là đọc là shou4, Gầy ở đây là cũng đọc là shou4, hai từ đồng âm khác nghĩa

Trong lúc mình suy nghĩ, người ở dưới càng lúc càng quá phận, liền phải đi tới cảnh cáo, chấp tay sau lưng đi tới bàn từng người gõ nhẹ, chậm rãi dạo 1 vòng trở về, bỗng nhiên thấy thí sinh kia lại tự tiểu phi tiểu nhìn mình giống thầy giáo tiểu học đi rần ðe học sinh, nên mặt hẳn bất chợt đỏ ửng lên.

Chỉ chốc lát sau, thí sinh đó nộp bài, y đứng lên liền cao kinh người, chậm rãi bước tới bục giảng chẳng khác gì tòa thái sơn chắn ngay trước mắt, ước chừng 1m8 hơn, nhưng nhìn gần lại thấy tuổi còn khá trẻ, mặc quần áo lại mang nét học sinh sinh viên. Thấy bài thi cách hành văn mang đầy khí thế, nhất định là tràn đầy tự tin với cuộc thi lần này, giữa trán tràn đầy nhiệt huyết khiến người khác ước ao.

Ngẩng đầu mỉm cười với y, y lễ phép gật đầu lại, ra khỏi phòng thi.

Đây kỳ thực chính là lần gặp gỡ đầu tiên giữa Hạ Kiệt và Quý Thụ Thành, tuy rằng hai người họ lúc gặp lại nhau không hề nhớ ra, nhưng sự thực chính là như vậy, ngay từ thời điểm ban đầu, hai người họ đã bị đối phương hấp dẫn, ánh mắt đã vô ý thức truy đuổi đối phương. HẾT CHƯƠNG 01

(1) QQ:

2. Yên Hòa - Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

“A Kiệt, A Kiệt, rời giường, rời giường!” Hạ Đồng bò lên giường, không ngừng vỗ vỗ mạnh vào gối bị ngủ đông đang cuộn tròn trong chăn kia.

“Nhóc quỷ, phải gọi ba.” Hạ Kiệt kéo chăn ra lộ cái đầu tổ chim, nhìn đồng hồ ngay giường ngủ, 7h30.

“Muốn chết à, sớm thế gọi ba dậy làm gì? Hôm nay là chủ nhật mà.”

“Nhưng hôm nay ba nói dẫn con đến trường báo danh mà.” Hạ Đồng nghiêm trang nói.

Hạ Kiệt chợt tỉnh táo lại, quên mất, hôm nay chính là ngày đứa nhóc con đến trường, tham gia cuộc thi xếp lớp, chính là đại sự. Y lập tức lật chăn bông, chết tiệt, lạnh thiệt mà, liền run rẩy khoác thêm áo lông. “Sữa bò mang chưa?”

“Mang rồi, bánh quẩy bánh nướng con cũng mua luôn rồi, để trong bếp đó, ba mau nhanh đi.”

“Vậy con ăn trước đi.” Bàn chân trần vừa đặt lên sàn nhà, Hạ Kiệt liền hít sâu 1 hơi, đáng chết, vớ ðể đâu rồi, ở bên cạnh gối tìm thấy được 1 cái, “Hạ Đồng, ở gần kéo phía trước lấy đôi vớ cho ba đi.”

Hạ Đồng ngậm bánh nướng từ cửa nhô ra. “Ngăn kéo đã hết vớ rồi, không phải hôm qua ba mang toàn bộ đến tiệm giặt quần áo rồi sao?”

“Chết tiệt.” Không tìm nữa, trực tiếp mang một chiếc này vào chân luôn, tuy rằng chân trái có chút lạnh buốt. Liền nhanh chóng chạy vào buồng vệ sinh.

“A Kiệt, hôm qua dì Tiểu Tuyết có gọi điện cho ba, kêu ba tối nay gọi lại cho dì đó.”

Hạ Kiệt lung tung đánh răng, không trả lời, Tuyết tiểu thư mà tìm y thì có chuyện gì cơ chứ, nhiều lắm chỉ là nghe cô ấy lải nhải mấy cái nhàn ngôn toái ngữ trong công ty, không có ý nghĩa.

10 phút sau, cái đầu được vuốt keo bóng láng, mang cravat, khoác bộ vét vào, hình tượng hoàn toàn đổi khác. Thuận tiện cầm lấy sữa bò một ngụm uống, tay cầm lấy bánh quẩy rồi lập tức phát tay xuất phát. Hạ Đống mang túi sách, nhanh chóng xuống lầu đợi y. Chung cư mà họ ở khá cũ, cũng không có gara, chiếc Santana đời cũ của Hạ Kiệt đậu ngay ven đường, trời ạ, khí trời tháng 2 cực kỳ lạnh, y thở ra một luồng khí trắng, kéo cao cổ áo rồi mở cửa xe.

“Cuộc thi hôm nay có chắc chắn không? Hôm qua ôn tập xong hết chưa?” Hạ Kiệt ngáp 1 cái, đêm qua vẽ sơ đồ game, thức tới 3h sáng, nên mới quên mất chuyện sáng nay. Hạ Đống lười biếng thắt dây an toàn, từ cái hộp dưới kính xe lấy ra một bao kẹo cao su đưa cho y: “Ba cứ yên tâm, tuyệt đối không thành vấn đề. Nhai cái này đi, miệng ba đầy mùi.”

Thằng nhóc quý, có mùi thì cũng giống cái mùi trong miệng con thôi, Hạ Kiệt cố sức vò đầu nhóc con, sau đó khởi động xe.

May hôm nay là chủ nhật, trên đường không có kẹt xe, trường học từ xa dần hiện ra, cuối cùng cũng không đến muộn. Thế nhưng con đường vào cổng trường có chút khó đi, con đường không tính là nhỏ, chỉ là bị mấy chiếc xe máy cùng người chen bịt kín cả lối, hôm nay là ngày báo danh, nên người đặc biệt đông.

Mất 5 phút lại chỉ đi được có 10m, vậy khi nào mới tới được cổng trường. Không còn cách nào khác, đi tới cũng không được mà đi lùi cũng không xong.

“A Kiệt, dừng ở đây luôn đi.”

Hạ Đống mang túi sách vào người rồi đẩy cửa xe. Nhưng ngay lúc đó, phía bên phải chợt có một chiếc xe máy chạy tới, phản ứng chậm trước việc đẩy cửa xe của nhóc, nên liền đụng mạnh vào cửa xe. Hai mẹ con bé ú liền té ngã nhào xuống đường.

“Diên à, lái xe kiểu gì vậy hả? Bộ mất mù hả?” Bà mẹ bé ú linh hoạt xoay người đứng lên. Một tay kéo mạnh Hạ Đống từ trên xe xuống, hét lớn với Hạ Kiệt.

Lại dám động tới con trai tôi, Hạ Kiệt không vui, lập tức cởi dây đai bước xuống xe, kéo con trai mình lại, từ trên cao nhìn xuống vị bác gái: “Nói cái gì chứ, bà đụng vào cửa xe tôi tôi còn chưa bắt bà bồi thường. Thấy rõ không hả, chỗ này là chỗ đỗ xe, tôi cũng có nhá xi nhang, chỉ là bà tự đứng chạy ào tới, tôi hoài nghi phanh xe của bà thắng không ăn, đầu óc cũng không được linh mẫn.”

“Này cậu có thấy không hả, cậu lái nguyên cái xe hơi to đùng, chúng tôi là xe máy, sao tự đứng lại chạy lên đụng.”

“Rõ ràng là bà tự chạy tới rồi đụng, tôi đã đậu ngay ngắn xong rồi.” Hạ Kiệt nhịn mà nói.

“Này cậu trai trẻ, không có lý do tự tìm lý do, rõ ràng là cậu sai, hiện tại xe tôi cũng bị hư, cậu phải bồi thường tiền sửa.”

“Xe của bà chỉ là bị ngã, mắc gì phải trả tiền cho bà.” Người này mặt mũi chẳng có, nói chuyện không chút đạo lý.

“Hai mẹ con tôi bị té gãy xương, phải bồi thường tiền thuốc men.”

“Cả hai mẹ con bà béo như heo, gãy xương được chỗ nào?”

Hai người càng cãi càng hung, như chuẩn bị đánh nhau luôn. Người qua đường liền bu lại xem.

Bỗng nhiên, trong đám người chạy ra một người, nâng xe máy đang ngã sắp kia lên, kéo đứa bé đang té ngồi dưới đất lên: “Sáng sớm đường chật, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, mọi người đều lùi 1 bước, nhanh chóng xử lý, không nên cãi nhau vô vị.”

Quý Thụ Thành cầm lấy túi xách rớt dưới đất, hỏi học sinh: “Có bị thương ở đâu không? Tiền Nam.”

“Ai u, thầy Quý, còn làm phiền thầy.” Bà béo xấu hổ, vỗ vỗ cát dính trên người con mình.

“Tôi thấy xe của chị cũng không có vấn đề gì, mau reng chuông rồi, để cho tụi nhỏ vào trường trước đã.”

Hạ Kiệt liền nhớ tới chính sự, đưa tay lên nhìn đồng hồ, sắp không kịp, liền vội vã thấp giọng xin lỗi không chút thành tâm, về mặt bà mẹ béo kia có chút không vui, nhưng lại phải chú ý tới mặt mũi vị thầy chủ nhiệm đang đứng bên cạnh, hừ vài tiếng, Hạ Kiệt cũng không tiếp tục dây dưa, kéo con trai mình chạy vào trường học.

Chỗ giáo vụ đã có 7,8 gia trưởng đang đứng đợi cùng con mình. Trường tiểu học Đan Phượng là một trường có tiếng ở tỉnh Ninh Ba này, hằng năm đều có khá nhiều học sinh thi đầu vào, yêu cầu trúng tuyển cực kỳ khắc nghiệt.

“Cậu là cha của Hạ Đồng?” Chủ nhiệm phòng giáo vụ nhìn sổ hộ khẩu 1 chút, lại nâng mắt cẩn thận quan sát 1 chút, sao thấy người này nhìn chỉ mới có 25, 26 tuổi thôi mà.

“Phải phải, cho phép hỏi thầy họ gì?” Hạ Kiệt về mặt mỉm cười, cực lực bảo trì tư thái tao nhã.

“Tôi họ Chu. Năm nay người báo danh khối lớp ba tương đối nhiều. Chúng tôi chỉ có hai danh ngạch mà thôi, cho nên dựa vào thành tích mà xếp. Các bạn nhỏ theo thầy vào phòng học kế bên để làm trắc nghiệm nhỏ hai môn, văn và toán, người lớn đứng ngoài chờ.”

Hạ Kiệt vội vã nhìn mấy đứa trẻ chung quanh, đều tựa tựa nhau, không đứa nào nhìn qua thông minh hơn con mình cả, không thành vấn đề.

“Con trai, con trai, nào ... Một ... Hai ... Ba!” Y nâng cánh tay lên.

“Cố gắng lên!” Hạ Đồng nhin không nổi phải đập tay với y. “Ba à, ba giống con nít quá!”

Hừ, thằng quỷ con.

Đứng ngồi không yên tại cửa chờ hơn 1 tiếng, so với cuộc thi của chính mình còn thấy khẩn trương hơn. Cuối cùng, cửa phòng học mở ra, một đám nhỏ liền ào ra, Hạ Đồng đi cuối cùng, cùng một đứa bé gái khác đi bên cạnh thầy chủ nhiệm giáo vụ. Y liền đi qua.

Thầy Chu kéo một bạn nhỏ đang chạy ngang qua lối hành lang; “Tiểu Diệp Tử, đến lâu ba nói cha con kêu toàn bộ chủ nhiệm lớp xuống đây đi, cần phải rút thăm xếp lớp.”

Cậu bé này có đôi mắt thật to, đen láy đặc biệt hữu thần, cùng với khuôn mặt tròn tròn, nhìn qua rất dễ thương. Bé dạ 1 tiếng rồi chạy đi.

Một lát sau, bốn thầy cô bước vào phòng giáo vụ, 3 nữ, 1 nam. Dẫn đầu chính là thầy Quý hồi nãy đứng ngay cổng trường giải vây cho y. Một lát sau, thầy Chu gọi phụ huynh bước vào, cô bé đi cùng được phân vào lớp 3/4, Hạ Đồng thì vào lớp 3/3, chủ nhiệm lớp kiêm giáo viên dạy Văn là thầy Quý, Quý Thụ Thành.

“Thầy Quý, chúng ta thật có duyên!” Hạ Kiệt nho nhã lễ độ vươn tay.

Quý Thụ Thành nghiêm túc nhìn y, ánh mắt bỗng nhiên ngừng lại ở dưới chân trái của y, Hạ Kiệt không hiểu nhìn theo, ống quần chân trái còn chưa xắn xuống hết, lộ ra phần cổ chân trơn tối chói mắt, y xấu hổ cọ cọ đẩy ống chân quần xuống.

Quý Thụ Thành mỉm cười cùng y bắt tay, nói: “Sau này hy vọng quý phụ huynh có thể phối hợp cùng chúng tôi.”

Quả nhiên là phong thái người dạy văn, thanh âm cực kỳ nhu hòa.

Chủ nhiệm lớp cũng không quá hoan nghênh mấy đứa nhỏ được xếp vào giữa chừng như vậy, nhất là mấy khối lớp cao. Không phải do chính tay mình một tay dạy dỗ, mấy đứa nhỏ này khó tránh khỏi trường hợp khó quản giáo, cũng không thân thiết. Nếu mấy đứa nhỏ này vốn thi vào mang thành tích cao, chính là vận khí, còn nếu ngược lại là dạng không thông minh, nghịch ngợm, hoặc có phụ huynh nuông chiều thì lại khá phiền phức.

Vận may của Quý Thụ Thành cũng muôn hình vạn trạng, lớp hần chủ nhiệm hầu như năm nào cũng có học sinh xếp vào giữa chừng, vừa vào thì trong lớp lại chật đi. Thế nhưng xem ra năm nay không tệ lắm, đã thấy qua bài trắc nghiệm của Hạ Đồng, phần toán khá tốt ngoại trừ phần tính nhẩm có vài câu sai, nhưng hầu hết đều tính ra. Bài viết Ngữ văn cũng không tồi, câu nói lưu loát, nội dung có bài bản hẳn hoi. Chính là chữ viết có chút rỗng bay phượng múa, bài viết cũng đầy mấy lỗi về dấu ngắt câu hoặc là bị lặp từ. Dù sao sơ ý cũng là bệnh chung của tụi nhỏ.

Chỉ mong đừng quá mức hoạt bát. Trong lớp nam đã nhiều hơn nữ tới 4 em, kỷ luật đã thành vấn đề lớn lắm rồi.

Đáng tiếc trời không như ý nguyện, Hạ Đồng vừa vào lớp liền tỏ ra sức sống vô cùng, nhóc này cực kỳ lanh, đi học luôn luôn giành quyền trả lời câu hỏi, khi tan học, có muôn vàn trò chơi, hấp dẫn rất nhiều bạn học, nào là yoyo, nào là xoay tre chong chóng, nào là trò phú ông (1), ngay cả đứa bé béo hời báo danh bị đụng trúng kia cũng đi theo sau môn nhóc đòi chơi cùng.

Máy vi tính trên bàn trong lớp hần mới vài ngày đã bị nhóc tìm tới phá, 3 tuần sau, chủ nhiệm lớp là hần mới phát hiện ổ D của hần chợt có phần mềm trò “Đại Thoại Tây Du”, tìm hiểu 1 chút liền lôi ra nhóc con này cài.

Người khi quá thông minh sẽ rất dễ lười biếng, hần nghĩ cách tăng thêm bài tập cho nhóc, tập viết chữ thì nhiều thêm mấy dòng, học thuộc lòng thì chắc không ép được nhóc rồi. Thế nhưng dù thế nào thì tổng thành tích của nhóc luôn đứng trong top 5 của lớp. Thực sự vừa khiến người ta vui vừa khiến người ta lo mà.

Đóng lại sổ báo cáo thành tích của nhóc, Quý Thụ Thành đang nghĩ tới việc tiếp xúc với phụ huynh của nhóc, trong hộp bút của nhóc thiếu bút máy, trưa mang cơm tới trường lại quên mang muỗng, sổ báo bài hằng ngày cũng thiếu chữ ký phụ huynh. Ba của nhóc — cái vị gặp hồi hôm báo danh kia, nhìn qua còn khá trẻ, rốt cục có biết chăm sóc trẻ nhỏ hay không, cần phải tìm cơ hội đi thăm gia đình 1 lần mới được. Thế nhưng cứ mỗi khi gọi điện về nhà thì luôn không có ai tiếp máy. Vào lúc đầu khai giảng muôn ngàn chuyện cần làm, dần dần hần cũng tạm gác lại.

Sáng hôm đó hần không có tiết, đang ngồi trong văn phòng sửa bài văn của tụi nhỏ, bỗng nhiên trưởng lớp vội vã chạy ào hô to: “Thầy Quý ơi, thầy Quý ơi, Hạ Đồng tiêu chảy ra quần rồi.”

Quý Thụ Thành vừa nghe lập tức theo cô bé chạy đến phòng học, vừa mới đẩy cửa, đã nghe thấy mùi hôi, toàn bộ mấy đứa nhỏ trong lớp đều đang bịt mũi cười đùa chọc ghẹo, cô giáo dạy nhạc nhíu mày mở cửa sổ.

Hạ Đồng đang xui xẻo kia mặt không cảm xúc ngồi ở chỗ mình không nhúc nhích, dù sao cũng là đứa nhỏ 10 tuổi, lúc này chẳng còn chút tinh thần ngày thường, cứ cúi đầu, khuôn mặt trắng bệch, môi mím chặt. Quý Thụ Thành cố nén cười, kéo nhóc ra khỏi phòng học vào WC, đang vào mùa đông, quần soóc tận cùng bên trong cùng quần bông dày đều ẩm ướt, dính đầy phân, toàn bộ đều cởi sạch, hai cánh môn trơn bóng nhỏ nhắn của Hạ Đồng đáng thương run rẩy, hần mỉm cười đem quần lông tận cùng bên ngoài của nhóc cho nhóc mặc lại, tạm thời ứng phó.

Dẫn nhóc đến văn phòng, Quý Thụ Thành rửa tay, cầm điện thoại gọi cho phụ huynh nhóc.

Quý Tiểu Diệp học lớp 2 tiết học ít, đang ngoan ngoãn ngồi ở ngay bàn cha mình làm bài tập, bé hiếu kỳ nhìn Hạ Đồng 1 chút, nhẹ nhàng hỏi: “Anh làm chuyện xấu, bị thầy la hả?”

Hạ Đồng hừ 1 tiếng, không trả lời.

Quý Tiểu Diệp bỗng nhiên nhíu nhíu mày, hít hít mũi, sứt sứt nói: “Cái gì thế này, sao lại thối thế?”

Hạ Đồng mặt muốn khóc, lặng lẽ dịch về phía tường, gắt gao kéo sát quần mình, dường như làm thế để giảm bớt mùi hôi.

Bên kia vừa tiếp máy, Quý Thụ Thành đã nâng giọng: “Ba của Hạ Đồng, sao cậu lại vô trách nhiệm như thế, hiện tại con của cậu mặc một cái quần trong mùa đông lạnh lẽo đến vậy, lẽ nào cậu không lo bé bị cảm mạo ... Phải, tôi biết cậu bận công tác, nhưng dù bạn cũng không thể bỏ mặc bé ... Cậu như vậy sao xứng làm ba hả ... Xin mời cậu lập tức tới trường ngay.”

Quý Thụ Thành tức giận cúp máy, bình thường hẳn ít khi nào tức giận tới mức lớn tiếng với người khác, chỉ là người ba này thực sự khiến người ta chịu không nổi mà. Đứa nhỏ bị biến thành bộ dạng này, cũng do y không biết cách dạy dỗ, cũng không biết cách sắp xếp thời gian làm việc và nghỉ ngơi hợp lý mà thành ra.

Hạ Kiệt bất đắc dĩ cúp máy, đẩy cửa phòng họp tiến vào, các quản lý của các bộ môn còn đang chờ y để nghe tiếp hơn phân nửa bài báo cáo còn lại. Trò chơi này là do tổ của bọn họ mất tới 2 tháng khắc phục khó khăn mới đạt được thành quả, nhìn ông sếp Trần Đào đang mang vẻ mặt vô cùng kinh ngạc ngồi bên cạnh, họ khan một tiếng kè sát lỗ tai ông nói: “Sếp Trần à, con tôi ở trường gây chút chuyện, thầy chủ nhiệm của nó kêu tôi phải lập tức tới trường, bên này xin ngài hỗ trợ giúp.”

“A!”

Không chờ Trần Đào phản ứng, y liền trời chết thu thập văn kiện, nhanh như chớp chạy trốn. HẾT CHƯƠNG 02

(1) Trò chơi (Monopoly)

3. Yếu Hòa - Chương 3

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Hạ Kiệt một đường chạy thẳng tới trường học thì cũng đã vào giờ tan học lớp sáng, một đoàn học sinh từ cổng trường ào ra, y đậu xe ở ngay đường, rồi chạy thẳng tới văn phòng giáo viên.

Quý Thụ Thành cầm cà men đang chuẩn bị cùng con trai ăn cơm, tuy rằng cũng chuẩn bị cho Hạ Đống 1 phần, nhưng nhóc giờ nằm dài trên bàn, làm ra vẻ chẳng muốn ăn.

“Có mang quần theo không?” Quý Thụ Thành nói. “Bé lại vừa đi WC thêm mấy lần nữa, coi tình hình không khả quan cho lắm, nên đưa bé tới bệnh viện khám một chút.” Hạ Kiệt vội vàng từ trong túi lấy ra một cái quần nhàn nhún, nhãn mác ở trên còn chưa kịp tháo ra, bắt gặp ánh mắt nghi vấn của thầy giáo, y có chút xấu hổ, hai tuần rồi không có giặt đồ nên trong nhà chẳng còn bộ nào sạch cả.

Tục ngữ nói, trẻ con không giả bệnh được, Hạ Đồng mềm nhũn cả người nằm trên lưng y, toàn thân chẳng còn chút khí lực. Cho đến giờ vẫn chưa thấy bộ nghe lời, ngoan ngoãn tùy mặc của nhóc như thế.

“Đối diện bên đường là bệnh viện Đan Phượng, hiện giờ các bác sĩ đều đã tan tầm rồi, dùng dạng cấp cứu sẽ tốt hơn.”

Hạ Kiệt cảm ơn hẳn, lập tức dẫn nhóc tới bệnh viện.

Trực phòng cấp cứu là một nữ bác sĩ, trải qua một khâu kiểm tra, rồi nghiêm túc nói với ba đứa nhỏ: “Sáng sớm có phải ăn trứng thứ gì đó không tốt hay không, khiến cho bé bị tiêu chảy, mất nước, tiêm một mũi rồi sau đó xem tình hình.”

Hạ Kiệt nhớ tới buổi sáng cứ như chiến tranh, ở ngoài mua cái bánh quẩy bánh mì loại lớn, còn có bịch sữa bò chẳng biết mua ở quán nào. Thực sự là đáng chết mà.

Lúc đâm tiêm, Hạ Đồng đặc biệt ngoan, dường như ngay cả khí lực giấy dựa cũng không có, ngồi ở trên ghế plastic, nửa giờ chẳng có chút hoạt động nào, bình thường bắt nhóc ngồi yên 1 chỗ 10 phút thôi đã giống như muốn lấy mạng của nhóc rồi, tuy rằng y thường vì thế mà phiền não phát hỏa, nhưng hiện tại y lại hy vọng có thể nhìn thấy nhóc mau khôi phục trở nên bộ dáng hoạt bát tràn đầy sức mạnh.

Điện thoại di động trong túi vang lên, là đồng nghiệp khá thân trong công ty: “A Kiệt, mày ở đâu vậy, chiều có tới làm không?”

“Tao dẫn con đi bệnh viện khám, cuộc họp hồi sáng sao rồi?”

“Chủ nhiệm Trần gánh vác giúp mày, nhưng sếp Vương nói buổi thực nghiệm chiều nay phải do đích thân mày đảm trách.”

“Tao không đi được, game này mày cũng rành mà, mày tới làm giúp tao đi.”

“Không được, tên sếp đó đặc biệt cố chấp, còn dặn tao nhắn mày thông điệp cuối cùng, nói nếu mày không tới, thì hạng mục này sẽ đưa qua cho tổ 2, hôm nay tính mày nghỉ không phép.”

Hạ Kiệt tức giận hét lớn: “Tao cần gì quan tâm ổng làm gì chứ, hiện tại con tao bệnh đi chẳng nổi này, ai để ý tới game chết tiệt đó, mày nói với ổng, có bản lĩnh thì đuổi tao đi!”

“A Kiệt!” Hạ Đồng bị tiếng hét của y khiến cho giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra khẽ áo góc áo y.

Hạ Kiệt nhanh chóng ném điện thoại, ôm lấy nhóc. Bỗng nhiên cảm thấy nhóc khẽ run, liền lập tức cởi ra áo khoác bao bọc toàn bộ thân người nhóc lại, nhóc cảm nhận được nhiệt độ cơ thể người lớn, vô ý thức chui vào trong cánh tay của y, bỗng nhiên bĩu môi, nhẹ nhàng nói mớ: “Mẹ!”

Con mắt của Hạ Kiệt chợt nóng ướt, lập tức đưa bàn tay lên che lại.

Chị, nếu giờ có chị ở đây thì thật tốt.

Tiết học chiều kết thúc, Quý Thụ Thành thấy trong phòng học còn lại một túi sách cô linh, hai cha con kia khám bệnh giờ sao rồi nhỉ? Cầm lấy túi xách mang tới bệnh viện, mới vừa vào phòng truyền nước biển, thì chợt thấy Hạ Kiệt ôm lấy đứa nhỏ ngồi trên ghế gỗ ngủ gà ngủ gật. Sắc mặt của nhóc tái nhợt, mà cái người làm ba kia cũng chẳng khá hơn là mấy. Hắn biết mùi vị khi con nhỏ bị bệnh sẽ như thế nào, nên chậm rãi bước qua, nhìn túi nước biển, thấy nước thuốc cũng chẳng còn lại bao nhiêu, nên vỗ nhẹ bờ vai y.

Hạ Kiệt giật mình, nhảy dựng lên, nhìn rõ được người trước mặt, hàm hồ gọi: “Thầy Quý!”

“Đêm qua không ngủ à?”

Hạ Kiệt lau mặt ngồi xuống lại, ngẩng đầu nhìn bịch nước biển, lại cố ý nâng đứa nhỏ trong lòng mình lên cao 1 chút, cười khổ nhìn hắn: “Tôi ở công ty phần mềm làm phát triển game, bình thường bận rộn thì làm suốt cả ngày đêm, cũng không chú ý chăm sóc đứa nhỏ này, để thầy Quý phải bận lòng rồi.”

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Ăn đồ không tốt, tiêu chảy, mất nước. Đều do buổi sáng tôi không chú ý kỹ tới nó.”

“Đàn ông chăm con nhỏ đều khó tránh khỏi sơ suất, thế nhưng cũng không thể quá tập trung vào công việc.”

“Đúng vậy, thầy nói rất đúng, tôi không xứng làm ba.” Hạ Kiệt áy náy sờ mặt nhóc, trong lòng đau khổ.

Quý Thụ Thành lấy ra một túi plastic, nói; “Cậu còn chưa ăn cơm, sắp tối rồi, tôi mua chút đồ lót dạ này.”

“A, sao tôi lại không biết xấu hổ như thế chứ.”

“Không sao, chỉ là tiện đường mua thôi.”

Cầm lấy cái bánh bao nóng hổi, Hạ Kiệt có chút hoảng hốt: “Được rồi, vậy bao nhiêu tiền, tôi gửi lại thầy.” Y cuốn quýt tìm bóp tiền, lại bị Quý Thụ Thành đưa tay cản lại. “Có mấy cái bánh bao thì nhiều tiền chứ, cậu đừng khách khí.”

“A ... Vậy cảm ơn!” Hạ Kiệt đỏ mặt cúi đầu. “Hạ Đồng, tỉnh lại, ăn bánh bao không?”

Hạ Đồng lắc cánh tay, lắc đầu.

“Hiện tại nên cho bé ăn cháo đi, dễ tiêu hóa.”

Hạ Kiệt như tỉnh mộng, ngay cả một đạo lý đơn giản như vậy mà y cũng không biết, thật xấu hổ.

Lại thêm một bịch nước truyền nữa thì trời đã tối đen, Hạ Kiệt ôm nhóc đi tới cổng trường để lấy xe, chỉ thấy Quý Tiểu Diệp đang mang cặp đứng ở cửa chính chờ cha mình, vườn trường tối đen chẳng còn bóng người. Bé thấy cha mình trở về, lập tức nhào vào lòng hẳn.

“Xấu hổ, thầy Quý, hại thầy phải về trễ như vậy.”

“Không sao, nếu mai Hạ Đống vẫn chưa khỏe lại, tốt nhất nên để bé ở nhà nghỉ thêm 1 ngày, tiết bị mất tôi sẽ dạy bù cho bé.”

Hạ Kiệt mở cửa xe nói: “Nhà của thầy ở đâu, tôi lái xe đưa hai người về.”

Quý Thụ Thành chối từ 1 hồi, thấy không lay chuyển được lời thành khẩn của Hạ Kiệt, nên đành lên xe nói ra địa chỉ, thì ra hai người họ đều ở chung một khu chung cư, một người Đông một người Tây.

4. Yên Hòa - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Quý Thụ Thành dẫn con mình xuống xe Hạ Kiệt ngay trước dãy nhà của mình, ngẩng đầu vừa nhìn, nhà bếp ở lầu 3 đã sáng đèn, cũng 17h30 rồi, hai đứa em kia chắc đói bụng lắm, hôm nay là thứ 5, thằng ba phải trực ca đêm ở bệnh viện, nên giờ sẽ ăn tại nhà.

Mở cửa ra, chợt một luồng khói khét bay thẳng vào mặt, trong phòng hai thiếu niên cao to kêu oa oa, nóc nhà như sắp bị cháy đen, thằng em ba Quý Thụ Lễ lại như ông thần, ngồi yên trên ghế sofa bắt chéo chân cầm báo đọc. Khiến người làm anh là hẳn cũng phải dờ khóc dờ cười: “Em cũng biết hai đứa nó không sờ qua nồi, sao không đi giúp tụi nó.”

Tiểu Diệp sôi nổi đi mở cửa nhà bếp, người chưa tiến vào, đã bị một mùi cháy khét đẩy ngược ra.

Quý Thụ Lễ đẩy cặp mắt kính trên mũi: “Tụi nó nhiều tuổi rồi, cũng phải tự lập rồi chứ, lúc em bằng tuổi A Hiếu, đã có thể đến chuồng gà bắt giết đem đi nấu một bàn tiệc rồi đấy.”

“Sao tụi nó so được với chúng ta thời đấy chứ.”

“Sao lại không so được, đừng sùng bái thằng tư thằng năm như vậy, anh làm anh hai mà cứ nhẹ dạ.” Khi thằng ba rầm rì cất báo đi, chậm rì đi tới cửa bếp. “Này, bắt quá chỉ là chiên 1 con cá thôi, có được chưa vậy?”

“Đều do anh tư hết đó, em nói phải đổ thêm dầu, mà anh không đổ, lại còn mở lửa lớn nhất. Cá bị khét hết rồi.”

Quý Thụ Hiếu lau đi mồ hôi trên mặt, nói: “Tao vốn có thể làm được, nếu như mày đừng có ở bên tai tao lải nhải lảm bảm, cá sao mà khét được.” Tiểu Diệp từ chân chú ba chui đầu ra, mở to hai mắt hiếu kỳ nói. “Chú tư à, mặt của chú như mèo đen vậy đó.” Thằng năm nhìn lại, không chút khách khí cười ha ha, Quý Thụ Hiếu trợn to mắt, nhào tới trước mặt Tiểu Diệp, hung hăng làm mặt quỷ. Tiểu Diệp cười khúc khích, trốn sau chân chú ba.

“A Hành, tay em bị gì thế, sao lại đỏ thế này.” Anh hai mắt sắc, không đợi em nắm kịp giấu tay ra phía sau liền cầm chặt lấy. Ngón tay hần chỉ vào một điểm đỏ to trên tay cậu.

“Dầu văng trúng đó, vừa nãy lúc để cá xuống không chú ý né.” Quý Thụ Lễ nói.

“Tay thế này làm sao mai đánh đàn được chứ, mau đi rửa nước lạnh rồi sát trùng.” Anh hai như cha, lập tức thấy đau lòng, kéo em trai đi bằng bó, Quý Thụ Lễ nhìn quanh nhà bếp, vẩy cá văng khắp nơi, trên bàn bếp, trên thớt gỗ, ngay cả trên tóc thằng tư cũng dính 1 mảng, vừa rồi chắc chắn là một màn đại chiến nhân – ngư, hai cái nồi đều dính đầy dầu, vừa nhìn đã thấy ngấy, liền mở nút hút khói dầu, mùi khét mới hơi chút tản đi.

“Quá thất bại rồi đây, A Hiếu!” Ông anh ba quăng lại một câu châm chọc, nhíu mày nói. “Hiện tại đàn ông không xuống bếp được chẳng ai muốn đâu, biết không hả, muốn tới Bắc Kinh học thì trước hết đi học cách nấu mấy món ăn trước đi, hiểu chưa?”

“Chẳng phải mới thất thủ lần đầu hay sao, em không tin lần đầu tiên anh chẳng thất bại, nói không chừng ...”

Ngay khi anh ba quay lại trừng mắt: “Còn dám cãi, đi rửa nồi.”

Quý Thụ Hiếu đầy côi lòng oán thầm không cam lòng đi rửa nồi. Tiểu Diệp kéo ống quần Thụ Lễ, làm nũng nói: “Chú ba, con đói.”

“Muốn ăn cơm nhão không?” Quý Thụ Thành tay đầy mùi dầu hoa hồng, đang cầm khăn mặt lau lau, trong nhà chỉ còn lại một chút rau dưa cùng con cá đã khét, cùng hai đứa học sinh đang tuổi lớn, thì không biết phải làm sao để đủ, nhất là thằng tư, một người có khả năng vừa ngồi máy tính vừa giải quyết một tô thịt bò kho.

“Làm gì mà làm nữa, toàn bộ đi theo em tới Lai Tắt Bảo ở dưới (1: một cửa hàng thức ăn nhanh ở Ninh Ba), hôm nay em đãi khách.” Thụ Lễ vung tay lên, Tiểu Diệp vui mừng nhảy dựng. “Thế nhưng A Hiếu, mày phải phụ trách quét dọn, chờ khi nào chỗ này sạch rồi thì mới được ăn.”

“Vì sao chỉ có mình em, còn A Hành thì sao?”

“Tao mời khách, tao thích theo ý tao.” Khi con mắt anh ba tia sáng chợt lóe, ha hả cười gian nói: “Thuận tiện lau luôn sàn phòng khách đi.” Thụ Hành tựa như con chó nhỏ chạy đi lấy cái cà mên mà bình thường anh hai hay đi dùng đựng cơm, sau đó bốn người vui vẻ ra khỏi cửa.

“Chú tư, con sẽ chờ lại cho chú đùi gà thịt kho tàu.” Tiểu Diệp vui tươi hơn hờ kêu lên.

Không chỉ bên kia, nhà bếp của Hạ Kiệt hôm nay cũng bận vô cùng.

Lái xe đưa Hạ Đống về nhà xong, lại thấy Tuyết tiểu thư đang ôm cả bụng lửa đứng chờ ngay cửa.

“Anh làm gì vậy hả, nói trưa nay mời đồng nghiệp chúng ta đi ăn, đợi anh nửa ngày chẳng thấy, điện thoại lại tắt máy, anh để em một mình đối mặt với cả đám bạn, mặt mũi còn đâu nữa hả?”

Hạ Kiệt không có khí lực nói lại, móc chìa khóa ra mở rộng cửa, nhẹ nhàng đặt Hạ Đống lên sofa.

“Này, anh nói chuyện đi chứ, sao giờ mới chịu về nhà hả, người ta đứng ở cửa chờ anh hai tiếng rồi đó, cũng chẳng thèm hỏi han 1 tiếng.” Bạch Tuyết ủy khuất sờ sờ chân của mình, cởi giày cao gót đặt mông ngồi ở sofa phòng khách, tới gần mặt Hạ Đống mới nhận ra có gì đó không ổn: “Hạ Kiệt, cháu trai anh xảy ra chuyện gì thế, nhìn qua hình như bệnh đó. Hạ Đống, dì là dì Tuyết nè, kêu 1 tiếng dì nghe đi.”

“Em đừng làm ồn nó nữa, nó bệnh rồi, cả chiều hôm nay chỉ toàn truyền nước thôi đó.”

Hạ Kiệt cởi áo khoác, mở tủ lạnh, thức ăn dự trữ 1 tuần trước giờ tiêu hao chẳng còn lại gì, có thể ăn chỉ còn lại vài gói mì sợi, coi số lượng, ba người ăn cũng miễn cưỡng được.

“Hạ Đống, có khẩu vị không, chúng ta ăn mì sợi nhé.”

Hạ Đống hừ một chút, rút cuộc đáp ứng.

Hạ Kiệt đưa vài gói mì tới trước mặt Bạch Tuyết, nhếch mắt. Nhưng vị tiểu thư kia hồn nhiên chưa phát giác ra, vẫn chuyên tâm cầm điều khiển từ xa chuyển mấy kênh tin tức.

“Này!”

“Gi chứ?”

“Em là con gái, em đi nấu đi.” Hạ Kiệt trừng mắt.

“Sai lầm, em là khách, là bạn gái anh, mắc gì em phải đi nấu.” Bạch Tuyết thét chói tai. “Khi em ở nhà, chẳng bao giờ em phải vào bếp.” Cô nói chính là lời thật, thiên kim của cục trưởng Cục Thuế sao có thể xuống nhà bếp chứ.

Hạ Kiệt chỉ có thể mang mặt phần hận tự mình đi xuống bếp. Bất quá chỉ là nấu vài gói mì, có thể làm khó y sao? Trong phòng bếp toàn bộ dụng cụ đều là của chị gái y để lại, cả đồng nồi to nồi nhỏ nên dùng cái nào để nấu, mấy con dao lớn còn máng ở trên tường, do lâu rồi không xài, nên đầy mạng nhện. Ở đây toàn bộ đều có ký ức của chị gái y, đều chính là hình ảnh chị ấy đưa lưng về phía y mà bận rộn nấu nướng, cùng với hương vị xông vào mũi đã khiến người ta chảy nước miếng.

Hạ Kiệt lấy lại bình tĩnh, cầm lấy nồi trung bắt xuống bếp, đổ nước vào bên trong, mở lửa, đun không quá lâu, nước sôi thì thả mì vào. Chờ mì chín thì múc ra chén.

Tuyết tiểu thư thấy chén mì luộc đơn sơ vậy cũng không có nhiều ý kiến, dù sao cũng do đích thân y làm, uống vài hớp thôi cũng đã cảm thấy ngọt ngào.

Hạ Kiệt không ăn, trước tiên dùng muỗng dứt cho Hạ Đống, nhóc ăn một ngụm, sắc mặt không tốt lắm, y liền ngừng đầu nhìn Tiểu Tuyết, cau mày. Sau đó cúi đầu ăn, nhạt như nước lọc, chẳng có chút mùi vị gì cả, sợi mì vẫn còn cứng, nhai cũng không được.

“Anh có bật lửa nấu không vậy?” Tuyết tiểu thư oán giận nói.

Hạ Đống miễn cưỡng nuốt xuống, muốn ăn tiếp, thì Hạ Kiệt giạt lấy chén, chán nản nói: “Được rồi được rồi, không ăn nữa, anh ra tiệm thức ăn nhanh mua đồ ăn về.”

Bốn anh em nhà họ Quý ăn tới mỹ mãn, dẫn Tiểu Diệp đi ra khỏi cửa tiệm thức ăn nhanh, A Hiếu thấy anh hai mình lấy mấy món ăn dư mà xem chúng như bảo bối, chịu không nổi nói thầm: “Anh hai à, cũng không phải trong nhà không có đồ ăn, anh cần gì tới mức nhặt lại đồ ăn thừa?”

“Mấy thứ này có thể ăn, lãng phí, đáng tiếc.”

“Thực là, cũng là ra ngoài ăn, mà anh còn mang theo rau ngâm trong nhà, cũng quá mất ... Ai da.”

“Người chưa từng bị bỏ đói qua không có tư cách nói hỗn, mày nói ít lại cho tao.” Anh ba không chút khách khí nhéo mạnh A Hiếu 1 cái.

Quý Thụ Thành mỉm cười, lại cầm cà mèn trong tay, ngừng đầu lên thì thấy Hạ Kiệt đang vội vã xách túi đồ ăn đẩy cửa đi ra.

“Thầy Quý, mới ăn xong à?” Hạ Kiệt cười chào hỏi.

“Ừ, mua bên ngoài à, Hạ Đống có thể ăn chút đồ ăn nóng rồi à?”

“Không, mua cho nó cháo.”

Quý Thụ Thành đem cà mèn nhét vào túi plastic của y: “Cái này là món rau mằm, là hai ngày trước ở trong thôn tự mình trồng mang tới đó, rất là mềm, có thể để Hạ Đống ăn chung với cơm.”

Hạ Kiệt cứ từ chối, nhưng không được, đành mang cà mên của hân về nhà.

Món rau mầm thực ra là mầm cây rau mồi nhú, chỉ đưa ra chợ trong thời gian ngắn, rồi được sơ chế qua, mùi vị có chút nồng khiến vài người không chịu nổi, nhưng khi nhà còn thiếu thốn, thì chị gái thường hay chạy tới vùng nông thôn hái đầy cả một bình lớn, đi ngâm, bình thường lấy ra ăn với cơm.

Vừa cầm tới nhà, Bạch Tuyết chịu không nổi vị này, liền bịt mũi chạy thật xa, nhưng Hạ Đồng lại ăn rất ngon miệng, mùi vị đã xa cách 2 năm, khiến người ta nhớ nhung nên ăn nhiều, Hạ Đồng ăn cháo xong thì chảy mồ hôi, ngủ cũng ngon hơn.

Vừa cẩn thận rửa cà mên, trong đầu liền hiện ra nụ cười ấm áp của Quý Thụ Thành, cùng với tiếng nói ngữ khí nhu hòa của hân.

Nên cảm ơn thầy Quý thôi.HẾT CHƯƠNG 04

(1) Lai Tắt Bảo

5. Yên Hòa - Chương 5

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Thời gian qua rất nhanh, dần dần, khí trời chuyển ấm, ở ngọn cây chẳng biết từ đâu nở ra một nụ hoa, trong một đêm chợt bừng nở, rực rỡ chói mắt. Mấy đứa nhỏ bỏ đi áo bông nặng trĩu, hai tay chân được thảnh thơi càng thêm chạy giỡn vui vẻ. Hạ Đồng vẫn chưa khỏe hẳn đã hoạt bát đủ khiến người ta đau đầu.

Hạ Kiệt nhận được bài học lớn, không dám tiếp tục dự trữ thức ăn, mỗi ngày đúng hạn đều tới siêu thị mua thức ăn mới về.

“A Kiệt, con muốn cái này!” Hạ Đồng đẩy xe đẩy tới trước quầy snack.

“Không được, trong đó đều toàn hóa chất, mấy đứa nhỏ mà ăn nhiều sẽ béo như con heo.”

“Lừa gạt, chẳng phải trên bàn ba cả một đồng sao, sao có thấy cha mập đâu.”

“Đó là do ba thức đêm, bộ con cũng để dành ăn đêm hả?” Nói xong, đẩy xe tới khu thức ăn nhanh, đang muốn đem một đồng mì gói bỏ vào trong xe.

“Con ghét ăn cái đó.” Hạ Đồng lớn tiếng. “A Kiệt, làm cơm cho con ăn là trách nhiệm của ba. Mì ăn liền cũng toàn là hóa chất, con không muốn.”

Hạ Kiệt trợn trắng mắt: “Con không cần tìm cớ, đừng mong ba mua snack cho con.”

“Ba cũng đừng mong con ăn mì ăn liền.” Hạ Đồng đứng ngay xe đẩy, cùng y ánh mắt đối nhau, xoẹt ra tia lửa.

“Tạo phản hả, nhóc con.” Bàn tay to vươn ra, như xách con gà con mà đẩy nhóc lúi trên mặt sàn.

Hạ Đồng vừa muốn phản kích, chỉ nghe 1 tiếng gọi non nớt trẻ con: “Nha, cha, là anh tiêu chảy kìa!”

Tôi chết ~~~~~

Quý Thụ Thành dẫn con trai chậm rãi đi tới, cười nói: “Thật trùng hợp nha, ba Hạ Đồng.”

Hạ Đồng thấy chủ nhiệm lớp như con chuột thấy mèo, lập tức tự động biến tàn hình đứng qua 1 bên, Hạ Kiệt liếc mắt nhìn nhóc, cuối cùng cũng tìm được khắc tinh của nhóc rồi ha. “Xin chào, thầy Quý.”

“Cậu muốn mua mì ăn liền?” Quý Thụ Thành nhìn xe toàn mì ăn liền, đủ loại màu khiến người ta hoa mắt.

“Cha, con muốn ăn mì.”

“Cái này không có dinh dưỡng, trẻ nhỏ không nên ăn, thế nhưng, lâu lâu ăn cũng không sao.” Cuối tuần, hai đứa em đều đến trường học, trong nhà không nhiều miệng, nấu mì cũng tốt. “Con ăn loại nào?”

Cái này coi như hỏi đúng người, Hạ Kiệt lập tức thao thao bất tuyệt: “Vị của Thống Nhất tương đối đậm đà, Khang Sư Phó thì mùi rất thơm, nhưng kỳ thực chẳng có vị gì cả, cái mì xào Nhật Thanh kia cũng khá được đó, rau trộn ăn rất ngon, còn cái Nguyên Khang thì ...”

“Hình như cậu rất quen thuộc, bộ ăn nhiều lắm sao?” Quý Thụ Thành thuận miệng hỏi. Hạ Kiệt liền che lại đứa con trai đang cường liệt kháng nghị phía sau mình, vẫn nhả cười cười: “Cái này, chúng tôi ... cũng thỉnh thoảng ăn thôi.”

“Vậy hôm nay cậu định mua gì, tôi vừa nãy đi có thấy bán rau dưa, hôm nay rau chân vịt cũng khá ngon, thịt sườn cũng đang giảm giá đó.”

“Ba không có nấu ăn, nhà em toàn mua thức ăn đóng gói thôi.” Hạ Đồng giãy dụa, cuối cùng cũng mở miệng nói.

“Câm miệng, nhóc con.” Hạ Kiệt đỏ mặt, xấu hổ nói. “Kỳ thực hôm nay định mua vài món ăn, đang định ăn thử thể nào, cũng không thể lúc nào cũng mua mì gói được, thức ăn ở siêu thị làm cũng khá dầu mỡ, không tốt cho sức khỏe tụi nhỏ.”

Lừa gạt!

Quý Thụ Thành đương nhiên coi là thật, hai người cha đẩy xe đẩy đến chỗ bán rau dưa, mua rau chân vịt, hẳn còn nhiệt tâm giảng dạy cho y làm cách nào từ món rau dưa làm thành 1 món ăn đơn giản. Hạ Kiệt rất thích nghe thanh âm của hẳn, tuy rằng nghe hẳn nói cứ như lọt vào sương mù, nhưng lại không thấy chán, luôn gạt đầu khiêm tốn thụ giáo.

Hai đứa nhỏ không ai giữ, ngay trong siêu thị chơi trận chiến xe đẩy, không ngừng chạy qua chạy lại trong khu hoa quả. Tiểu Diệp Tử chơi sắp phát điên, bình thường chung quanh bé đều là chú, tuy rằng so với người khác hưởng thụ được hơn 4 lần yêu thương, nhưng không có bạn cùng tuổi, còn trong trường, thì đều theo cha ở trong văn phòng làm bài tập, ăn, bị quản cực kỳ nghiêm khắc, tình cách cũng khá hướng nội, đáng vẻ bây giờ là khanh khách cười to, cười tới mặt đỏ bừng. Cho nên, khi hai người cha mua xong đồ ăn lần lượt về nhà mình, thì bé còn lưu luyến ‘anh chàng tiêu chảy’

Sáng cuối tuần, theo thường lệ chính là tổng vệ sinh của nhà họ Quý, dựa theo bình thường, là cha ở trong phòng khách dọn dẹp, Tiểu Diệp ngoan ngoãn ngồi ở sofa làm bài tập, không làm phiền cha. Thế nhưng kỳ quái lạ, Quý Thụ Thành hôm nay còn chưa dọn dẹp xong, thì đứa con ngay sofa đã lăn trái lăn phải, không, nói đúng hơn, chính là từ giây phút bé ngồi xuống sofa thì đã không yên rồi, hai tay một lát thì gãi lưng, một lát thì gãi ngực, nghe răng trợn mắt còn hừ hừ.

“Sao thế?”

“Ôi, ngứa!” Tiểu Diệp áp ứng.

“Để cha xem.” Quý Thụ Thành buông giẻ lau, đi qua, đứa nhỏ lập tức cuộn tròn người lại, không cho hẳn xem.

“Rốt cục xảy ra chuyện gì?” Sờ soạn phía sau cổ của bé, cả tay đầy mồ hôi. Chắc không sinh bệnh chứ? Quý Thụ Thành sờ trán bé, không có phát sốt nha. Liền quần cao tay áo của bé lên, da trơn, cũng không

có vấn đề gì.

Bỗng nhiên, hần mắt sắc liền thấy dưới cánh tay tuyết trắng của con mình có một con sâu đen. Dưới tình thế cấp bách, liền cởi bỏ toàn bộ áo lông, nội y bên trong toàn là sâu đen nhỏ, hơn cả trăm con nhìn mà phát sợ, ở dưới cánh tay còn có một cây bông, bên trong cây bông mở ra một đám tầm đang nhả tơ.

“Ai đưa cho con cái này?” Quý Thụ Thành dở khóc dở cười.

“Anh Hạ Đồng.” Tiểu Diệp Tử hơi sợ, thiếu chút nữa khóc ra.

May là tầm không có cắn người, chỉ là con sâu nhỏ, bắt cũng bắt không ra, nên đơn giản lột quần áo đi tắm, nhưng bé lại không chịu, thấy mấy con tầm theo dòng nước chảy xuống cống, bé liền khóc lớn, chết sống không chịu nhảy vào bồn tắm lớn.

Quý Thụ Thành đành phải dỗ dành bé: “Mấy con sâu này con không có nuôi được đâu, trong cây bông còn nhiều lắm, cha sẽ không ném bỏ chúng.”

Tắm rửa xong, thay đổi y phục sạch sẽ, Tiểu Diệp Tử khóc còn chưa hết, liền chạy vào phòng khách tìm cây bông. Quý Thụ Thành cũng không bỏ qua được, từ giá sách lấy một cây bút lông nhúng nước ấm, cầm lấy tay con trai mình, cẩn thận dùng ngòi bút mềm mại bắt mấy con tầm bỏ lên tờ giấy trắng. Tầm khoảng 11 con.

Nhìn những con tầm ở trên tờ giấy trắng không ngừng ngoa ngoắt, Tiểu Diệp Tử thỏa mãn, cười ha hả, làm ba ba thở dài: “Mấy con tầm này, không có lá dâu thì không nuôi được đâu? Con có chuẩn bị sẵn chưa?”

“Anh Hạ Đồng sẽ nuôi nha, anh nói lấy ra rồi thì gọi cho anh.”

5 phút sau, Hạ Đồng lén lút chạy tới, thấy Tiểu Diệp Tử liền thần thần bí bí hỏi: “Cha em có ở nhà không?”

“Có.” Quý Thụ Thành từ phòng bếp đi ra, ôm lấy lưng nhóc đề phòng nhóc chạy trốn. “Nuôi tầm thì nuôi tầm, sao lại đưa qua cho em nhỏ, bản thân em tự mình mang về nhà thì tốt rồi.”

“Ba em không cho em nuôi.” Hạ Đồng rụt cổ nói. “Năm ngoái lúc em lấy chúng ra, toàn bộ đều bị ba ném vào trong bồn cầu.”

“Vì sao?”

“Sao mà em biết?” Hạ Đồng khẩn cầu. “Thầy Quý, để Quý Tiểu Diệp nuôi đi, em sẽ phụ trách cung cấp lá dâu, mỗi ngày chỉ cần cho em nhìn là được rồi, tuyệt đối sẽ không gây phiền cho thầy mà, cầu xin thầy đó.”

Quý Thụ Thành nhìn bộ dáng thương cảm của nhóc, có chút nhẹ dạ, hơn nữa Tiểu Diệp cũng ôm cái cổ mình làm nũng. Hắn lắc đầu, tùy tụi con.

Thế là, mỗi ngày Hạ Đống đều cùng Tiểu Diệp chơi chung 1 chỗ, nhóc này ỷ vào tính nết ôn hòa của thầy chủ nhiệm, trưa nào cũng chạy tới văn phòng giáo viên để xem tầm, tan học thì ở trường chẳng chịu về, cuối cùng đơn giản nhà cũng chẳng thêm về, ở lại luôn nhà thầy Quý làm bài tập, xong thì chạy xuống công viên dưới lầu chơi, canh giờ ba mình tan tầm thì chạy về nhà.

Ở chung thời gian dài, Quý Thụ Thành cuối cùng cũng hiểu được công việc của Hạ Kiệt bận tới mức nào, bình thường 6h tối mới về tới nhà.

Cuối tuần kia, hai đứa nhỏ chơi tới quên cả thời gian, Quý Thụ Thành để nhóc ở lại nhà, gọi điện về nhà báo, nhưng chẳng ai tiếp máy.

Buổi tối đưa nhóc trở về. Lần đầu tiên tới nhà y, liền khó tránh khỏi quan sát 1 chút, toàn bộ bày biện trong nhà chẳng khác gì một người đàn ông độc thân ở trong ký túc xá, mọi thứ sắp đặt coi như chỉnh tề, chỉ là trên sofa để quần áo mất trật tự. Nhà bếp là nơi sát phong cảnh nhất, trên bàn để đầy đồ ăn đã lạnh, chén đĩa ăn hồi sáng còn chưa rửa qua, dính đầy dầu, tường thì còn coi như sạch, bởi vì không có nấu nướng, không có khói dầu, chỗ đổ rác trong cống thoát nước cũng bị tạp vật lẫn hơn phân nửa.

Căn nhà lớn lạnh tanh, không có chút khí người, thảo nào thằng nhỏ ngày nào cũng chạy qua nhà mình.

“Nếu ba em không về thì em ăn gì?”

Hạ Đống nói: “Tủ lạnh còn dư đồ ăn thừa, bỏ cùng cơm vào trong lò vi ba làm nóng là dùng được. Ba cũng có cho em tiền, nếu không thì ra tiệm thức ăn nhanh mua đồ ăn về.”

“Anh Hạ Đống, súng của Long Thái Tử (một vai trong game Mộng Huyền Tây Du) là hình dạng gì vậy? Em muốn xem.” Tiểu Diệp nhìn màn hình máy tính hỏi.

Quý Thụ Thành để tụi nhỏ tự chơi, theo tính kiêu phách, tự mình đi tìm nhà vệ sinh, lấy dụng cụ, bắt đầu dọn dẹp nhà bếp.

Hạ Kiệt vội vã lái xe về nhà, vừa nhìn thời gian thì đã là 7h30. Cái tên quản lý Vương khôn khéo, từ lần y xin nghỉ do con bị bệnh lần trước, liền bị ống ghim thù, luôn ngầm mà lăng nhục y. Không biết nhóc con kia hôm nay ăn gì, sờ sờ cái bụng đói của mình, ngấm lại cảnh còn phải về nhà hâm đồ ăn, thật thấy thê lương.

Mở cửa phòng chợt thấy đèn trong phòng bếp sáng lên ánh đèn ấm áp, còn trong phòng sách thì truyền tới tiếng cười vui vẻ của tụi nhỏ. Y kinh ngạc đi tới cạnh cửa nhà bếp.

Chị đang đứng trước bồn rửa chén mà rửa chén, nghe được tiếng động liền quay đầu lại ôn hòa cười cười:

“Đã trở về. Lại tặng ca à? Trong nồi cơm điện cho nấu cho em canh cánh gà, lấy ra ăn đi.”

Hạ Kiệt nhìn bóng lưng bận rộn kia, không khỏi có chút hoảng hốt

Quý Thụ Thành cầm chén đĩa lần lượt lau khô rồi bỏ vào tủ chén, quét tước xong cuối cùng cũng đỡ hơn. Vừa quay đầu liền thấy Hạ Kiệt đang dựa vào cạnh cửa ngáy ngốc nhìn chăm chăm mình. Nhìn vãi bố lau nhà trong tay mình, hắn luôn là một mặt lãnh đạm cũng chợt ửng đỏ: “Xin lỗi, tôi thấy bàn hơi lộn xộn, nên tự ý hành động.”

“Không không, là tôi xấu hổ, trong nhà bữa bọn tới thế ...” Hạ Kiệt đang muốn tìm coi có gì để làm, nhưng phát hiện trong nhà bếp đã dọn dẹp xong hết, tất cả đều trở nên ngay ngắn rõ ràng, chỉ còn lại túi rác bên chân. Y nhúc nhích, xoay người muốn cầm lấy, thì lúc đó Quý Thụ Thành cũng cúi người xuống cầm. Do không chú ý, trán của hai người cộng mạnh vào nhau. Hạ Kiệt liền đỏ mặt, vội vã cầm lấy túi plastic, thấp giọng nói: “Tôi đi bỏ rác.”

Y hoang mang rối loạn cầm lấy túi rác chạy tới cửa mang giày, lung tung xỏ đại, trong lúc không chú ý liền đem đổ ngã cái hộp giày bên chân.

Tầm cương mà hai đứa nhỏ âm thầm nuôi dưỡng chợt rớt hết ra ngoài, mấy đậu đen nho nhỏ đã thành tầm đang ngủ đông, trắng, thô thô, rơi xuống đất, có vài con còn rớt ngay trên chân trái của Hạ Kiệt.

Quý Thụ Thành đang ở trong bếp chỉ nghe ở cửa vang lên tiếng động lớn. Nhanh chóng chạy ra nhìn, thì thấy Hạ Kiệt xanh cả mặt, ngồi phịch trên sàn nhà, hai mắt nhắm nghiền, cư nhiên chết ngất.

“Này, ba Hạ Đồng, cậu ... cậu sao vậy?”

Cái tay băng lãnh của Hạ Kiệt kéo tay áo của hắn, nói lắp: “Thầy Quý, phiền thầy ... phiền thầy lấy ... mấy con sâu này ... lấy đi.”

Nghĩ không ra một người đàn ông cao thước tám như y lại sợ tầm, Quý Thụ Thành cố nén cười, đem mấy con tầm cương kia từng con bỏ lại vào trong hộp giày, sau đó đỡ y lại chỗ sofa. Hạ Kiệt toàn thân vô lực, sắc mặt xanh mà khẩn cầu: “Xấu hổ rồi, có thể ... để tôi ... dựa vào chân anh không?”

Quý Thụ Thành ngẩn người, liền ôm đầu của y đặt lên đùi phải của mình, tay trái bị y nắm lấy đặt lên trán. Làn da đầy mồ hôi kia khi tiếp xúc với lòng bàn tay chợt nổi lên xúc cảm kỳ lạ.

Lòng bàn tay vừa chạm nước kia vốn đang lạnh như băng, nhưng đặt lên trán lại mang tới cảm giác rõ ràng như trong ký ức, cực kỳ hưởng thụ, Hạ Kiệt nhắm mắt lại, nằm không nhúc nhích, hô hấp dần dần bình ổn xuống tới.

Một lát, y chậm rãi mở mắt, ngược lên thấy ánh mắt dịu dàng của Quý Thụ Thành. Đột nhiên phát hiện, con mắt phía sau cặp kính kia rất đẹp, con người đen lầy sâu không thấy đáy.

“Thật mất mặt,” Hạ Kiệt thì thào. “Quê nhà tôi là nuôi tằm, nhà nào cũng nuôi tằm cả, khi còn nhỏ nghịch bậy, té ngã vào hang tằm, tới giờ thấy tằm liền sợ.”

Thảo nào không cho con trai nuôi tằm. Bỗng nhiên nghĩ bộ dạng này của y rất dễ thương, liền như với Tiểu Diệp mà sờ sờ đầu của y.

“!”

Hành động cổ quái này khiến cho cả hai người đều xấu hổ.

“A Kiệt, ba bệnh hả?” Hạ Đống trùng hợp từ phòng sách đi ra.

Hạ Kiệt liền ngồi dậy: “Không, chỉ là choáng đầu thôi.” Y vô ý thức nhìn thầy Quý một chút, Quý Thụ Thành hiểu ý mà cười.

“Balà vì mệt, ngày nào cũng phải đi kiếm tiền để cho con tiền ăn vặt đó.” Thanh âm của Hạ Kiệt lại khôi phục lại lễ thẳng khí hùng bình thường, thanh như đồng chung.

Quý Thụ Thành cũng đứng lên, nhúm nhúm lại lòng bàn tay mình.

Tóc của y so với tưởng tượng mềm mại rất nhiều.

6. Yến Hòa - Chương 6

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Mùa xuân tháng tư, liên tục vài ngày bầu trời quang đãng, thật là những ngày đẹp trời, nhờ Quý Thụ Thành chịu trách nhiệm chính mà luận văn cấp thành phố đã nghiên cứu suốt 2 năm qua rốt cục đã được giải thưởng. Kể từ khi hắn được điều tới trường này, chính là người đầu tiên được nhận vinh dự đó. Vốn trong trường tiểu học cũng cạnh tranh khá kịch liệt, mấy thanh niên hơn 20 mấy thì cực kỳ đông đảo, mấy người tằm cỡ 30 thì không có cơ hội tham gia cuộc thi nghiệp vụ bên ngoài, trong trường nếu không phải lãnh đạo trung tầng hoặc giáo sư nòng cốt, thì cơ hội càng thêm ít.

Vốn bạn học của hắn trong trường sư phạm Đồng Kỳ, hiện tại nếu không phải là lãnh đạo hành chính thì cũng là cán bộ trong mấy phòng ban then chốt, chỉ có mình hắn là hiện tại vẫn còn trong trường tiểu học.

Đây chính là tin tốt đầu xuân, tuy rằng vừa mới khai giảng công việc cực kỳ bận rộn chưa từng rảnh rỗi, nhưng người vui tinh thần cũng sáng khoái, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

Hiện tại, vừa phải bận rộn quản lý học sinh, vừa phải chuẩn bị giáo án cho từng tiết dạy. Các trường học giờ đều dùng máy vi tính, tuy rằng khi tiến vào trường đã được huấn luyện qua, đánh vài chữ không phải vấn đề gì, nhưng giờ hẳn phải dạy một tiết tản văn về khoa học, trên online tìm kiếm cả buổi chiều, vất vả lắm mới download được vài file video này nọ, nhưng lại không cách nào chèn vào được PP.

Nghiên cứu hồi lâu tới choáng cả đầu. Trong văn phòng sớm đã không còn ai, mùa xuân ngày dài, trời còn chưa tối, cũng đã qua 17h30.

Bảo vệ cổng trường vội vã chạy vào: “Thầy Quý, thầy Quý, con thầy leo trên cây chưa xuống được.”

Quý Thụ Thành vừa nghe, vội vã theo bảo vệ chạy đi, bên cạnh sân bóng rổ của trường có một hoa viên, có một đám nhóc con chưa về nhà đang đứng bu quanh, đến gần thì phát hiện Quý Tiểu Diệp đang đu trên cành cây cao, đứa nhỏ này tay ôm chặt thân cây, toàn thân run rẩy, lên cũng không được, xuống cũng chẳng xong, mặt đầy nước mắt.

Quý Thụ Thành đỡ khóc đỡ cười, mượn cái thang của bảo vệ, leo lên ôm bé xuống.

“Đáng đời, sao tự dưng lại leo lên cây thụ làm gì.”

Tiểu Diệp trong túi quần đầy lá dâu, khóc lóc nói: “Tầm cương không có lá dâu ăn, con muốn leo cây hái 1 tí.”

“Nhóc ngốc, ai nói với con đó là lá dâu hả?” Quý Thụ Thành thở dài, dùng tay áo lau mặt cho bé.

Tiểu Diệp mở to hai mắt, nghiêm trang nói: “Anh Hạ Đồng nói đó, anh nói cây này tuyệt đối là cây dâu.”

Đứa nhóc ngốc này, đem Hạ Đồng tôn sùng như thần tiên vậy, Quý Thụ Thành đang muốn ôm lấy bé, thì thấy Hạ Đồng đang lén la lén lút ở trong góc tường trốn, không khỏi lắc đầu, đứa nhỏ bướng bỉnh!

Không biết là bị kinh hãi, hay do cởi quần áo rồi cảm lạnh, mà đến tối Tiểu Diệp phát sốt nhẹ, Quý Thụ Thành cho bé uống vài viên thuốc, bồi cho bé ngủ sớm, rồi ở bên máy vi tính cạnh cửa sổ tiếp tục loay hoay.

Đang trong lúc đầu óc rối tung, thì chuông cửa reo vang, hai cha con nhà họ Hạ tới cửa, Hạ Kiệt mang về mặt nghiêm túc, Hạ Đồng thì khóc lóc đầy mặt, ôm cái mông bước đi, vừa đi vừa hậm hực, nhìn ra là vừa bị ăn đòn.

Hạ Kiệt hôm nay tan tầm, phát hiện bộ dạng rầu rĩ có tâm sự của con trai, lừa gạt cường bức một hồi mới

biết con mình vừa gây ra chuyện gì, lập tức xách lỗ tai đứa nhỏ kéo tới cửa xin lỗi. Nhìn bộ dạng ra dáng người cha nghiêm túc đang quát mắng nhìn thẳng con hư của y, lòng bàn tay nắm lại, Quý Thụ Thành trong lòng âm thầm cười, cầu tình giúp Hạ Đồng, dù sao cũng là con trai, luôn luôn nghịch ngợm gây sự, nhưng sau đó biết nhận lỗi, thì cũng không xấu.

Bỗng nhiên, bụng Hạ Đồng reo vang.

“Hai người còn chưa ăn tối?” Quý Thụ Thành kinh hãi, đã hơn 7h tối, chẳng lẽ hôm nay Hạ Kiệt lại tăng ca.

Hạ Kiệt nhất thời thẹn quá hoá giận, hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Đồng, về tới nhà đã lập tức dạy dỗ nhóc con rồi kéo tới đây nhận sai, không kịp ăn chút gì, Hạ Đồng trong lòng run sợ nhìn cha mình, sau đó lại tới phía sau thầy chủ nhiệm né tránh.

Quý Thụ Thành nhìn bếp ăn nhà mình, nói: “Hai người đã nấu cơm chưa, bên tôi còn vài món còn nóng, có thể mang về ăn đó.”

“Không cần không cần, trong nhà tôi có.” Hạ Kiệt sao có thể không biết xấu hổ tới thế, liền chối từ, nhưng con của y lại không chịu phối hợp, Hạ Đồng vô thanh vô tức, dùng ánh mắt thèm khát nhìn chằm chằm cánh con gà đồ bùng trên bàn ăn, hai người cha theo tầm mắt của nhóc, Hạ Kiệt liền xách cổ của nhóc lên: “Nhóc con, về nhà ăn.”

“Nhưng ba cơm còn chưa nấu mà.” Đồ ăn đã làm mê hoặc nhóc con, nên Hạ Đồng dũng cảm lên tiếng phản bác.

Quý Thụ Thành nghe thấy rõ, cười nói: “Hôm nay trong nhà tôi nấu dư cơm, ở lại coi như giúp tôi xử lý đi.”

“Thầy Quý, thầy đừng có nghe thằng nhóc này nói bậy, hồi chiều đã sớm mua đồ ăn vặt cho nó ăn no rồi, chính là cái miệng cứ thèm tùm lum, chúng tôi về nhà sẽ nấu kịp cơm thôi mà.” Đang nói, bụng của Hạ Kiệt cũng chợt réo vang.

Quý Thụ Thành rộng lượng vỗ vỗ bờ vai của y nói: “Tôi thấy hai người không cần khách khí như vậy, cứ ở lại ăn đi. Cũng không phải món làm riêng gì, cũng không tính là mời mọc đằng hoàng, coi như nhờ lại cậu giúp tôi xem lại một chút phần mềm, chẳng phải cậu là chuyên gia về máy tính sao?”

Thế là, Hạ Kiệt cùng con trai ở lại. Ba chay hai mặn vô cùng đơn giản, đậu nành luộc, cần tây xào thịt, cà nướng, đều là mấy món ăn gia đình, vị đạo cũng không quá đậm, thanh thanh đậm đậm, màu sắc đẹp, phối cùng với món canh nóng hổi thơm ngát, khiến cho Hạ Kiệt luôn ăn mấy món đầy dầu mỡ bên ngoài nhất thời mở rộng khẩu vị, chén cơm lớn bới đầy vài ba muỗng đã sạch bách.

Cách ăn này chẳng khác gì thằng A Hiếu cả, Quý Thụ Thành cười múc thêm cho y chén cơm, nói y có 1 đứa con trai 10 tuổi, thật chẳng ai tin được.

Hạ Kiệt một hơi ăn 3 chén cơm, sau đó ôm mặt ngồi yên 1 chỗ. Cảm thấy mấy món ăn khiến cho bản thân siêu cấp thoải mái hôm nay đang thuận lợi đi chuyển trong bao tử.

Thầy Quý Thụ Thành cầm vải bố tới dọn bàn, y xấu hổ đứng lên, muốn cầm chén dọn dẹp.

“Không cần, hai người mau về sớm đi, Hạ Đống còn chưa làm bài tập về nhà phải không?”

Hạ Đống nhảy dựng lên báo cáo: “Đã làm xong hết rồi, thầy Quý, chỉ còn đọc bài nữa thôi, có thể từ giá sách của thầy mượn 1 quyển sách được không? Nhà em không có sách, cha nói có vi tính rồi thì không cần mua sách nữa.”

“Mấy vi tính mà nhìn nhiều sẽ không tốt với thị lực trẻ nhỏ.”

Hạ Kiệt liên tục gật đầu, ân cần cầm lấy chén đĩa tiến vào phòng bếp.

Phòng bếp nhà họ Quý cực kỳ ngăn nắp sạch sẽ, tựa như chính phẩm hạnh của chủ nhân nó, mọi thứ đều được đặt chỗ chính tề, nồi chén ai về chỗ nấy. Hoàn cảnh ảnh hưởng, khiến cho Hạ Kiệt một người luôn cầu thả cũng trở nên nghiêm túc mà dọn dẹp. Ba đĩa hai chén, rửa bằng xà phòng rồi tạt nước nhẹ, bỏ vào trong bồn rửa dùng nước sạch rửa lại một lần nữa, đặt qua một bên, sau đó dùng khăn lau khô, bỏ chúng cẩn thận vào tủ chén, thái độ còn nghiêm túc hơn khi tới nhà bạn gái sửa máy vi tính nữa.

Tiếp theo, y tới coi máy tính, cũng không biết y làm thế nào, thứ mà cả ngày Quý Thụ Thành loay hoay hoài chẳng xong, y chỉ mất vài phút. Quả nhiên tìm người trong nghề hỗ trợ vẫn tốt hơn. Thế là, Quý Thụ Thành tự mình làm giáo án, Hạ Kiệt ở bên cạnh hỗ trợ, làm ra rất nhiều thứ thú vị. Hai người họ phối hợp ăn ý, bất giác đã qua 10h tối. Hạ Kiệt ôm thẳng con trai đã ngủ say cáo từ, Quý Thụ Thành tiễn họ xuống dưới lầu.

“Sáng sớm có cuộc họp phụ huynh, cậu tham gia được không?”

Thông báo đã sớm gửi đi, nhưng Hạ Kiệt lại không có phát hiện qua, âm thầm ở trong lòng kêu to, nhưng nét mặt bất động thanh sắc: “Đi chứ, sao lại không rảnh được.”

“Kỳ thực chính là một cuộc giao lưu giữa trường và phụ huynh học sinh, nếu thực sự không rảnh không tham gia được cũng chẳng sao đâu.”

“Sao có thể chứ, tôi thực sự rất muốn tham dự tiết học của thầy.” Hạ Kiệt cười gượng, vừa suy nghĩ coi mai lên công ty tìm ai thay ca được không.

Đồng ý đãi cơm trưa 1 tuần, Hạ Kiệt cuối cùng cũng nhờ được thằng bạn thân trong tổ thay ca, mà sếp Trần cũng mình còn tốt hơn nữa, vừa nghe tới chuyện liên quan tới con cái, lập tức thả cho y đi, lần sau nhất định phải mời ổng ăn cơm.

Sáng sớm, theo con trai vào trường, đến phòng học tìm ghế ngồi xong, nhìn nhìn báo tường đầy màu sắc dán bốn phía, bảng thi đua đầy sao, thật là có cảm giác trở lại thời học sinh, nhìn mấy chữ viết nghệ thuật ở trên vách tường, tưởng tượng ra được những bàn tay nhỏ nhắn cẩn thận vẽ ra từng nét.

Chuông reng, Quý Thụ Thành vào lớp, hôm nay phụ huynh tới thật đông nha, ở sau lớp ngồi đầy người, hần vừa liếc mắt liền thấy Hạ Kiệt ngồi ở góc trái, trong một đoàn phụ huynh, y là người trẻ tuổi nhất, mà bà mẹ ngồi bên cạnh thậm chí còn thỉnh thoảng đưa mắt di dạng nhìn y, ngồi đó cũng khổ cực quá đi. Ánh mắt hai người chột chạm vào nhau, không khỏi ă ỷ nở nụ cười.

Bởi vì chuẩn bị đầy đủ, mấy vấn đề trọng yếu trong suốt tiết học đều được giải quyết gọn lẹ. Phản ứng của học sinh khá tốt, mỗi khi có vấn đề khó đưa ra, đều có thể đáp trôi chảy, nhất là Hạ Đống. Có thể do có mặt của người cha luôn xuất quỷ nhập thần ở đây, nên nhóc con này không có lười nhác như bình thường, mà vấn đề nào cũng giành trả lời.

Trong lớp tới phần luyện viết văn, từng đưa đều chuyên tâm viết xuống chữ tâm đắc nhất của mình xuống giấy, mấy vị phụ huynh đều nhòm người kiểm tra xem con mình viết chữ, Quý Thụ Thành cẩn thận đi qua đi lại coi mấy tổ học tập, trong phòng vắng vẻ.

Bỗng nhiên, màn hình máy vi tính bỗng nhiên xuất hiện một trang web khiêu dâm, một vị phụ huynh phát hiện, nhẹ nhàng thì thầm 1 tiếng, Quý Thụ Thành ngẩng đầu, thầm kêu không xong, bước nhanh tới đó tắt trang đó đi, không nghĩ tới vài giây sau, lại có một trang khác hiện ra, một cái rồi lại một cái, càng ngày càng nhiều, rất nhanh làm đứng máy, close cũng không được nữa.

Đáng chết, sao lại dính virus thế này. Mấy cái hình ảnh khó coi kia khiến hần sứt đầu mẻ trán, ở dưới truyền tới tiếng nghị luận của phụ huynh, mấy học sinh hiếu kỳ cũng ngẩng đầu, vẻ mặt vui cười. Phía sau cửa sổ, hiệu trưởng đang đi dò xét chung quanh thì nghe tiếng ồn, đi vào trong lớp kiểm tra, thấy màn hình máy vi tính, sắc mặt xấu xí.

Quý Thụ Thành chân tay luống cuống đứng ở bục giảng, đối mặt với vô số ánh mắt kì dị, trong đầu một mảng mơ hồ, không tìm được phương hướng.

Hạ Kiệt chột tiêu sái đi lên, xoaech 1 tiếng, nhở luôn phích cắm điện, nhẹ giọng hỏi: “Chương trình giảng dạy còn cần dùng không?”

“Còn một bài thơ mở rộng nữa.” Quý Thụ Thành nói lắp.

Hạ Kiệt lập tức ra tay cứu giúp, lập tức tách biệt hệ thống mạng internet cùng hệ thống mạng nội bộ. Sau khi đem chương trình giảng dạy trong ổ cứng Internet chuyển ra ngoài, trong 2 giây là có thể sử dụng. Y vỗ nhẹ lên mu bàn tay Quý Thụ Thành, ngồi ở trên cái ghế trống ngay bục giảng mỉm cười nhìn hần. Quý Thụ Thành dường như nhận được lực lượng trong nụ cười đó, nhìn y 1 cái, hít sâu 1 hơi, điều tiết lại tâm tình, tiếp tục giảng bài.

Tiết học này trôi qua trong êm đềm.

Quý Thụ Thành sau khi tiễn các bậc phụ huynh ra về, liền thấy được bộ dạng Hạ Kiệt đang ngồi chỉnh sửa máy tính, chậm rãi đi tới, bỗng nhiên nghĩ tới một người cha choai choai tuổi còn trẻ này thực ra cũng rất đáng tin cậy, phần lưng rộng của y mang lại cảm giác yên ổn được bảo bọc.

Hạ Kiệt cúi đầu loay hoay máy vi tính, nói: “Tôi đã kiểm tra rồi, là Trojan, chắc là lúc download trò chơi thì bị dính. Hệ thống cần set up lại.”

“Nhưng tôi chưa từng download bất kỳ trò chơi gì hết.” Quý Thụ Thành thấy kỳ lạ, trong lớp cũng không có ai rành về máy vi tính cả, chỉ có ...

Hạ Đống đang chột dạ nằm dài trên bàn làm bài tính nhậm chợt thấy được ánh mắt của cha và thầy chủ nhiệm mình, cảm thấy cái mông mình tự dưng lại âm ỷ đau.

7. Yên Hòa - Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Tháng 4 tới, gió mùa xuân thổi qua toàn bộ thành phố, phong hạnh tử (1), tử đằng, hoa ngũ nguyệt, cây lan tử, hương thơm tỏa ngát trong không khí, công viên đầy rẫy muôn loài chim không ngừng riu ra riu rít. Khí trời tốt cũng lan vào trong sân trường, thầy cô học sinh, ai cũng vui vẻ, tinh thần phấn khởi.

Cứ như vậy, trường tiểu học Đan Phượng nghênh đón đại hội thể dục thể thao mỗi năm một lần.

Hạ Đống tinh lực dư thừa, nên thích nhất chính là đại hội thể dục thể thao, nhót chạy nhanh, nếu không phải quy định mỗi em chỉ được tham gia hai hạng mục, thì nhót nhất định bao trọn toàn bộ hạng mục điền kinh, chạy 100m, 200m, chạy tiếp sức 4x100m, ngày nào cũng giục cha mình đưa mình tới trường sớm, ở trong sân trường chạy ba bốn vòng.

Đại hội thể dục thể thao có mời phụ huynh tham gia, lần này Hạ Kiệt trước đó một tuần lễ đã nộp đơn xin nghỉ phép. Hai cha con thay đồng phục thể thao kích động đi tới trường.

Hôm nay, Quý Thụ Thành cũng mặc đồng phục thể thao, bộ áo trắng quần thể thao xanh lam nhìn qua khiến cho người ta sáng cả mắt. Hình thức này che lấp đi khuôn mặt nghiêm túc của hắn. Hắn có lộ mũi cao ngất, con mắt đen nhánh, cả người nhẹ nhàng khoan khoái đi bên cạnh sân vận động, chẳng biết đã rước lấy biết bao ánh mắt kinh hãi kinh diễm, mấy bà mẹ tuổi trẻ cũng không ngừng đưa mắt nhìn hắn âm thầm đỏ mặt. Tiểu Diệp cất xong cặp sách, nhanh chóng chạy vào hàng ngũ của lớp mình. Cô chủ nhiệm lớp Tiểu Lý của bé vừa nhìn thấy bé mặt đỏ bừng mặc đồ thể thao nhẹ nhàng khoan khoái liền thét chói tai. Đợi tới khi thấy thầy Quý cùng Hạ Kiệt một đường đi tới, đang cười đùa nói chuyện, lập tức chảy nước bọt, móc ra máy ảnh kỹ thuật số không ngừng chụp, đây chính là hình ảnh cực kỳ hài hòa duy mỹ đó nha.

Bắt đầu thi đấu, đầu tiên chính là lớp 1 và lớp 2 chạy 50m. Tiểu Diệp bắt đầu vào tư thế chuẩn bị, tiếng súng vừa vang, lập tức nâng hai cái chân béo tròn của mình lên bắt đầu chạy. Chạy sai đường rồi! Hạ Đống đứng trong hàng ngũ lớp mình cạnh đó tức giận dậm chân, thế nhưng may là bé lập tức sửa đường chạy lại, cuối cùng đứng thứ ba.

“Thầy Quý, con thầy thật giỏi!” Cô giáo Tiểu Lý ha hả cười đi tới nói.

“Còn thiếu chút nữa, thật đáng tiếc!” Quý Thụ Thành quay đầu lại, kinh ngạc nói. “Cô Lý, cô không đứng chỗ lớp mình để quản lớp hay sao?”

“A, không sao, có lớp trưởng đứng canh rồi. Chuyện là ...” Cô Lý có chút thâm ý nhìn Hạ Kiệt đang đứng bên cạnh, chỉ thấy y đang ngửa cổ uống một ngụm nước, sau đó lấy tay lau khô miệng, một cơn gió ngang qua thổi bay tóc y, thật là đẹp trai!

“Y là bạn của thầy Quý à?”

“À, là cha của một học sinh lớp tôi.”

“Gạt người, nhìn qua ngay cả kết hôn còn chưa nữa là, sao có được một đứa con đang học lớp 3 cơ chứ. Hai người rốt cục là quan hệ gì vậy?” Cô Lý nhanh chóng bay tới, hận không thể cầm cái máy ghi âm để làm ra bộ dạng phóng viên trực tiếp.

“...”

Hai người bạn nhỏ lớp 2 vội vã chạy tới: “Cô Lý, cô Lý, thầy Hồ gọi cô về lớp cử học sinh tham gia thi đấu bóng chày.”

Cô Tiểu Lý cực kỳ không tình nguyện đi về lớp mình, còn lên quay đầu lại, chỉ thấy hai người họ sóng vai ngồi ở trên cỏ, thân mật nói giỡn, Hạ Kiệt còn đem chai nước của mình đưa cho Quý Thụ Thành, Quý Thụ Thành uống 1 hớp lớn, còn cười ôn hòa với y.

Có chuyện, có chuyện, hai người họ nhất định có chuyện.

Thi đấu chạy 100m, 200m của năm lớp 3, Hạ Đồng đều lấy hạng nhất, vượt lên hạng hai tròn hai vòng lớn, nhóc con đặc ý chạy thêm một vòng sân vận động, bị cha mình xách áo kéo về lớp.

Buổi chiều hạng mục dành cho học sinh kết thúc, đến lượt hạng mục dành cho thầy cô giáo và quý phụ huynh. Đầu tiên thầy cô dựa vào quy định tổ chức mà phân công 4 tổ nam nữ hỗn hợp chạy tiếp sức 100m, Quý Thụ Thành cùng với 3 cô giáo tổ Đề Ngữ (đọc thầm), đứng xếp cuối trong cuộc thi đấu tiếp sức.

3 người đứng trước, tổ tổng hợp lại đứng đầu tiên, do thầy cô dạy thể dục đứng đầu, tổ Cao Ngữ đứng cuối, là đội của mấy bà mẹ hơn 30, tổ Đề Ngữ, ở sau tổ Số Học, đứng thứ ba.

Quý Thụ Thành bắt đầu chạy, tốc độ cực nhanh, một vòng 200m trên đường chạy, ngay khúc quanh thì có chút chậm hơn tổ trưởng tổ số học, tổ tổng hợp thì một cô giáo dạy thể dục chạy cuối cùng, ở phía trước đang bắt đầu vượt lên, nhưng Quý Thụ Thành lại càng lúc càng tiếp cận gần hơn. Mấy học sinh đứng ở hai bên đường chạy không ngừng cổ vũ thầy cô của mình, trong đó tiếng kêu gào dành cho Quý Thụ Thành là nhiều nhất.

“Thầy Quý chạy nhanh thật đấy!” Hạ Kiệt kinh ngạc nói.

“Cha con trước đây đã từng đoạt giải nhất tỉnh Ninh Ba đấy.” Tiểu Diệp đặc ý nói.

Quý Thụ Thành càng chạy càng nhanh, cứ nhiên ở ngay phút cuối cùng vượt mặt luôn cả cô giáo thể dục siêu việt, lấy được hạng nhất. Toàn bộ cô giáo trong trường, các bà mẹ đều khuyếch đảo.

“Nhìn thấy thầy chạy chân tôi cũng ngứa rồi, thật muốn cùng thầy chạy đua thử.” Hạ Kiệt cười nói.

“Có chỗ để cậu phát huy mà, đến lượt thi đấu của phụ huynh tôi sẽ để cậu tham gia.”

Đến thi đấu 2 người 3 chân, có một bà mẹ chạy tới mời Quý Thụ Thành chung tổ, một bà thím khác không vui nói: “Nếu là thuộc hội phụ huynh học sinh thì ai cũng có thể chung đội với thầy Quý cả, cho nên bà phải cùng với phó chủ nhiệm lớp kìa, tôi cùng thầy Quý chung tổ.”

“Này, sao lại thế được, con tôi là trung đội trưởng, còn con bà làm chức gì hả?”

“Tham gia thi đấu ai nói tới cái này hả. Tôi khẳng định chạy nhanh hơn bà.”

“A!”

Mấy bà phụ huynh cãi nhau âm ỉ, Hạ Kiệt canh lúc đó kéo Quý Thụ Thành tới chỗ lấy dây buộc.

“Hai nam cùng tham gia không tốt lắm đâu.” Thầy thể dục nghi vấn.

“Không sao, không sao.” Cô Tiểu Lý không biết từ đâu chạy ra. “Cuộc thi này tập trung vào tính ăn ý mà, đâu có liên quan tới thể lực cực trình đâu.” Ngẫm lại cũng đúng, thầy thể dục cũng không nói gì nữa.

Quý Thụ Thành khoác ngang vai Hạ Kiệt: “Cậu chân phải, tôi chân trái, một ... hai ... một ... hai ...”

“Được.”

“Cha, thầy Quý, cố lên!” Quý Tiểu Diệp, Hạ Đồng tới sát rìa cát cao giọng.

Còi vừa vang, các đội lập tức nâng bước, Hạ Kiệt cố sức đi về phía trước, hai người họ dính chặt cùng 1 chỗ, tựa như một đôi liên thể, phối hợp ăn ý, nhanh chóng chạy lên phía trước, thuận lợi cầm lấy hạng nhất bỏ vào túi.

Hạ Kiệt một tay ôm Quý Thụ Thành, hai người họ tay chân liền dính vào một chỗ.

Trong lúc chạy bộ, hai bên loang loáng đèn liên tục, nhất là ánh đèn của cô Tiểu Lý.

Chụp được ảnh đẹp biết bao nhiêu!

Đại hội thể dục thể thao náo nhiệt phi phàm cuối cùng cũng kết thúc, mấy bạn nhỏ nhận được đủ loại phần thưởng, theo cha mẹ mình mỹ mãn về nhà. Quý Thụ Thành dẫn tổ trực nhật quét tước toàn bộ sân vận động, đến văn phòng cầm lấy túi xách, từ lầu hai nhìn xuống sân bóng rổ phía dưới, thấy Hạ Kiệt đang công Tiểu Diệp trên vai chơi bóng rổ với Hạ Đồng, vóc dáng cao 1m8 của y cộng với thêm nửa thân người của Tiểu Diệp, tựa như một bức tường chắn ngay trước mặt Hạ Đồng, khiến cho nhóc con tức giận la lối. Hai chân mang giày của Tiểu Diệp quàng qua cổ Hạ Kiệt, hai tay dễ dàng ném banh, không ngờ bóng lọt vào rổ, khiến cho bé mừng rỡ vô cùng. Hạ Đồng không vui, liền dính sát vào tay cha mình làm nũng.

Mặt trời chiều chiếu rọi những tia sáng vàng nhạt bao bọc hình ảnh hòa thuận vui vẻ, trên nét mặt sinh động của 3 người đều lộ ra một tầng sáng nhẹ nhàng, thật đẹp. HẾT CHƯƠNG 07

(1) Phong hạnh tử

8. Yên Hòa - Chương 8

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Hạ Kiệt bị cảm, nếu mà nói rõ thì hơi bị mất mặt, hai ngày qua khí trời chợt lạnh, Hạ Đồng bị cảm mạo

nhẹ, đến ngày thứ hai, khi nhóc khỏe được một chút thì tới lượt ba nhóc ngã bệnh, phát sốt choáng váng đầu nằm chết trên giường, một chút cũng chẳng cử động. Y có thể nằm nhà, nhưng mà trò chơi ở công ty thì không thể nằm được, trò chơi vừa mới phát hành toàn bộ 24 tỉnh thành, là trò chơi online, do chính y là tổ trưởng tổ quản chế, đến trưa thì chức nghiệp đạo đức liền trỗi dậy, y miễn cưỡng đứng lên chạy tới công ty, dù sao sếp Trần Đào cũng đã gánh giúp y buổi sáng rồi.

Vừa thấy Hạ Kiệt thất tha thất thểu tiến đến, Trần Đào thân thiết nói: “Có khám bác sĩ chưa, sắc mặt kém thế hả, nghỉ thêm buổi chiều đi.”

Hạ Kiệt vừa muốn mở miệng định nói gì đó, thì liền thoái chí, chỉ có thể thở hồng hộc. Hai bên quai hàm đều bị sưng cả một khối, khoang miệng thì nhiễm trùng, đau cực kỳ. Vị đồng nghiệp kiêu luôn người gây tổn thương người khác Đại Minh quay đầu lại định trêu chọc y vài câu, vừa nhìn thấy dáng vẻ y liền kêu to: “Trời đất ơi, xảy ra chuyện gì vậy, sao đầu sưng to như đầu heo vậy. Không phải là bị quai bị (1) đấy chứ.”

“Woa!” Một cô gái trong văn phòng hét rầm lên. Quai bị sẽ truyền nhiễm đó nha.

“Tôi nghĩ nên đưa cậu ta tới bệnh viện thôi.” Trần Đào hỏi Đại Minh. “Cậu từng bị quai bị qua chưa?”

Đại Minh lắc đầu như trống bỏi.

“Vậy không được, tôi đã từng bị qua, để tôi dẫn cậu ta đi bệnh viện.”

“Sếp Trần à, chiều nay sếp phải tới Từ Khê họp mà.” Đại Minh nhắc nhở ông.

Vậy làm sao giờ? Đang tự mình băn khoăn, thì em trai Trần Huy chợt gọi điện tới, hắn đã lái xe tới gần công ty rồi, muốn cùng anh ăn trưa. Huy Tử hồi nhỏ cũng từng bị qua bệnh này, nên anh lập tức kêu em trai mình lên văn phòng.

Toàn bộ mọi người trong công ty lần đầu tiên nhìn thấy người em trai Trần Huy, thật đẹp trai, người cao to, da ngăm đen tinh trắng, hoàn toàn khác hẳn với vị sếp Trần tao nhã. Đường như hắn mang một tâm tình chẳng hề vui vẻ tí gì cả, khuôn mặt thối hoắc cầm lấy cái cà mên cực tinh xảo để lên bàn của Trần Đào, nói thầm: “Tối thì không thể gặp, trưa cũng không thể ăn cùng” kiểu kiểu như vậy, sau đó dưới cái ôm an ủi của anh trai mới chịu đồng ý đi, cho dù Hạ Kiệt đang bị bệnh nằm liệt trên sofa cũng bị cử động dị thường đó khiến cho mắt choáng váng. Còn chưa kịp phản ứng, đã bị bàn tay to của Huy Tử xách lên kéo ra khỏi công ty, tên này ngoại trừ với anh trai mình ra với ai cũng thô lỗ cả.

Buổi trưa nghỉ ngơi, phòng khám bệnh chẳng có một ai, Huy Tử cho y khám cấp cứu, Hạ Kiệt cũng không phải bệnh nặng tới sắp tắt thở, khám cấp cứu so với khám thường mắc tới gấp đôi, tên khốn này chắc chắn là cố ý.

Hôm nay trực phòng khám trùng hợp là do Quý Thụ Lễ trực, thấy người bệnh nằm ngay cửa, liếc mắt liền chuẩn đoán được là bị Quai bị, nhìn lần thứ hai thì chợt thấy y có chút quen mắt.

“Trong nhà có trẻ nhỏ không, loại bệnh này dễ lây cho trẻ nhỏ lắm đó.”

“Có.” Vừa nghĩ tới đứa nhỏ đang ở trong nhà liền chợt thấy khó xử. “Bác sĩ, bệnh này có cần cách ly không?”

“Vô nghĩa, ba ngày đầu phát bệnh chính là thời điểm dễ truyền nhiễm nhất, ít nhất phải cách ly 9 ngày.” Quý Thụ Lễ cúi đầu viết bệnh án, nhìn địa chỉ bệnh nhân, bỗng nhiên nhớ ra. “Cậu là phụ huynh của học sinh anh hai tôi hả? Quý Thụ Thành, thầy Quý.”

Thì ra là hàng xóm. Quý Thụ Lễ đứng lên, từ trên xuống dưới quan sát y một hồi, cuối cùng cũng đã có thể nhìn thấy được mộ danh đã lâu này, trong miệng Tiểu Diệp lúc nào cũng nói tới chú Hạ, hừ hừ, nhìn cũng thấy đâu có gì giỏi đâu, chỉ là một thằng nhóc con, cũng không lớn hơn thằng tư là bao.

“Tiêm mũi giảm nhiệt đi. Giờ y tá đi ăn trưa rồi, cho cậu một ân huệ, tôi tự mình tiêm.”

Hạ Kiệt kéo tay áo lên cao.

“Không phải tiêm tay tiêm chân, cậu phải cởi quần.”

“Gi?”

Không biết có phải ảo giác của mình hay không, mà chợt trong phòng khám khoa nội xuất hiện một trận gió âm, Quý Thụ Lễ cầm cái tiêm cười nhạt: “Nằm lên giường, tôi cần khử trùng, sẽ có chút lạnh đó.”

Hạ Kiệt run cả người. Cái mông lộ ra hơn phân nửa trong không khí cũng lạnh run.

“Không ... có.. sao.. đâu. Thả lỏng đi, thả lỏng đi!”

“MÁ OI!” Trong hành lang chợt vang lên tiếng hét thảm, mấy y tá thực tập đi ngang qua cũng hoảng sợ, chỉ có vị y tá trưởng có nhiều kinh nghiệm là nhú mày: “Bác sĩ Quý thật là, lại sau lưng chúng ta hưởng thụ lạc thú tiêm bệnh nhân.”

Không nghĩ tới cái tuổi này còn bị tiêm mông, Hạ Kiệt một tay ôm mông một tay nâng má đi ra khỏi phòng cấp cứu, em trai tốt của sếp Trần đã không thấy bóng dáng. Gọi một chiếc taxi đi về nhà, nhớ tới thằng nhóc nhỏ trong nhà liền thấy có chút khó xử. Trẻ nhỏ một chút miễn dịch cũng không có, nên để nó qua nhà ai nhờ người ta coi giùm đây, từ khi cha mẹ qua đời, thì y chẳng còn ai thân thích cả.

Cân nhắc 1 hồi, đành gọi cho Bạch Tuyết. Kêu cô tan tằm tới đón đứa nhỏ tan học, ra ngoài ăn cơm rồi về nhà.

Hồng học leo lên tầng 5, người đã mệt tới muốn hư thoát, vừa mở cửa ra, trong nhà vắng vẻ, nhưng dù sao cũng đã về tới nhà, liền ngã ngay xuống chỗ bọc đệm giày. Vùng vẫy nửa ngày, mới leo lên được tới phòng ngủ, cố gắng cởi bỏ giày da, chui đầu vào trong ổ chăn.

Mơ mơ màng màng, mệt tới cực điểm nhưng lại không cách nào ngủ được. Quai hàm sưng đỏ, chỉ có thể nằm ngửa, cổ họng thì nóng rát, phát sinh tiếng khàn khàn nghẹn ngào, cháng váng đầu, hoa mắt, toàn thân đều đau.

Cũng không biết qua bao lâu, trong phòng khách có động tĩnh, lập tức cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Hạ Đồng như cơn bão lao tới: “A Kiệt, A Kiệt, nghe nói ba bệnh rồi?” Vừa nói vừa leo lên giường.

“Con.. đừng tới gần, quai bị sẽ bị truyền nhiễm đó.” Hạ Kiệt ngồi mạnh dậy.

“Cái gì, sao anh không nói sớm?” Tiểu Tuyết đem một đồng hồ đặt ngay cửa, nhíu mày nói. “Em chưa từng bị qua, không xong rồi.”

Hạ Kiệt lùi về góc giường, hồng học thở dốc, nãy ngồi mạnh dậy đã đem toàn bộ sức lực của y mất sạch.

“Em mua chút cháo, còn nóng, anh uống đi.” Tiểu Tuyết đặt chén xuống bên giường, khó xử nói. “Xem ra em phải mang khẩu trang rồi, sao tự dưng anh lại dính cái bệnh phiền tới vậy?”

Anh van em, cũng không phải anh muốn mà. Cố gắng dùng hết sức để ngồi thẳng người dậy, cháo mua ở quầy thức ăn nhanh khá lỏng lẻo, lại rất nhiều đường, người bệnh ăn vào quả thật muốn nôn. Tốt xấu gì cũng uống hết nửa chén, tiếp tục nằm xuống cố gắng ngủ.

“A Kiệt, anh để khăn lau ở đâu vậy, hồi nãy em không cẩn thận làm đổ nôi.” Tiểu Tuyết xấu hổ tựa ở cạnh cửa nói.

“Ô, ba, hình như máy tính của ba không hoạt động kìa?” Hạ Đồng trong phòng khách kêu to. Tiểu Tuyết nghe tiếng đi ra ngoài, tiếp theo truyền tới tiếng máy chạy khá lớn.

“Sao lại thế nhỉ, màn hình cũng tối đen, hay trực tiếp nhổ phích cắm ra đi.”

“Đừng ... tắt ...” Bỗng nhiên nhớ ra hôm qua có thử cài phần cứng, đang download số liệu, nếu tùy tiện tắt máy thì sẽ ngắt đi hệ thống đang chạy, Hạ Kiệt kêu to 1 tiếng rồi nhảy xuống giường, nhưng lòng bàn chân vừa chạm sàn thì liền ngã chổng vó.

“A Kiệt, hình như CPU có hơi nước kìa.” Tiểu Tuyết tiếc nuối chạy đến cạnh cửa nhẹ giọng xin lỗi.

Tha cho tôi đi, tôi sẽ bị hai người hại chết đó. (Lúc này, do Hạ Kiệt đang phát sốt nên suy nghĩ có chút kỳ lạ)

“Sao tự đứng anh lại té vậy? Hạ Đống, con đừng tới gần, sẽ bị truyền nhiễm đó.” Tiểu Tuyết hét lên, kéo Hạ Đống ra đứng cạnh cửa. “Anh có thể tự đứng lên không, hay chờ em tới đỡ?”

Hạ Kiệt hai lần giãy dụa, đều thất bại, trong lòng chợt dâng lên một cội oán khí, cơn tức thối bay suy nghĩ: “Con mẹ nó rốt cục cô tới đây làm gì, nếu sợ truyền nhiễm, thì nhanh chóng đi về cho tôi, đừng có lượn qua lượn lại trước mặt tôi.”

“Anh nói gì cơ?” Tiểu Tuyết hét lớn.

“Tôi là nói, cô cút đi.” Hạ Kiệt lạnh lùng nói. Tiểu Tuyết nức nở 1 tiếng, lập tức chạy tới phòng khách xách túi chạy ra ngoài.

Hạ Đống bị dọa tới choáng váng, đứng ở ngay cửa đắn đo, sau đó vẫn bước vào phòng: “Ba, ba thật không sao chứ?”

“Không sao, con đừng tới đây, hôm nay ba không có sức chăm sóc con, con tự mình ngoan ngoãn lên giường ngủ, được không?” Hạ Kiệt cuối cùng cũng ngồi dậy được.

“Thế nhưng, nhìn ba thực sự không ổn đó, hay là, con chăm sóc ba nha.”

“Con muốn gây thêm phiền cho ba hả?” Hạ Kiệt đỏ khốc đỏ cười nói.

Đợi con trai bước ra khỏi phòng, y như con chó chết mà nằm úp sấp trên giường, hai mắt biến thành màu đen, trần nhà dường như không ngừng lay động, nhiệt độ cơ thể lại tăng cao. *Mai, mai sẽ thế nào đây? Tiểu Tuyết bị mình chọc tức rồi, ai tới chăm sóc thằng nhỏ đây?* Toàn thân suy nhược, chán càng lúc càng lạnh, cả người đều là mồ hôi, hai lỗ tai nóng tới lợi hại, căn bệnh này thực quá khó chịu. Một người luôn khỏe mạnh như y, sao tự đứng lại trở nên thê lương thế này.

Kỳ quái, bỗng nhiên lại ngửi được một mùi rất thơm, chăn đang kéo che đỉnh đầu bị kéo lên, cuối cùng cũng hít thở được, một cái khăn nóng không ngừng lau qua lau lại trên mặt cổ thật thoải mái, chỗ quai hàm dường như cũng được xoa thuốc mỡ, lạnh lẽo, đau đớn nhất thời giảm bớt rất nhiều.

Là ai ở bên cạnh giường cẩn thận làm những cái này vậy, chậm rãi mở mắt, thấy được bóng lưng quen thuộc.

“Tỉnh rồi, giờ thấy sao rồi?” Quý Thụ Thành cầm lấy cái bình thủy lại, ôn hòa nói. “Muốn uống nước không?”

“Sao thầy lại tới, Hạ Đống nó ...”

“Em tôi về nhà có nhắc tới cậu, nên nãy định tới coi thế nào, chợt Hạ Đống gọi điện tới. Hai tuần tiếp theo

cứ để bé ở nhà tôi, cậu cứ yên tâm ở nhà tịnh dưỡng.”

Hạ Kiệt ngốc lẳng nhìn hấn cầm cái ly, rót nước, thổi, lát sau, mới hồi phục tinh thần nhẹ giọng nói: “Cám ... ơn ...”

“Uống nước đi. Bên trong có chút bạc hà, có thể thông cổ đó.” Quý Thụ Thành ngồi ở mép giường, cổ sức đỡ y ngồi dậy, cầm cái gối đệm lưng cho y.

Lúc làm một loạt các động tác đó, ánh mắt của Hạ Kiệt không hề di chuyển khỏi mặt của hấn, trong nháy mắt khi ôm lấy vai hấn để ngồi dậy, bỗng con mắt chợt thấy nóng hổi, cảm thấy ở người này có một hương vị ngọt ngào như đã từng quen.**HẾT CHƯƠNG 08**

(1) Quai bị Quai bị hay theo cách gọi trong dân gian bệnh má chàm bàm là bệnh do virus thuộc họ Paramyxovirus gây ra. Đặc trưng của bệnh là sưng đau tuyến nước bọt, đôi khi đi kèm theo viêm tuyến sinh dục, viêm màng não, viêm tụy và một số cơ quan khác.

9. Yên Hòa - Chương 9

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Hai ngày cuối tuần dường như trôi qua rất nhanh, Hạ Kiệt đem toàn bộ đồ trong văn phòng dọn hết về nhà, mỗi ngày ngồi trước laptop tiến hành quản chế, việc vặt một chút cũng chẳng thêm đọng tới, 3 bữa hằng ngày toàn bộ đều do Quý Thụ Thành chuẩn bị cho y, cũng không cần lo nhóc con. Từ khi bắt đầu cuộc sống một mình, y chưa từng cảm nhận lại thứ hạnh phúc đơn giản này, mỗi ngày đều có thể ngồi được hương món ăn thơm ngào ngạt, ăn được vị cơm thân thiết trong gia đình, người đang quai bị không thể dính nước, nên Quý Thụ Thành ngay cả quần áo chăn đệm cũng giúp y thay sạch sẽ.

Khiến người chờ mong nhất chính là sau bữa tối, Quý Thụ Thành cầm thuốc mỡ đi vào, lần nào y cũng giả bộ không có khí lực, hoặc là không tiện làm, tựa như một đứa con mới lớn ngẩng mặt lại ở trước mặt hấn cọ cọ, sinh bệnh rồi, bộ dạng trẻ con nào cũng để cho hấn thấy hết, dù sao người bệnh hưởng thụ một chút cũng là điều đáng được tha thứ mà.

Nói thật ra, Quý Thụ Thành khi xoa thuốc cho y cực kỳ dịu dàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm nhẹ qua gương mặt, cảm giác vuốt ve này như chạm vào trong tận tim của người khác, khiến cho lòng ngực y không ngừng ngứa ngáy, trong thuốc mỡ không biết có thêm chất liệu Đông y nào hay không nhưng lại tỏa ra một mùi thơm nhẹ khiến cho y phải hoảng hốt.

Ngay từ đầu, cảm giác này thực sự rất sung sướng, nhưng dần dần, lại cảm thấy có gì đó không ổn, y thậm chí khi khuôn mặt Quý Thụ Thành kề sát còn có chút mơ màng. Cái cổ mảnh khảnh ngay bên mép lác lư,

liếc mắt có thể thấy được sâu bên trong áo sơ mi của hắn xương quai xanh như ẩn như hiện. Sau khi xoa thuốc xong, Quý Thụ Thành mỉm cười với y như bình thường, con mắt ở phía sau gọng kính nheo lại thiếu chút nữa khiến cho y phải hoa mắt.

Buổi tối đó, Hạ Kiệt trải qua rất lừng lầy, mẹ nó, lại giống như một thằng nhóc mới tới tuổi thành niên đi xuất tinh ngay trong mơ, hơn nữa, đối tượng lại là.. quả thực là cầm thú tới cực điểm

Để tìm ra chứng cứ chứng minh mình bình thường, liền bỏ qua mặt mũi gọi điện cho Tiểu Tuyết, vừa dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ làm lạnh bạn gái, vừa không yên lòng cứ như thiên mã hành không, cảm giác cứ như ở phía sau người vợ lén lút có thêm tình nhân vậy.

Rất muốn nghe thấy giọng nói của hắn, mỗi ngày đều mong chờ tới tối, vừa tới chạng vạng liền như con thỏ vểnh tai chờ nghe tiếng mở cửa của hắn.

Cho dù ngày trôi qua ngày có đẹp tới cỡ nào thì cũng tới lúc phải kết thúc, cho dù bệnh tới thì như núi đổ thì cũng phải có ngày khỏi hẳn. Hai tuần trôi qua, quai hàm của Hạ Kiệt ban đầu bị sưng thành một cục nhìn chẳng ra mặt mũi, nhưng giờ biến mất chẳng còn chút bóng dáng, cơ thể lại trở nên khỏe mạnh, không thể tiếp tục làm phiền thầy Quý được nữa, Hạ Đống được đón trở về nhà.

Lại nhớ tới cuộc sống bận rộn trước đây, không có cơm nóng canh ngon, không có quần áo sạch, cũng chẳng sao, nhưng quan trọng chính là bỗng dưng lại cảm thấy bây giờ mình rất cô đơn, trong lòng tựa như có một khoảng trống không cách nào lấp được. Không còn giống như trước bất kể mọi thứ điên cuồng công tác nữa, hiện tại y cố gắng không tăng ca, đúng giờ tới trường đón nhóc, mỗi sáng dậy sớm đưa nhóc đi học, sau đó đậu xe ngay cổng trường nhìn tụi nhỏ.

Nhưng cơ hội thấy được Quý Thụ Thành lại khá ít, dù có thấy cũng chỉ kịp gật đầu nói vài ba câu rồi hắn cũng vội vã vào trường.

Tốt nhất là có thể tìm được một lý do để buổi tối có thể tới nhà hắn, như vậy thì đến tối ít nhất cũng có thời gian ở bên cạnh hắn.

Hai ngày này, một phần mềm do tiểu tổ của Trần Đào phát triển đã thành công thiết kế được một firewall (chặn virus) mới nhất, đã tiến hành xin bản quyền, đồng thời tiến hành lắp đặt ngay tại công ty. Hạ Kiệt bỗng nhiên nhớ ra máy tính của Quý Thụ Thành chẳng có một phần mềm bảo hộ nào cả, liền dùng đôi mắt trông mong chạy đến chỗ sếp mình xin phần mềm đó, sau đó coi như vật quý mà kính động chạy tới nhà họ Quý.

Không may, em trai bác sĩ của Quý Thụ Thành lại là người coi nhà.

Có thể do trận kích động ở bệnh viện khá lớn, nên Quý Thụ Lễ tựa người cạnh cửa, vừa nghe tiếng nói cùng nụ cười thân thiết vô hại của anh, chợt y lại thấy lạnh cả người. Vừa thấy ánh sáng trên đôi mắt kính kia chợt lóe, liền muốn xoay người chạy trốn. Y nuốt nước bọt, nói: “Thầy Quý có nhà không, lần trước hắn có nói máy tính trong nhà không có phần mềm chống virus, nên hôm nay tôi tới cài đặt cho hắn.”

“Anh tôi không có nhà, tối nay hình như có tiệc tụ họp bạn học cũ hay gì đó.” Quý Thụ Lễ nghiêng người, lộ ra nửa cửa, nói.

Hạ Kiệt đang do dự không biết có nên tiến vào cánh cửa này hay không, nhưng vừa nghĩ tới mục đích chủ yếu ngày hôm nay, liền khẽ cắn môi cởi giày. Tiểu Diệp đang làm bài tập trong phòng sách nghe thấy động tĩnh liền chạy tới, ngọt ngào chào chú một tiếng.

“Sức khỏe ổn rồi chứ, thuốc mà tôi kê cho cậu cũng không tệ phải không?” Quý Thụ Lễ rót tách nước cho y. “Uống trà.”

Một ngụm còn chưa kịp nuốt, thì đắng tới mức muốn phun ra.

“A, đây là trà dưỡng thần mà hai ngày trước tôi mới xin được từ một bác sĩ trung y đó, thanh nhiệt giải độc, lưu thông khí huyết, có hiệu quả trị liệu rất cao.”

Hạ Kiệt gật đầu phụ họa, nhưng không nuốt xuống, thừa dịp anh không chú ý, liền chạy tới bồn hoa bên cạnh sofa nhả ra.

“Thầy Quý có nói mấy giờ về không?”

“Chắc cũng không quá khuya đâu, dù sao mai cũng phải đi làm mà, anh của tôi có thói quen ngủ sớm.” Quý Thụ Lễ mở máy tính. “Cậu cứ kiểm tra máy tính trước đi, tôi đi làm báo cáo.”

“Được được, tôi tự mình xử lý.” Ước gì anh ta bỏ đi sớm một chút. Quý Thụ Lễ về phòng mình đóng cửa lại. Hạ Kiệt cùng Tiểu Duyệt song song ngồi ở trong phòng sách, vừa mở máy tính xem tin tức online, vừa mở to mắt chờ đợi.

Thời gian dần trôi qua, hơn 9h, Quý Thụ Lễ đã hoàn thành xong báo cáo của mình, đi nấu nước, chuẩn bị cho Tiểu Diệp gấp gấp gấp dài rửa mặt chải đầu ngủ, nhưng Quý Thụ Thành vẫn chưa về. Không thể tiếp tục mặt dày ở nhà người ta hoài được, đành mang một bụng thất vọng, Hạ Kiệt cáo biệt ra về.

Dọc theo con đường vòng vèo trong khu chung cư chậm rãi đi về nhà mình, ánh trăng hôm nay đặc biệt sáng, cao cao ở ngay giữa bầu trời, tựa hồ đang chọc ghẹo y vậy. Trên con đường lạnh tanh cũng chẳng có mấy người. Trên đường đá một cục đá nhỏ, xoạch xoạch rung động, lại tung một cú đá, khiến cho cục đá đó bay đi thật xa, tới con đường đối diện.

Giương mắt nhìn lại, chỗ rừng cây ven đường có một cái bóng đang lung lay đi tới, nhìn qua thật quen mắt. Chẳng phải Quý Thụ Thành hay sao?

Vô cùng vui vẻ chạy tới chỗ hắn, nhưng chưa tới gần đã có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, khuôn mặt mờ mịt của Quý Thụ Thành thoát nhìn tăng thêm vẻ bất lực, bước chân thì loạn tới loạn lui, Hạ Kiệt nhanh chóng đưa tay đỡ hắn.

Ánh mắt tan rã của Quý Thụ Thành phải mất thật lâu thời gian, dừng trên khuôn mặt đối phương, sau đó mới cười hì hì sờ mặt y nói: “Phải.. là cậu à ... Ồ! Tôi đến.. nhà rồi?”

“Sắp tới rồi, sắp tới rồi.” Thật lạ lùng, một người câu nệ nghiêm túc như thế lại có thể uống say tới không biết gì thế này. Quý Thụ Thành lúc này chẳng còn một chút nào tôn nghiêm của một người luôn làm gương tốt nữa, mái tóc tán loạn dính sát trán, nhìn qua trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, gương mặt đỏ bừng, miệng đỏ hờn như đang nói mê sảng, chẳng khác gì một đứa trẻ đang cố bùng má.

Hạ Kiệt một tay kéo tay cánh tay hắn, không mất chút sức nào kéo được hắn đứng lên, hắn không nặng, xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng, trên lưng có thể cảm nhận được thắt lưng mảnh khảnh cùng xương sườn phập phồng của hắn. Dừng giọng mũi ồ ồ khác với khí tức mềm nhẹ bình thường ở bên tai y không ngừng vang lên, từng luồng hơi thở nóng không ngừng thổi tới bên tai Hạ Kiệt.

Trời cao ơi, chẳng lẽ ngài đang thử thách sự nhẫn nại của con sao?

“Tiệc bạn học cũ vui tới vậy sao? Uống tới mức như vậy luôn?” Y thì thào.

Dường như người bên cạnh nghe thấy, cánh tay đang thả lỏng dùng sức kéo đầu của y, lớn tiếng nói: “Vui chứ, vui lắm chứ, toàn bộ bạn học hơn 10 năm trời không gặp đều tới, người nào so với người này đều khá giả, người nào so với người này đều năng lực ...”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, tiếng hít thở đổi thành tiếng khóc nức nở rất nhỏ, hòa cùng tiếng ợ do rượu, lại biến thành rơi lệ không tiếng động, dưới đèn đường, hai dòng nước mắt từ viền mắt chảy thẳng tới cằm.

“Sao vậy, sao vậy?” Hạ Kiệt luống cuống, lung tung tìm không được khăn tay gì đó, liền lấy tay áo sơ mi của mình kéo lên, tháo gọng kính của hắn ra, đôi mắt đen bóng tinh khiết của hắn bị nước mắt lưng tròng càng làm tăng thêm mông lung trong suốt.

Hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Hạ Kiệt liền chồm người tới, nhẹ nhàng chạm nhẹ vào môi hắn, Quý Thụ Thành cứng cả cổ, chậm rãi nhắm mắt lại. Hạ Kiệt lấy dũng cảm, nhẹ nhàng liếm quanh môi hắn, sau đó mở ra hai khớp hàm, dần dần thâm nhập, cố sức mút vào. Vị đạo ngọt ngào như trong tưởng tượng, càng lúc càng khiến người ta nghiện, Hạ Kiệt càng ra sức ôm lấy toàn thân của hắn, hai tay dịu dàng vuốt ve lưng hắn, cổ cùng cằm.

Ánh trăng xấu hổ trốn vào trong đám mây, đèn đường cũng xấu hổ mà mờ dần đi ...

XXXXXXXXXXXXXX

Buổi tiệc tụ họp tối nay quả thực rất náo nhiệt, bọn họ chính là đợt tốt nghiệp đầu tiên của trường sư phạm Ninh Ba, là trụ cột của sự nghiệp giáo dục ở Ninh Ba. Toàn bộ bọn họ đều là tinh anh ở trong trường, là nhóm học sinh đầu tiên khi trường cải cách mở rộng tuyển nhận, trong lớp tuổi tác mọi người

không giống nhau, có giáo sư đã kết hôn sinh con, cũng có mấy thanh niên vừa mới tốt nghiệp cấp 3. Cách hơn 20 năm gặp lại, tướng mạo của ai cũng biến đổi không ít, rất nhiều bạn học nam giờ đã bụng phệ, bạn học nữ thì già nua đi, những người này nếu không phải ở trong cục XX nào đó công tác, thì cũng là khoa trưởng ở trường nào đó, chỉ ít cũng là hiệu trưởng hoặc trưởng khoa của một trường trọng điểm.

Chỉ có mình hắn, là người nhỏ tuổi nhất lớp, lúc đó hắn chính là lớp trưởng, từ một giáo sư cấp 3 chuyên được chuyển thành một thầy giáo dạy văn ở một trường tiểu học, bình thường mà sinh hoạt.

Theo thời gian, trong lớp tính tình hào sảng nhất chính là lão đại ca người Từ Khê, hiện tại là ông chủ một xí nghiệp tư doanh, kéo cánh tay của cậu bạn lớp trưởng nhỏ tuổi, mang theo bình rượu, từng bàn từng bàn mà đi kính rượu. Biết rõ sức uống của Quý Thụ Thành không tốt, uống rượu cho một người tên kia đảm trách hết, nhưng cứ mỗi người một ngụm nhỏ, nói có chút buồn cười, thanh âm trầm trồ khen ngợi bốn phía càng lúc càng cao.

Bữa tiệc kết thúc, lại có tiết mục KTV, lại thêm một đám bạn học đường xa giờ mới tới được, cuối cùng chính là một người mà hắn không ngờ tới.

“Quyên Tử nha Quyên Tử, em gái tốt của anh cuối cùng cũng tới rồi.” Vị lão đại ca say chúi choáng ôm lấy người, kích động hồ ngôn loạn ngữ.

Đã bao năm rồi không gặp lại, lần cuối cùng chính là ở trước cửa tòa án. Người vợ cũ của hắn, Thái Văn Quyên giờ đã thay đổi khá nhiều, mái tóc uốn cong, khoác áo khoác dài, mang trên cổ khăn choàng hoa, trên người mặc váy hoa, khuôn mặt trang điểm nhạt càng khiến cho người ta thêm phần đẹp để quý giá chuyên gia.

“Xin lỗi xin lỗi, mới họp xong từ Bắc Kinh chạy về, máy bay đáp trễ. Tôi tự mình phạt một chén.” Thái Văn Quyên cầm lấy ly rượu vang đỏ trên bàn, một hơi cạn sạch. Toàn bộ các bạn học nam đều ồ lên 1 tiếng.

Lão đại ca liền kéo Quý Thụ Thành qua 1 bên, khích lệ nói: “Cậu coi vợ của cậu kia, năng lực đó, mạnh hơn cậu nhiều.”

Quý Thụ Thành kẻ sát, cười nói: “Em cùng cô ấy ly hôn rồi.”

Lão đại ca sững sốt, lặng yên nửa ngày, vỗ đùi nói: “Coi cái miệng tôi này, hồ đồ bấy bọ hết sức, phải phạt, tôi uống một chén.”

“Anh uống ít chút đi, cẩn thận về chị dâu lại không tha cho anh.”

Đang nói, Thái Văn Quyên chợt bị một đồng người kéo lại chỗ hắn, yêu cầu Kim Đồng Ngọc Nữ trong lớp phải cùng nhau hát bài “Hoa vì sao lại hồng” (1). Thái Văn Quyên đứng ngay trước sofa, cầm lấy microphone, dùng ánh mắt hỏi. Quý Thụ Thành ngây ngốc không biết phản ứng thế nào.

“Đã kết hôn nhiều năm như vậy, sao còn xấu hổ chứ, tiểu Quý thật là da mặt mỏng dễ xấu hổ mà.” Một bạn học nữ lớn tiếng ồn ào.

“Không biết đừng có nói bậy, lão Mao!” Lão đại ca nóng nảy, đứng lên đoạt microphone. “Quyên Tử, cùng anh hát một bài.”

Các bạn học chung quanh không đồng ý, không khí nhất thời căng cứng. Quý Thụ Thành thấy không còn cách nào khác, chủ động cầm microphone chạy đến màn hình lớn TV cất tiếng hát. Hắn có một giọng nói hay, vừa nhẹ vừa trầm, khi hát lên càng thêm êm tai. Thái Văn Quyên cứng người một chút, cũng bắt đầu cất giọng hát, cô chính là giọng nữ âm cao, tiếng nói lại thanh thúy động lòng người. Hai người hòa giọng cùng nhau vừa có lực vừa đúng nhịp, lúc trước chính là đôi song ca tuyệt vời nhất lớp, cũng là hai người mang lại tiết mục đặc sắc nhất trong mấy đêm diễn văn nghệ của trường.

Giai điệu quen thuộc dường như mang một chút ký ức thời xưa trở về, nhớ những ngón tay khe khẽ chạm vào nhau khi cả hai lén mọi người đi coi bộ phim “Visitors On The Icy Mountain”, nhớ dưới con đường đầy bóng râm lúc trên đường trở về ký túc xá khẽ dựa vào nhau, lúc hắn ở sân thể thao không ngừng chạy như bay, cô ở bên cạnh lớn tiếng cổ vũ ...

Ai cũng có tuổi thanh xuân, ca chính là khúc ca xưa cũ, nhưng người thì đã không còn là người cũ xưa ...

Trong tiếng hò hét của mọi người chung quanh, Quý Thụ Thành chậm rãi buông microphone, tiếp tục ngồi lại trong góc.

“Gần đây tốt không?” Thái Văn Quyên ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Cũng như cũ, còn em?”

“Cũng như cũ, Tiểu Diệp khỏe không? Chắc nó lớn lắm rồi nhỉ?”

Nghĩ tới đứa con trai dễ thương của mình, Quý Thụ Thành cũng thoải mái hơn. “Lớn lắm rồi, cũng cao tới thắt lưng của anh rồi. Cũng béo lên không ít, anh ôm nó không nổi nữa rồi.”

“Thật à?” Thái Văn Quyên thì thảo. “Em chuẩn bị kết hôn.”

Quý Thụ Thành chợt làm rớt đồ ly trà trong tay, nhanh chóng rút khăn giấy lau, quần bị thấm ướt một mảng.

“Là một người Mỹ gốc Hoa, làm kinh doanh, em chuẩn bị đi cùng anh ấy qua Mỹ ...”

Quý Thụ Thành không ngẩng đầu lên, dùng sức chà lau mặt bàn cẩm thạch bị ướt, một lát sau mới dùng một giọng nói không rõ thanh âm nói: “Chúc mừng em ...”

Sau khi KTV kết thúc, lão đại ca lại bắt đầu mời rượu, Quý Thụ Thành không còn giữ tác phong thư sinh hàng ngày, bắt đầu từng ngụm từng ngụm coi như nước lã uống vào trong bụng. Lão đại ca cũng biết trong lòng hắn không thoải mái, nên cũng liều mình bồi rượu, uống tới say mềm, cuối cùng được mấy người bạn ở cùng phòng khách sạn đỡ về.

Quý Thụ Thành mơ mơ màng màng kêu một chiếc taxi, ở trên đường ngay cửa chung cư cứ ọ ọ nên bị đuổi xuống xe, trả tiền xong lại lung lay như kẻ mộng dư mà đi về nhà. Trên đường lại như đụng phải người quen, thấy tướng mạo muốn nhìn cho rõ, nhưng do đầu óc cứ mơ màng nên cuối cùng bỏ cuộc.

Nhưng tuyến lệ lại hoạt động rất tích cực, trong lòng bị khoét một lỗ lớn, toàn bộ nước mắt đã để dành nhiều năm qua cuối cùng lại tràn ra hết, nghẹn ngào tới mức không chịu được. Trong lúc hỗn loạn chỉ nghe thấy người đó chân tay luống cuống, hung hăng nói một câu thô tục. Tiếp theo, đôi môi bị một thứ gì đó mềm mại đè lấy, cảm xúc đó ngăn chặn lại đau đớn trong lòng, phía sau cảm nhận được sự vuốt ve dịu dàng của người đó, toàn thân bất chợt trở nên kích động.

Trong đầu chỉ khắc sâu được đôi mắt của người đó, một đôi mắt đen thẳm tựa như một cái động sâu.

Hạ Kiệt luống cuống tay chân đỡ Quý Thụ Thành lên lầu, đến tận khi đặt hắn nằm ngủ yên trên giường, mới bắt đầu nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trong miệng tính toán, giờ đã quá muộn, không thể làm ồn đánh thức tụi nhỏ đang ngủ, mà thầy Quý cũng không thể mang cái bộ dạng xấu xí này về nhà được, nên cứ lấy lý do muốn bồi đắp lại mấy tuần qua được hắn chăm sóc vậy.

Dưới ngọn đèn đầu giường yếu ớt, khuôn mặt mới vừa khóc kia càng thêm đặc biệt yếu đuối, trên gương mặt còn lưu lại dấu nước mắt chảy dài, những nút áo luôn được cài nghiêm túc tới tận cổ giờ toàn bộ bị bung ra, dưới lớp áo

Hạ Kiệt âm thầm nhéo lỗ tai mình, tự giác chạy tới buồng vệ sinh lấy khăn lau mặt, thấm ướt, sau đó giữ vững đầu óc trong sạch, nhanh chóng cởi quần áo của hắn ra lau người. Quý Thụ Thành lắc lắc cái đầu, gương mặt chuyển tới chỗ sáng, màu da tuyết trắng giờ chợt ửng đỏ, Hạ Kiệt nuốt nước bọt, nhanh chóng kéo cao tay hắn lau lau, rồi đắp chăn cho hắn.

Đang muốn cởi giày cho hắn, thì Quý Thụ Thành do nóng mà kéo chân ra khỏi người, cánh tay mở rộng ra hai bên, làm ra tư thế ngủ chẳng chút phòng bị. Hạ Kiệt ném khăn mặt đi, nhẹ nhàng kéo chân qua cho hắn, nhưng người kia cứ không chịu nghe lời, cố chấp vươn cánh tay ra bắt lấy cánh tay kéo chân cho hắn, kéo người y lại, kẹp lấy cổ y, thì thào: “Ngoan, Tiểu Diệp, đừng quậy.”

Hạ Kiệt dở khóc dở cười, vươn cánh tay kéo tay hắn ra nhưng không được, đành phải dùng tư thế dựa nửa người vào giường cứng ngắc, mấy ngón tay có thể hoạt động liên vuốt ve những ngón tay quanh năm cầm phần viết của hắn, xúc giác thô cuối cùng kích phát dục vọng trong lòng. Bò lên giường, đặt hắn ở dưới thân, bàn tay trống kia chạm vào khuôn ngực bằng phẳng của hắn, bụng dưới, eo, sau đó.. Chết tiệt, thất lưng này sao mà thắt chặt thế hả?

Người đang ngủ kia do cảm giác không thoải mái, mở to hai mắt.

Bị người bắt tại trận, Hạ Kiệt giật mình, căn bản tìm không được từ thích hợp giải thích, hoặc là không làm, còn nếu làm thì phải làm cho tới, không chờ hắn nhận thức được vấn đề, trước tiên cứ dùng miệng điên cuồng chiếm lấy môi lưỡi hắn, nụ hôn kịch liệt dần dần cũng khiến cho hơi thở của hắn gấp gáp.

Kỳ thực Quý Thụ Thành chưa thanh tỉnh kia chỉ là vô ý thức muốn nhìn một chút tên tội phạm đang tấn công mình thôi, trong đầu cũng không rõ ràng chuyện gì, nhưng dưới sự cọ sát của Hạ Kiệt, bản năng dần được đốt cháy, hắn thấp giọng hừ một tiếng rồi dần rơi vào mộng đẹp.

Bỗng nhiên, hắn thì thào một tiếng: “Quyên Tử.”

Hạ Kiệt nâng người lên, không thể tin được nhìn khuôn mặt bi thương của Quý Thụ Thành, dường như người đó đang có một giấc mộng đau thương. Cái tên nữ tính này khiến cho y thấy uể oải, dự vọng toàn bộ bị đẩy đi, y buồn chán chỉnh sửa lại quần áo của mình, sau đó nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho hắn, tìm một chăn khác đi ra sofa phòng khách.

Một đêm thức trắng.**HẾT CHƯƠNG 09**

(1) Hoa vì sao lại hồng –

Là tên của một bài hát chủ đề trong bộ phim điện ảnh trung quốc Visitors On The Icy Mountain (), nội dung của bài hát đại khái là biết thế nào là trời cao đất rộng.

10. Yên Hòa - Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Một đêm lăn trên sofa, ngủ cực kỳ khó chịu, vóc người cao to như y không nghĩ tới nằm lăn trên cái sofa nhỏ hẹp này lại khó chịu tới vậy. Phòng khách lớn, quay qua quay lại đều là gió lạnh, thổi tới cả người run rẩy tới cứng ngắc.

Trong phòng ngủ mơ màng nghe truyền tới tiếng động khá nhỏ, Quý Thụ Thành thức dậy rồi, Hạ Kiệt nhất thời căng cứng toàn bộ dây thần kinh, nỗ lực nhắm mắt lại, toàn thân bảo trì tư thế bất động nằm yên trên sofa, sau đó dựng thẳng tai cẩn thận lắng nghe.

Bỗng nhiên, tiếng chuông báo thức rung lên vang dội, Hạ Kiệt giật mình thiếu chút nữa rơi từ sofa xuống sàn, nhưng động cũng không dám động.

Quý Thụ Thành đã sớm thức dậy rồi, chỉ là do cả người đau nhức, đầu đau nhức nên ngay cả ngón tay cũng không muốn động, người không uống rượu được một khi uống say sẽ gây ra hậu quả vô cùng khó chịu. Thế

nhưng nhìn nhìn đồng hồ ngay đầu giường, thời gian cũng không còn sớm nữa. Chuyện trong trường rất nhiều, không thể đi muộn càng không thể xin nghỉ. Không chỉ phải đi dạy bù các buổi đã mất, mà toàn bộ tiền thưởng của học kỳ đó đều bị khấu trừ, thật rất cực khổ.

Miễn cưỡng ngồi dậy, lục lọi quần, áo sơ mi rơi lả tả trên sàn nhà. Trong đầu mơ hồ hiện lên hình ảnh không rõ ràng chuyện tối qua, tay chân luống cuống khiến cho hẳn lại không cách nào kéo được khóa quần. Bọn họ hôn môi rồi, nụ hôn đó, xúc cảm đó, tiếng hít thở của một người đàn ông rõ ràng bên tai, cảm giác khi hai bàn tay đó chạm vào người khiến cả người hưng phấn đó ...

Đồng hồ đầu giường vang không ngừng, hẳn bị dọa phải ngồi bật dậy, đưa tay bấm ngừng. Thấy đầu giường có một khung ảnh, chính là một Hạ Kiệt trẻ tuổi đang ôm một cô gái xinh đẹp cười tới vui vẻ. Nghe nói y có bạn gái rồi.

Lấy lại bình tĩnh, vô ý thức theo thói quen hằng ngày muốn xếp lại chăn mền trật tự, kéo rèm cửa sổ ra, hưởng thụ ánh nắng sớm mai cùng ngọn gió thổi nhẹ nhàng khoan khoái, say rượu cùng hoang đường dù sao cũng là chuyện quá khứ rồi.

Reng

~ Một hồi chuông báo thức lại vang lên nữa, Quý Thụ Thành đi qua nhấn nút tắt, đồng thời phát hiện ở cuối giường, thấy cái đồng hồ báo thức thứ ba đang chuẩn bị reng chuông, liền đi qua nhấn nút tắt trước.

Ra phòng khách, thấy trên sofa có một người đang nằm thành một cục, hai đùi gác lên tay nắm, toàn bộ chân đều rút dưới sàn, liền đi qua nhấc chân lên, nhẹ nhàng đắp lên thân người đó.

“Thầy Quý?” Hạ Đống xoa hai mắt đi ra khỏi phòng ngủ của mình. “Sao thầy lại ở đây vậy?”

“Thầy, tối qua thầy có ngủ nhờ ở đây một đêm.” Cái cổ do chột dạ mà đỏ ửng.

“À, ba ơi, dậy đi, ba ơi!”

Nhóc con, vồ vồ cái gì chứ hả, hiện tại ba con không còn mặt mũi gặp người đó, biết không hả?

Dù ngốc cũng sẽ nhận ra y đang giả bộ ngủ, thấy y giống con chim đà điểu đang giả bộ rúc trong sofa, càng rúc càng sâu, Quý Thụ Thành nhất thời thấy do dự, dùm dùm tay, nói. “Để thầy đi coi trong nhà có đồ ăn hay không?”

“Có ạ, hôm qua có thừa lại bát canh đó.”

Quý Thụ Thành mỉm cười sờ sờ đầu nhóc, mang giày vào.

Nghe tiếng đóng cửa của Hạ Đống, Hạ Kiệt nhảy dựng từ sofa lên, tư thế dọa người chẳng khác nào mãnh hổ há sơn.

“A Kiệt, ba bệnh hả, sao hồi này con gọi quá trời mà ba không dậy! Thầy Quý bị ba chọc giận bỏ đi rồi kìa.”

“Đừng ồn, ba đang phiền.”

Lung tung rửa mặt, sau đó chạy như bay ra ban công, chỉ thấy con đường vắng vẻ dưới lầu, Quý Thụ Thành chậm rãi đi bộ, ánh bình minh chiếu rọi lên người hẳn, lưu lại một bóng lưng cô đơn thật dài.

Khốn nạn! Y thật muốn tát mình một cái thật mạnh.

XXXXXXXXXX

Bữa trưa ở văn phòng vẫn là thức ăn nhanh “Panda Express”, lung tung giải quyết cho xong bữa ăn, sau đó mấy đứa nhóc mới tốt nghiệp tuổi trẻ vừa vào công ty liền tụ tập cùng nhau thảo luận về nội dung gì đó trên quyển tạp chí thời đại. Hạ Kiệt cũng không mấy thân thiết với chúng, nên ngồi ở chỗ vắng người, ngón tay không ngừng gõ cạch cạch trên máy tính về những nội dung trong cuộc họp cần nói rõ, nói nói nói, chợt có một thằng nhóc tiến vào bắt đầu cãi cọ về chủ đề coi Phạm Băng Băng và Lý Băng Băng ai có tương mạo mị lực hơn.

“Cả hai đều xấu cả, với tiêu chuẩn của đàn ông, thì mỹ nữ chính là cần phải gợi cảm, coi bộ ngực có lớn hay không, hai bà Bằng Bằng đó có gì để khoe đâu.” Đại Minh lớn tiếng hô hào.

“Gi, anh quả là cầm thú mà, đàn ông chẳng ai tốt cả.” Cô trợ lý liền xua đuổi gã.

Thằng nhóc Tiểu Lý cười nói: “Đương nhiên không chỉ riêng bộ ngực, chỗ gợi cảm có rất nhiều, giống như đôi môi, đôi môi của Quan Chi Lâm rất hấp dẫn người đó.” (1)

Trong đầu y chợt nhớ tới đôi môi của Quý Thụ Thành, đầy đặn mềm mại, lúc đó khi hôn môi có chút hơi hộp, nhưng lại mang sự dịu ngoan, còn thường xuyên phát ra thanh âm dịu dàng nhu hòa nữa, nghe vào tai khiến người sướng khoái vô cùng.

“Còn có mắt nữa, tròng mắt phải to, mí mắt phải mỏng, nhìn qua rất có phong tình.” Đại Minh nhắm mắt lại bắt đầu hồi tưởng.”Hồi học đại học, thích nhất chính là Lâm Úc Liên, ôi cái đôi mắt ấy, sinh ra chính là dùng để câu người mà.”

Năm ngón tay liên tục gõ không ngừng, nhưng trong đầu y lại đang hồi tưởng con mắt của Quý Thụ Thành, con người sáng bóng kia mang nét hồn nhiên hoàn toàn khác hẳn với độ tuổi của hắn, cực kỳ giống một đôi mắt của loài động vật nhỏ, puppy? Không, hẳn phải là con mắt của một loại sóc hoặc loại gặm nhấm như hamster mới đúng, vừa to lại ngập nước ...

Sau đó nhấn nút Close, chợt màn hình một mảng trống không, Hạ Kiệt sửng sốt — Chẳng lẽ, hồi này quên Save?

A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vốn không cần phải tăng ca, nhưng hiện tại trong công ty sạch không còn bóng người, giờ chỉ còn lại một mình Hạ Kiệt cô đơn ngồi trước máy vi tính. Một số tài liệu không được mang ra khỏi công ty, chỉ có thể ở đây mà làm cho xong thôi, thấy đồng hồ trên tường hiện tại đã đi qua con số 7, trong lòng chợt thấy bi ai, thằng nhóc Hạ Đống chắc là ăn tối xong rồi, thật tốt, gần đây chỉ cần y tăng ca, nhóc con sẽ lập tức chạy qua nhà họ Quý. Mà người làm ba như y lại dường như bị chặn ở cửa, đã nhiều ngày rồi không thấy hắn, thực sự nhớ ánh mắt sáng sủa của Quý Thụ Thành mà, nhớ nhất chính là cánh gà kho mắm mà hắn làm.

Cuối cùng cũng làm xong, lắc lắc đôi vai gần như cứng ngắc của mình, chậm rãi đi ra khỏi văn phòng.

Kỳ quái, sao văn phòng của sếp Trần vẫn còn sáng đèn, chẳng lẽ anh đang tăng ca? Hôm qua mới công tác từ nước ngoài về mà, thực sự là một kẻ cuồng công việc mà.

Cửa sổ lá sách chiếu rọi ra tia sáng, cửa thì khép hờ, mà y cũng không phải dạng người tùy tiện đẩy cửa vào, nhưng trước khi y kịp gõ cửa tiến vào, thì chợt nghe thấy bên trong phòng truyền ra tiếng nói nhẹ. Y hiểu kỳ xuyên qua khe cửa hở nhìn vào trong.

Vị em trai họ Trần cao to kia tựa như con gấu Koala gấu gao ở phía sau ôm chặt lấy anh trai mình, ngọt ngào ở bên tai anh không ngừng khẽ nói mấy câu tình cảm, không biết cậu ta nói gì, nhưng Trần Đào chợt xì một tiếng rồi bật cười, quay đầu liếc mắt nhìn cậu.

Xưa nay đều biết Trần Đào chính là một người luôn hiền hòa, lại biết diễn xuất, nhưng ở sau bộ mặt lúc nào cũng ôn hòa khó mà thấy được một mặt phong tình thế này, nụ cười tựa như một cơn xuân phong kia so với bình thường càng mang thêm nhiều phần hạnh phúc thích ý, khiến người ta chợt ngây dại ra.

Tiếp theo chính là một màn khiến người khác phải giật mình, em trai Trần Huy kia chợt ôm lấy anh mình, chồm miệng tới, hai môi tương giao, trần trọc, thắt lưng Trần Lương chuyển tới trước mắt Hạ Kiệt, chỉ có thể thấy được tay của Trần Đào ở phía sau lưng cậu nhẹ nhàng vuốt ve, tựa như đang thoải mái dỗ dành.

Chính là một nụ hôn người tình ta nguyện, thâm tình mỹ mãn.

Đợi hai người đó tách nhau ra, có thể thấy được trên mặt Trần Đào ửng đỏ, trán của Trần Huy kề sát trán Trần Đào, nhẹ giọng nói: “Anh, về nhà thôi.”

“Được, về nhà.”

Hạ Kiệt vừa nghe, lòng bàn chân như được xoa dầu lập tức trượt nhẹ vào văn phòng của chính mình, chỉ nghe thấy tiếng tắt đèn đóng cửa, hai anh em tay trong tay thân thiết đi tới thang máy, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, tựa như một đôi lão phu thê tình cảm thâm hậu.

Hạ Kiệt chờ tới khi cửa thang máy đóng lại mới mở cửa bước ra. Trong lòng phải nói là chấn động, sớm đã nghe chuyện anh em nhà họ Trần không phải anh em ruột, nhưng con mẹ nó ai ngờ thằng em trai lại bị bệnh luyến ca trầm trọng, khiến cho anh hai mình tới giờ vẫn không tìm được vợ, ra là do cả hai người họ, hai người họ chính là một đôi

Kỳ thực so với phần nộ, thì đổ kị lại phần nhiều, trong tiềm thức chợt nghĩ nếu như y cùng Quý Thụ Thành có thể được giống như vậy thì tốt biết bao nhiêu, mẹ ôi, thích đàn ông thì cứ thích đàn ông thôi, ngại gì người ta nói, tựa như Trần Đào sống chẳng phải cũng rất hạnh phúc hay sao, chợt thấy bản thân ba ngày qua sống khổ não thật quá lãng phí

Thế nhưng, Quý Thụ Thành sẽ tiếp nhận y sao, đó là một người đàn ông cực kỳ bình thường, là một người thầy giáo nghiêm cẩn, đã kết hôn, cũng đã có con ...

Hạ Kiệt luôn là một người thuận lợi trong chuyện tình cảm giờ lại cảm thấy khổ vô cùng, 4 năm đại học, y được coi chính là nhân vật phong vân, cho dù là vị Tuyết tiểu thư luôn nhõng nhẽo kiêu căng kia, cũng không cần tốn quá mấy tháng đã chinh phục được. Không biết cái cách theo đuổi con gái có dùng được cho đàn ông hay không.

Mẹ nó, lại là một người đàn ông qua tuổi 30, đã ly dị nhưng chưa quên được vợ trước nữa chứ. HẾT CHƯƠNG 10

(1) Quan Chi Lâm –

11. Yên Hòa - Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Gần đây Quý Thụ Thành phát hiện tần suất xuất hiện của người nào đó khá là nhiều, sáng sớm ra cửa đi làm thì thấy Hạ Kiệt mang đôi mắt gấu mèo cầm tay con trai đứng ngay dưới lầu, mỉm cười nói: “Thầy Quý, chào, khí trời thật tốt hen!”

Buổi tối khi tan tầm thì người nào đó đã lái xe đậu ngay trước cổng trường, thấy hắn vừa xuất hiện lập tức tiến lên, cười haha: “Thầy Quý, cũng vừa tan tầm hả, thật trùng hợp.”

Hai ngày cuối tuần thì càng khỏi phải nói, chỉ cần ra cửa lập tức có thể thấy được người đó, nếu không phải gặp mặt trong siêu thị bách hóa, thì cũng là chạm trán ở chỗ bán rau củ quả, mỗi lần gặp đều là một câu: “Thật trùng hợp nha, thầy Quý!”

Dù cho ngu ngốc cỡ nào cũng phải nhìn ra được dụng tâm kín đáo của y, Quý Thụ Thành không thể trên chộc vào, nguyên nhân mà hắn suy đoán trong lòng quả thực khiến chính hắn cũng không tưởng tượng nổi. Nếu Hạ Kiệt đã không nói rõ, thì chính hắn cũng đành phải giả bộ ngớ ngẩn, hừ hừ vài tiếng rồi cho qua luôn.

Mấy ngày qua chuyện kỳ lạ cứ xảy ra ùn ùn, rõ ràng buổi sáng đã nạp đủ bình ắc quy, bơm căng bánh xe, tới chiều thì lại xẹp lép, đành phải đi mượn đồ bơm bánh xe của bác bảo vệ cổng trường, qua ngày tiếp theo, đồ bơm bánh xe của hắn lại không tìm thấy, đành phải lết bộ đi về nhà, nhưng vừa ra cổng trường, liền thấy khuôn mặt tươi cười của Hạ Kiệt đứng ngay cổng nhìn hắn. Tiểu Diệp rất vui vẻ, lập tức leo lên ghế sau cài nhau ầm ĩ với Hạ Đống, Quý Thụ Thành ngồi vào ghế phó, mang dây an toàn vào nói: “Đồ bơm bánh xe là đồ của bác bảo vệ đó, nhớ trả lại cho người ta.”

Hạ Kiệt lập tức nhấc chân ga, chạy nhanh ra ngoài đường.

Thế nhưng mấy ngày tiếp theo, Quý Thụ Thành do không có phương tiện đi lại, tất nhiên lại ngồi xe của Hạ Kiệt đi làm.

Buổi chiều tan học, Tiểu Diệp vui vẻ mang cặp táp sau lưng chạy tới văn phòng giáo viên, lớp năm ba của Quý Thụ Thành so với mấy lớp năm hai thì nhiều hơn 1 tiết học, nên bình thường khi bé làm xong nhiệm vụ trực nhật thì sẽ tự giác chạy tới văn phòng giáo viên làm bài tập.

Lúc đi ngang qua sân vận động, bé bị một người mặc đồ đen bắt cóc, còn chưa kịp kêu to, thì người bắt cóc đã tháo kính râm xuống nhẹ nhàng: “Đừng la, là chú.”

Tiểu Diệp nhìn nửa ngày, mới nhận ra: “Chú Hạ, sao mà chú mặc đồ lạ vậy. Chú tìm anh Hạ phải không, ảnh còn trong lớp.”

“Chú tìm con,” Hạ Kiệt cười ha hả lấy ra cái laptop. “Hỏi con mấy vấn đề nhỏ nhỏ, Tiểu Diệp ngoan trả lời cho chú nghe được không? Sau khi trả lời hết, chú có thưởng.”

“Woah!”

“Sinh nhật cha con là lúc nào?”

“Ngày 1/6, chính là ngày quốc tế thiếu nhi!” Vừa nghĩ tới lễ, trẻ con luôn rất hưng phấn.

“Ừ ừ, vậy cha con bình thường ở nhà thích làm gì nè?”

“Cha thích đọc sách nè, mấy cuốn nào mà dày thật dày nè.”

Hạ Kiệt đang nghiêm túc làm bút ký, phía sau bỗng dưng bị một ngón tay dài và nhỏ chỉ thẳng vào ót. “Đột nhập phi pháp vào trường học, tôi có thể gọi bảo an đuổi cậu ra ngoài đó.” Cô giáo Lý cười đầy bí ỉm nói. “Không biết cậu định làm gì với cậu học sinh nhỏ dễ thương của tôi?”

“Chỉ làm ít điều tra thôi. Tôi tuyệt đối không phải người xấu, thưa cô.”

Cô giáo Lý vừa nhìn nội dung trên laptop thì lập tức sáng tỏ, tuy rằng trong lòng vui tới nở hoa, nhưng trên mặt vẫn không chút biểu cảm, hung hăng đánh mạnh vào đầu y. “Cậu ngốc à, hỏi trẻ con thì hỏi ra được cái rắm gì, sao không đi hỏi tôi hả?”

“??”

“Toàn bộ những gì liên quan tới thầy Quý, bao gồm cả sở thích hứng thú cá nhân, chiều cao cân nặng, thậm chí hôm nay hắn mặc áo sơ mi hiệu gì, tôi đều biết rõ trong tay. Cậu bạn tốt à, thứ cậu đang nghĩ trong bụng cũng chính là thứ mà tôi đang hy vọng, không cần e dè, cứ nói cho chị biết, chị chính là hậu thuẫn kiên cường nhất của cậu đó.”

“Xin hỏi cô là” Hạ Kiệt thấy chóng mặt.

“Thật là nông cạn mà, trên thế giới có một bang phái gọi là phái Đàm Mỹ, cậu tu hành chưa đủ rồi.”

XXXXXXXXXXXX

Một tuần sau đó, phiên phức của thầy Quý lại thăng cấp. Đầu tiên chính là trưa ngày thứ hai có công ty chuyển phát nhanh gửi tới một bưu kiện, chính là một bộ tiểu thuyết nguyên văn bìa cứng 4 quyển, 4 bộ VCD nghiên cứu khoa học, mấy cuốn lẻ về sách tham khảo, đường thi này nọ, tổng cộng tính ra cũng hơn 1,000 đồng. Phản ứng đầu tiên của Quý Thụ Thành chính là người ta gửi nhầm rồi, thế nhưng trên phiếu giao nhận ghi rõ người nhận hàng là tên họ của hắn, rõ ràng là người gửi trả tiền, tiền cũng đã được thanh toán xong hết, chỉ cần hắn ký tên thôi.

Quý Thụ Thành lo lắng suốt 1 ngày, bưu kiện vẫn đặt nguyên trên bàn, chỉ sợ người ta phát hiện là gửi sai thì sẽ gửi trả lại. Thế nhưng qua ngày hôm sau, người tới để lấy lại thì không thấy, mà phía bưu cục lại gửi tới thêm một bộ tập san giáo dục phiên bản mới nhất cùng với toàn bộ bộ CD mới tinh. Các đồng nghiệp chung quanh đều khá ngạc nhiên và ngưỡng mộ, Quý Thụ Thành do dự suốt một buổi chiều, vẫn không can được sự mê hoặc của chúng mà mở ra đọc.

Tới thật đúng lúc, toàn bộ nội dung giới thiệu của mấy cuốn sách này đều là liên quan tới chuyên môn giáo dục của hắn, toàn bộ phương diện lý luận gì đó đều có đủ.

Vừa liếc mắt nhìn, Tiểu Diệp trong miệng đã cầm một cây kem, không khỏi kỳ quái hỏi: “Ồ đâu con có?”

“Vừa rồi chú Hạ mua.”

“Khụ khụ,” Cô giáo Lý ngồi ở bàn làm việc của mình ra sức ho, Tiểu Diệp a Tiểu Diệp, sao mà con chẳng có chút tâm nhãn nào vậy hả?

Lúc tan tầm, Quý Thụ Thành không có dùng xe đạp điện của mình nữa, mà trực tiếp ngồi lên xe của Hạ Kiệt, Hạ Kiệt đang ngủ gật trên tay lái quay qua thấy hắn lập tức hoảng sợ, sau đó ngồi thẳng dậy mỉm cười.

Quý Thụ Thành từ túi quần móc ra một cọc tiền, cũng sắp cuối tháng rồi, không còn tiền chẵn nữa, toàn bộ đều là tiền lẻ: “Toàn bộ sách cùng tạp chí tổng cộng 1,400, tôi ở đây chỉ có 600, phần còn lại mai đưa cho cậu.”

Hạ Kiệt biến sắc, rầu rĩ không vui nhìn ngoài cửa sổ phía bên phải: “Làm gì chứ, cũng không phải mấy cuốn sách bại hoại gì, cũng không tốn bao nhiêu tiền, anh bình thường luôn chăm sóc hai cha con tôi, tặng anh chút đồ thôi thì có sao chứ.”

“Cầm đi, tôi không có lý do gì bắt cậu phải tiêu tiền nhiều vì tôi như thế.” Quý Thụ Thành cầm lấy tay trái của y, nhét tiền vào.

Hạ Kiệt quay đầu lại, cứng rắn nói: “Tôi mua đồ cho anh, anh thấy chương mắt?”

“Không phải, chỉ là vô duyên vô cớ không thể nhận quà của cậu.”

Hạ Kiệt tức giận nhìn đồng tiền trong tay mình, lập tức cuộn tròn nó lại mở cửa kính xe ra nâng cao tay chuẩn bị ném ra bên ngoài. Quý Thụ Thành liền kéo tay y lại: “Này, đó là tiền, không phải giấy lộn, không thể bỏ bậy.”

“Anh đưa cho tôi, tôi thích làm gì với nó thì làm.” Sau đó y lại nâng tay cao lên.

“Được được, tôi lấy lại tôi lấy lại là được chứ gì.” Quý Thụ Thành chịu thua. “Thế nhưng vô duyên vô cớ ...”

Cũng chính là câu nói đó, Hạ Kiệt nhú mày: “Nếu như anh bắn khoản, tối nay anh mời cha con tôi ăn đi, không, hai ngày, Hạ Đồng cứ đòi ăn thị kho tàu cánh gà, cho nó ăn tới phiên chết nó luôn.” — Hay do y muốn ăn hả?

“À, nhưng trong nhà không có nguyên liệu, vậy ghé siêu thị mua chút đồ đi.” Quý Thụ Thành mỉm cười, lọt vào cái trông vụng về của Hạ Kiệt: “Vậy cậu muốn ăn gì, tôi mua luôn.”

“Cà tím hầm!” (Eggplant Simmered Casserole /) Hạ Kiệt tựa như đứa trẻ nhắc tay hoan hô, sau đó kê sát vào gương mặt hắn, đưa môi hun lên một cái, chụp chụp.

Thình lình bị tập kích, tuy rằng Quý Thụ Thành nghĩ có chút kỳ quái, nhưng thấy bộ dạng cao hứng của y như thế, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hạ Kiệt bởi vì phần quà giá trị đó, đủ khiến cho y có thể nằm dài ở nhà họ Quý ăn cơm tối tới hai tuần lễ. Y phát hiện Quý Thụ Thành rất thích tôm, thế nhưng nhà họ Quý hiếm khi mua tôm về, thỉnh thoảng mua một ít tôm trắng đỏ (1), lúc ăn, tụi nhỏ điên cuồng ăn tới chẳng còn lại gì, mấy con tôm lớn trên bàn ăn cũng chẳng còn miếng vỏ nào, hai người lớn vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, Quý Thụ Thành chậm rãi lột vỏ từng con tôm cỡ hạt gạo lớn, từng con từng con một chấm lấy nước chấm, bộ dạng ăn chẳng khác nào con mèo cẩn thận liếm sạch phần ăn của mình. Hạ Kiệt nhìn tới xuất thần, đến tận khi Quý Thụ Thành phát hiện được ánh mắt nhìn chăm chăm mình của y, mới cuống quýt nhìn lại tô canh, thấy chỉ còn 3 con tôm đáng thương đang nằm bơ vơ trong đó, vẻ mặt liềm đỏ bừng.

“Coi tôi kìa, chỉ lo ăn một mình, đều ăn sắp hết luôn rồi, cái này ...”

“Không không, anh cứ ăn đi, lột nữa thì phiền lắm.”

Quý Thụ Thành ngẩn người, xấu hổ nói: “Tôi mua hơi nhỏ, thế nhưng toàn bộ đều là tươi, cậu coi coi nè.”

“Tôi không có ý này. ” Hạ Kiệt đem tô kia kéo lại chỗ mình, từng con tôm một cẩn thận lột vỏ, bỏ thịt vào trong bát của hắn. “Tôi thật là không thích ăn cho lắm.”

Nhìn chung quanh căn nhà không lớn, kiểu cũ, 3 phòng ngủ 1 phòng khách. Hạ Kiệt hỏi: “Hôm nay bác sĩ Quý không có nhà à?”

“Nó trực phòng cấp cứu, một tháng có tới 10 ngày phải thay phiên trực ca đêm. Trên cơ bản đều ở trong ký túc xá bệnh viện, thỉnh thoảng mới về nhà.”

“Tôi thấy phòng ngủ nhỏ có 2 cái giường không là của ai vậy?” (A Kiệt, cậu hỏi cái này làm gì vậy hả?)

“Đó là của hai đứa em trai út tôi, đều đi học ở ngoài, dịp nghỉ mới về nhà.” Quý Thụ Thành dọn dẹp chén đĩa. “Tôi dọn đồ trước, cậu cứ ngồi xem TV hay gì đó đi.”

Hạ Kiệt liền lau sạch miệng, ôm cái bụng no căng đi bộ trong phòng, hai đứa nhỏ sớm được ăn no, chạy vào phòng sách chơi chơi, thường thường sẽ phát sinh ra tiếng cười hi hi, y đi ngang qua gõ lên cửa phòng, uy nghiêm nói: “Hạ Đồng, đừng có chơi nữa, lấy bài tập ra làm đi.”

Tiếng cười nhất thời không còn. Y thỏa mãn gật đầu, tiếp tục đi bộ, bỗng nhiên bị một bức ảnh chụp nhỏ nhỏ ngay dưới bàn trà thủy tinh ở góc tường hấp dẫn. Đây chính là một cái bàn trà nhỏ bằng gỗ chính tông từ thời ông nội, ảnh chụp ở phía dưới tấm kính là tấm hình trắng đen có thể bỏ vào viện bảo tàng được luôn, thấy được bức ảnh chụp này ở dưới tấm kính thủy tinh đã nhiều năm không hề được lấy ra.

Nhà họ Quý có 4 anh em. Quý Thụ Thành trong bức ảnh này nhìn khá trẻ, điều duy nhất không hề thay đổi chính là đôi mắt vẫn luôn đen bóng như cũ, trong tay hắn đang ôm một đứa em trai út (tuổi bú sữa), bác sĩ Quý, em trai hắn lúc đó chính là một niên thiếu khá gầy gò, tay phải đang dắt theo thằng em đang cắn móng tay. Bên góc ảnh chụp có khắc dòng chữ nhỏ: Mùa thu năm 1986 – Tiệm ảnh chụp Đông Hải.

“Nhìn gì đấy?” Quý Thụ Thành đang lau khô tay bước lại.

Hạ Kiệt tựa như vừa phát hiện ra châu lục mới, chỉ dòng chữ nhỏ nói: “Tiệm ảnh chụp này, lúc đó tôi cũng từng ở đó chụp ảnh. Chính là cái chỗ ở dưới chân cầu đi xuống, cha tôi trước đây chính là nhiếp ảnh ở tiệm đó.”

“Thật à?” Quý Thụ Thành ngồi xuống sofa bên cạnh y, hoài niệm nói: “Tôi cũng quên mất ở đây còn một bức ảnh thế này.”

“Thầy Quý, anh chưa từng xuống nông thôn à?” Hạ Kiệt chỉ chỉ một tấm ảnh ở góc bàn, là Quý Thụ Thành thời niên thiếu cùng vài người bạn ở bên cạnh ruộng.

“Sao lại không chứ, cha mẹ tôi chính là nông dân, tôi chính là lớn lên ở nông thôn đó. Đây là nhà bà ngoại ở Từ Khê (2), lúc đó tôi 14 tuổi. Bức ảnh này cũng là nhờ một người bạn học mượn của người chú từ thành phố xuống thăm ông bà người thân, lấy máy ảnh chụp lại đấy, ngay cả phim cũng không có.” Quý Thụ Thành cười nói, từ căn nhà cũ dọn ra chính là luyến tiếc mấy bức ảnh thế này, mới đem cả bàn trà mang hết qua đây, lúc đó còn bị thằng tư nó chê cũ.

“Cha ơi, bài tập làm xong rồi, con có thể cùng anh Hạ chơi thêm chút nữa không?” Tiểu Diệp lặng lẽ lộ đầu ra.

Quý Thụ Thành gật đầu, Hạ Kiệt nhìn con trai mình, nói: “Được rồi, nhưng đừng có quậy quá đấy.”

“Dạ rồi!” Hạ Đống đưa tay tuân lệnh như trong quân đội, sau đó lập tức kéo tay Tiểu Diệp vào buồng vệ sinh.

Hạ Kiệt tiếp tục xem ảnh chụp, phát hiện có người bạn ở tấm ảnh lúc đầu xuất hiện, mấy tấm sau cũng có mặt, toàn bộ là xuân hạ thu đông những năm 85 86, có tấm hai người chụp chung, có tấm chụp tập thể, tỷ lệ xuất hiện còn nhiều hơn mấy người em trai của hắn.

“Người này là ai vậy?”

“À, người bạn cấp 2 đó, cùng nhau lớn lên ở nông thôn. Trong số bạn học, hai người chúng tôi là thân nhất, cùng nhau đi trộm dưa chuột, cùng nhau xuống sông bắt cá.” Quý Thụ Thành trên mặt chợt hiện nụ cười thích ý khó có được. “À đúng rồi, y cũng là một lập trình viên thiết kế phần mềm giống cậu vậy đó, ở Bắc Kinh học xong đại học thì qua Mỹ du học rồi công tác luôn, chính là người thành công nhất trong số đám bạn học chúng tôi.”

“Cha, cha đang nói chú Uyển hả?” Tiểu Diệp bị kích động từ phòng sách cầm một hộp khăn giấy vừa vịn nghe thấy. “Hồi năm mới chú ấy nói sẽ cho con bộ chuột Mickey, mà vẫn chưa gửi cho nè.”

“Được rồi, cha sẽ viết thư báo cho y.” Quý Thụ Thành cười giải thích. “Y hằng năm vào lễ năm mới đều trở về, mấy bạn học cũ thường cùng nhau tụ họp lại. cậu, sao vậy?”

Chỉ thấy vẻ mặt của Hạ Kiệt đầy sự không vui.

“Tôi thật muốn quen anh sớm hơn, nếu như tôi có thể cùng anh học chung lớp thì tốt biết mấy.”

“Cậu, năm 85? Sợ ngay cả đường còn chưa đi vững.” Quý Thụ Thành chỉ vào cái mặt tròn tròn móm móm của thằng tư hời. “Cậu nói đi rốt cục cậu nhiều tuổi? Chắc không lớn bằng em tôi đâu ha?”

Không cần đếm đầu ngón tay cũng biết rõ, lúc đó y 8 tuổi, đang ở Pre-School làm đại vương. Hạ Kiệt thở dài, lão lão thật thật nói: “Bản tiên sinh năm nay 25.”

(Mai_kari: Mai nghĩ chắc tác giả có chút nhầm lẫn, vì ở Trung Quốc, 5 tuổi sẽ đi học Mẫu giáo, 8 tuổi thì đã học lớp 3 rồi.)

“Vậy cậu không nên có con lớn tới vậy.” Quý Thụ Thành càng hoảng sợ, so với tưởng tượng y còn trẻ tuổi hơn, thảo nào cứ chỉ lời nói đều tiết lộ tính trẻ con.

“Nó là con chị gái tôi, chị cùng anh rể mất sớm, nên tôi liền đem nó thành con thừa tự.”

Quý Thụ Thành sửng sốt, đang muốn nói gì đó, chợt nghe Tiểu Diệp trong buồng vệ sinh thét chói tai.

Hai người cha lập tức chạy tới, mở cửa nhìn vào, thì thấy trong căn phòng nhỏ 2m2 đầy hỗn độn, cả hai đứa nhỏ người ướt sũng, giấy vệ sinh thì xé thành từng mảnh vụn, dính nước nên vo thành cục tròn tròn dính trên gạch men sứ trên mặt đất, bên trong bồn cầu thì nước bẩn đang cuộn trào ra ngoài.

“Sao lại thành ra như vậy?” Quý Thụ Thành lập tức ngồi xổm xuống đi cứu giúp.

Hạ Kiệt liếc mắt nhìn con trai mình, cái tên ‘đầu xỏ gây chuyện’ không chút mặt mũi mà núp phía sau Tiểu Diệp trốn.

Tiểu Diệp lấp bắp nói: “Anh Hạ muốn dạy con làm mặt kinh kịch, tụi con không có làm chuyện xấu.”

Quý Thụ Thành từ nhà bếp cầm ra một cây kéo dài, móc móc móc, vớt ra được một cái khăn tay, nhưng nước trong bồn cầu thì hạ xuống được 1 tí chứ không thông được: “Không được, vẫn còn có gì đó kẹt ở trong.”

“Tụi con còn nhét cái gì vào trong đó hả?” Hạ Kiệt tàn bạo nói.

Hai đứa nhỏ lắc lắc đầu.

Quý Thụ Thành mở quạt thông gió, để mùi nước tiểu giảm đi một chút. Thế nhưng mùi nước tiểu nồng đậm này một chút cũng không giảm, nồng tới mức khiến người ta buồn nôn.

“Xem ra cần phải gọi công nhân thông cống nước tới sửa chữa rồi.” Quý Thụ Thành nhíu mày, cân nhắc tính quan trọng, xem ra cũng phải chờ tới mai. Tự mình đánh giá tình hình một chút, bên trong tường vang ra thanh âm ừng ực, nước trong bồn cầu lại có xu thế dâng cao, khu chung cư kiểu cũ này toàn bộ từ trên xuống dưới đều dùng chung một hệ thống thoát nước, chung một đường ống, mấy gia đình ở lầu 6 buổi tối bắt đầu cho thoát nước, toàn bộ chúng đều tràn vào nhà họ, khiến mùi vị càng lúc càng nồng.

Hạ Kiệt lập tức hăng hái, lưu loát nói: “Ở đây không ở được đâu, tối nay qua nhà tôi ở tạm đi.”

“Vậy sao được chứ?”

“Cũng không phải chưa từng ở qua, trong nhà lớn, có phòng trống, chăn khăn đều có sẵn.” Hạ Kiệt vỗ đầu Tiểu Diệp. “Đi lấy quần áo cặp táp đi, tối nay qua nhà chú ở.”

“Vậy làm phiền cậu rồi.”

“Còn không phải do Hạ Đống gây họa sao, là chuyện phải làm thôi.”

Quý Thụ Thành dẫn con trai mình thu xếp một ít đồ dùng hằng ngày, Hạ Đống trốn ở phía sau cửa không dám hó hé một tiếng. Nhưng cha của nhóc lại không giống bình thường tới đánh nhóc hai quyền, trái lại còn đứng nhìn nhóc cười cười, không ngừng hoa tay múa chân, xem ra tâm tình rất tốt.

Thật kỳ quái.HẾT CHƯƠNG 11

(1) Tôm trắng đỏ –

(2) Từ Khê, một thành phố thuộc tỉnh Ninh Ba, Chiết Giang.

12. Yên Hòa - Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Hai người lớn đi hai bên, hai đứa nhỏ ở chính giữa, bốn người tay trong tay một đường đi trên con đường nhỏ trong khu chung cư. Khí trời dần nóng lên, không ít người buổi tối đi ra ngoài tản bộ, mấy ông già gần đó cầm cầm microphone Erhu ở ngay công viên trung tâm vui vẻ ca Việt Kịch (2), nhìn qua là một buổi tối an tường mỹ mãn.

“Nào nào nào, Tiểu Diệp ngoan, cẩn thận bậc thang.” Hạ Kiệt tựa như một con gà mái mẹ ôm lấy Tiểu Diệp chạy ào lên lầu. “Thầy Quý, anh cũng cẩn thận, hàng hiên hơi tối.”

Quý Thụ Thành cười cười, cũng không phải lần đầu lần này, sao mà vị chủ nhân này lại có sức lực vui tới mức này chứ, sao chẳng thêm quan tâm tới con trai của mình chút nào vậy.

Còn chưa tới lầu 6, thì trong cửa thang lầu chợt bật ra tiếng quát lớn: “Hạ Kiệt, anh cái đồ khốn khiếp.”

Tuyết tiểu thư đánh mạnh vào thắt lưng y, tàn bạo đẩy y vào cửa.

“Em tới làm gì?”

“Tôi gọi điện sao anh không bắt máy, lần trước tự dưng không đầu không đuôi nói chia tay, anh có ý gì chứ?”

Hạ Kiệt chẳng màn tới tiếng thét của cô, lấy chìa khóa mở rộng cửa.

“Này, tôi đang nói chuyện với anh đó, Hạ Kiệt.”

4 hộ gia đình chung tầng lầu vì tiếng hét của cô mà trở nên kinh động, một lão bà mở rộng cửa ra, từ cửa bảo vệ bằng thiết nhìn coi có chuyện gì. Quý Thụ Thành thấy vậy không ổn nên nói: “Vào nhà rồi nói tiếp đi.”

Tuyết tiểu thư là người đầu tiên chạy vào phòng khách, dùng dưng đi vào phòng bếp mở tủ lạnh mở ra lon coca, ngồi ở sofa uống như trút giận. Hạ Kiệt lạnh lùng nhìn cô, dẫn hai đứa nhỏ vào phòng ngủ nhỏ, từ trong ngăn tủ lấy ra hai cái chăn da.

“Trời hơi nóng, tụi con hai đứa ngủ chung được không?”

Nhưng tụi nhỏ như vậy thì càng thích.

Hạ Kiệt nói với Quý Thụ Thành: “Buồng vệ sinh hơi nhỏ, nhưng rất sạch, vòi màu đỏ là nước nóng. Anh cùng Tiểu Diệp Tử đi tắm trước đi.”

“Còn cô ấy ...” Quý Thụ Thành nhìn ‘Cây tiên nhân chương’ ngồi chình ình trong phòng khách.

Hạ Kiệt thở dài một hơi, đi ra ngoài, Tiểu Tuyết vừa nghe thanh âm liền vểnh tai lên, mở TV ra giả bộ không thèm để ý tới gì khác.

“Tiểu Tuyết, trời tối, khuya rồi, em về đi.”

“Không muốn, bên ngoài tối như thế, anh đưa em về đi.” Tiểu Tuyết chề chề môi nũng nịu.

“Tự mình gọi chiếc taxi chẳng phải an toàn rồi sao?”

Tiểu Tuyết tròn tròn con mắt, quăng lon coca, nhảy dựng lên nói: “Anh có ý gì, dám đuổi tôi?”

Bà cô à, đến giờ mà cô còn chưa hiểu được ý của tôi nữa đó hả. Hạ Kiệt cúi người lau đi nước coca dính trên ghế sofa, sau đó ngẩng đầu nói. “Lần trước trong điện thoại, anh chẳng phải đã cùng em nói rất rõ sao, chúng ta kết thúc rồi, anh muốn chia tay em.”

“Này!”

Hạ Kiệt cởi đi lớp drap bọc sofa, mang ra ban công phơi. Tiểu Tuyết đi theo sau y thét chói tai.

“Này!”

Hạ Kiệt tự mình mở vòi nước vẩy lên lớp bọc sofa.

Buồng vệ sinh lộ ra hai cái đầu nhỏ! Nhức nhích một hồi lại bị tay của Quý Thụ Thành vươn ra kéo ngược vào trong.

Tiểu Tuyết thấy mình hét vậy mà chẳng có hiệu quả, khí thế lập tức xìu xuống, kéo lấy tay y xin khoan dung. “Anh đừng tức giận nữa mà, em biết lần đó là em sai, lúc anh bệnh không có chăm sóc anh đành hoảng, mẹ em cũng đã nói qua, anh biết em vụng về mà, nhưng em đã đi học nấu ăn rồi, trứng chần nước sôi, đã biết được món trứng chần nước sôi rồi, lần sau em làm anh ăn, được không?”

“Tiểu Tuyết, chẳng lẽ em không rõ, nhưng điều em nói không phải vấn đề chủ yếu.”

“Vậy là gì chứ, chúng ta quen nhau 5 năm, 5 năm rồi đó, sao anh có thể cứ nói chia là chia chứ?”

Hạ Kiệt thở dài, đẩy tay cô ra, nói: “Chẳng lẽ em không cảm thấy khoảng cách giữa hai chúng ta càng lúc càng lớn hay sao, một tháng chúng ta có thể gặp nhau vài lần, em biết rõ anh làm việc ở đây, mỗi ngày anh đều phải tăng ca tới mấy giờ. Anh quá bận, không phải là người bạn trai mà em mong muốn, hiện tại người con trai đang theo đuổi em so ra thích hợp hơn anh.”

“Sao anh biết chứ?” Tiểu Tuyết sững sốt, tiện đà nhận. “Em chỉ là thỉnh thoảng cùng anh ta ra ngoài chơi thôi, cũng tại anh, ngay cả thời gian hẹn hò cũng không có, cả ngày chỉ tăng ca.”

Hạ Kiệt liền bật máy giặt, sau đó đi tới phòng ngủ chính lấy tấm drap mới. Tiểu Tuyết vẫn theo sau y không ngừng oán hờn: “Kỳ thực áp lực của em cũng rất lớn mà, mẹ em cứ buộc em phải đi xem mắt hoài thôi, anh nếu làm một nhân viên trong cục thuế thì tốt rồi, cứ hết lần này tới lần khác đi làm mấy công ty tư nhân, rõ ràng vẫn chưa kết hôn, mà lại nuôi một đứa con trai lớn như thế, cha mẹ nào lại để con gái mình bước vào cửa người bạn trai như vậy chứ.”

“Đúng vậy, anh không thích hợp với em, người kia dù công tác hay gia thế đều tốt hơn anh, cho nên em cũng không từ chối người ta.”

Tiểu Tuyết cắn cắn môi dưới, cùng người đàn ông kia thân cận đã hơn 1 năm, bình thường tên đó theo đuổi rất dử dẩn, lễ vật hoa tươi thư tình tuyệt không ít, hai người cũng nhiều lần đi xem phim đi hẹn hò ăn uống, mặc dù đôi lúc cũng thấy chột dạ, nhưng đến điểm then chốt, tâm lý thích hư vinh của phụ nữ vẫn chiếm thượng phong.

Hạ Kiệt bắt đầu nhìn cô một cái, ở chung 5 năm chẳng lẽ không biết lòng của cô ấy sao. “Em mau trở về đi, quý trọng người bạn trai hiện tại một chút.”

“Em không muốn!” Tiểu Tuyết khóc, lấy tay giặt lấy tấm drap trong tay y, cố sức xé.

“Đừng có ở đây phát tiết tính tiểu thư của em!” Hạ Kiệt quát lớn. Tiểu Tuyết mặc kệ, tấm gra mới tinh bị cô xé nát thành từng mảnh vụn rơi xuống sàn nhà.

Hạ Kiệt xoa trán, mỗi lần cãi nhau đều là cái dạng này, thực sự là khiến người chịu không nổi. “Em dừng tay lại cho anh, hiện tại anh không rảnh dỗ em.” Nhưng tình hình lại chẳng chuyển biến tốt được miếng nào, Hạ Kiệt vỗ mạnh vào cửa, tức giận nói. “Mặc kệ cô, cô phát điên xong rút về cho tôi!”

Tiểu Tuyết há hốc mồm, quay đầu thấy đèn bàn đầu giường, không nói nhiều, lập tức đi tới quăng xuống mặt đất. Tấm chụp đèn plastic rơi xuống mặt đất bị vỡ nát, một miếng mảnh vụn văng trúng ngay mặt của Hạ Kiệt, tạo ra một vết thương nhỏ.

“Đồ đàn bà dã man, cô có chịu yên không hả?” Hạ Kiệt bắt chập vết thương, thẳng tắp trừng thẳng cô đang cầm lấy khung ảnh ngay đầu giường. Vốn tình cũ vẫn còn sót lại một chút ít giờ thì chẳng còn lại tí gì, y đứng trước mặt cô lạnh lùng nói. “Nếu cô dám xé cái đó, tôi không để cô yên.”

“Gì cơ?” Tiểu Tuyết thật vất vả mới bị tác động, cô liền cúi đầu nhìn gọng kính trong tay, đắc ý nói. “Tôi cứ tưởng là bảo bối gì, chẳng phải chỉ là ảnh chụp của anh và chị anh thôi sao, tôi càng muốn xé nó.”

“Cô dám, tôi xé nát mặt cô!”

Tiểu Tuyết sợ hãi, nhưng sau khi đánh giá tính cách của Hạ Kiệt xong thì không lo ngại gì nữa: “Tôi ghét nhất chính là, đồ, luyện, tỷ!” Dứt lời liền nâng cao khung ảnh đập mạnh xuống đất. Khung ảnh bằng thạch cao lập tức bị nát bấy, Hạ Kiệt đau lòng cực kỳ, ngồi xổm xuống lục lấy lại ảnh chụp, may là không bị hư hại gì. Hạ Kiệt đứng thẳng người dậy, trên cao nhìn xuống cô, trợn mắt cắn răng, nhưng một cái tát còn chưa kịp giáng xuống đã bị một cánh tay khác chụp lại, Quý Thụ Thành nhanh chóng chạy vào nắm lấy tay y: “Người ta dù sao cũng là con gái.”

Hạ Kiệt giậm chân, hung hăng nói: “Cút, đừng có để tôi nhìn thấy cô nữa!”

Tiểu Tuyết sợ hãi, vị tiểu thư được trong nhà sủng chiều như cô chưa từng bị ai đối xử hung bạo như thế, cô òa một tiếng khóc lớn rồi chạy ra ngoài.

Trong phòng nhất thời an tĩnh hơn nhiều.

Hạ Kiệt ngơ ngác ngồi ở bên giường xoa tấm ảnh chụp, Quý Thụ Thành nhắc nhở: “Vi tiểu thư đó, đi về lúc này, trên đường sẽ không ...”

“Kệ cô ta đi, tôi cũng sớm chịu đủ rồi.” Hạ Kiệt hoàn toàn kiệt sức tựa như mới chạy maratong, chậm rãi đứng lên dọn dẹp tấm drap bị phá hoại. “Hai đứa nhỏ đâu?”

“Tắm xong đi ngủ rồi.”

Hạ Kiệt mở rộng cửa, thấy được hai đứa nhóc đang lập tức chạy vào phòng ngủ. Dám nghe trộm! Y nhìn bộ dáng giả bộ ngủ ngoan ngoan của chúng, y tiến tới đánh vào mông mỗi đứa một cái, sau đó đắp chăn cẩn thận, đóng cửa. Quý Thụ Thành cười từ nhà bếp đi ra, cầm một cái chổi, đem đồng hồ dọn trong nhà dọn sạch sẽ.

“Tối nay anh ngủ phòng này đi!” Hạ Kiệt vỗ vỗ gối đầu vừa muốn đứng dậy, Quý Thụ Thành nắm lấy cằm y, hỏi. “Chờ chút đã, trong nhà có băng dán cá nhân không?”

“Tủ đầu giường có!” Hạ Kiệt thành thực bị hấn đặt ở bên mép giường, thở cũng không dám thở mạnh. Đến tận khi Quý Thụ Thành xé miếng băng keo cá nhân, dán lên mặt y. Mặt hai người kề sát như vậy, Hạ Kiệt chợt nuốt mạnh một ngụm nước bọt, liền nâng mặt hấn lên hung hăng hôn. Quý Thụ Thành kinh ngạc quá độ, hầu như đã quên giãy dụa, đến khi y dùng sức cạy khóe môi của mình ra, mới hoàn toàn tỉnh lại, hai tay cố sức đẩy y. Nhưng Hạ Kiệt lại không buông tay, ôm lấy cổ của hấn, cố sức kéo vào trong lòng mình, nhiệt tình ngây ngốc mà hôn, tiếp tục cạy khóe môi của hấn, ngậm nhấm.

Không biết vì sao, Quý Thụ Thành cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng nóng, hai tay dần không có khí lực, chậm rãi trượt xuống ngực của Hạ Kiệt. Đã lâu rồi không có nụ hôn ngọt ngào như vậy, trong nụ hôn còn pha lẫn một chút vị đạo gấp gáp và nường tựa, trong sự hỗn loạn còn có dục vọng cuồng liệt khiến cho tình dục đã lâu bị kiềm nén trong hấn phun trào, khiến hấn khản trương vô cùng, cả người run rẩy, nhưng ở sau lưng lại có bàn tay không ngừng vuốt ve nhẹ nhàng an ủi săn sóc tỉ mỉ. Hấn liền nhắm mắt lại, trong lúc vô tình tựa như một mảnh gỗ vụn rơi xuống dòng nước siết, không thể kiềm chế, hai tay chậm rãi đặt lên sau lưng y.

Hôn xong, cả hai đều thở mạnh, Hạ Kiệt ngẩng đầu đẩy ngã hấn nằm xuống giường, nằm đè lên người hấn, bắt đầu rải những nụ hôn nhẹ như con gió lên khuôn mặt hấn, trong miệng không ngừng gọi: “A Thành, A Thành!”

Thanh âm trong cổ họng tiết lộ ra sự ngọt ngào đầy mê luyến, Quý Thụ Thành còn chưa kịp phản ứng, đôi môi dịu dàng kia đã rời khỏi mặt hấn, theo đường viền mặt, bắt đầu xuống cổ, xương quai xanh, ngực, một đường đi xuống, cổ áo đã bị cởi ra, lộ ra phần ngực, mất trật tự bất kham. Đôi tay tựa như lửa nóng từ vật áo sơ mi luồn vào trong, cùng với đôi môi, tham lam vuốt ve từng thớ da ở phần ngực bụng. Sau đó ...

Quý Thụ Thành cuối cùng cũng giật mình tỉnh lại, hai má đỏ bừng đẩy người nằm trên người mình ra. “Cậu ... cậu, cậu đang làm gì vậy?”

Hạ Kiệt ngẩng đầu lên, ngây ngốc cười, lại chồm người tới, hôn vào đôi môi đang mở rộng vì giật mình quá độ của hấn.

Thay thế lời lẽ chính là một trận hôn đầy choáng váng, quả thực muốn cái mạng già của hấn mà!

Quý Thụ Thành càng thêm hoảng sợ mà đẩy y: “Không được, chúng ta không thể như vậy!”

Hạ Kiệt vẫn kiên quyết đẩy ngã hấn xuống giường, hai tay đặt hai bên người y, ngón tay lười biếng mà vuốt ve cái trán đã có nếp của hấn, thâm tình nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh bóng loáng của hấn, thì thào hỏi: “Vì sao?”

Mẹ nó, ánh mắt này là ánh mắt quỷ gì thế này! Quý Thụ Thành nhin không được trong lòng thâm chử tục, chỉ dám nhìn ra chỗ khác.

Hạ Kiệt cúi đầu, tiếp tục nhìn thẳng mắt hấn, trơ tráo nói: “Sao lại không được như vậy, em thích anh lâu lắm rồi.”

“Cậu không cảm thấy mấy câu này có chút giả sao, bạn gái cậu vừa ở đây về đó.” Quý Thụ Thành xấu hổ cười nói.

“Em.. tui em đã chia tay rồi!” Hạ Kiệt lấy làm kinh hãi, lắp bắp nói.

“Vừa?”

“Không phải.” Hạ Kiệt phiền táo lắc đầu. “Không phải như anh nghĩ đâu, em ...” Y nhứ chặt vùng chân mày, bỗng nhiên không còn sức nữa, đem đầu vùi vào trong ngực của Quý Thụ Thành, không chịu nhúc nhích.

Quý Thụ Thành thở cũng không dám thở, hai tay nâng lên lại hạ xuống, khó khăn nói: “Nè, cậu đứng lên trước, được không?”

“Không được!” Trong ngực dường như mới có một con sóc lông xù chui vào, liên tục cọ cọ cọ, thật ngứa!

“Em cùng Tiểu Tuyết là bạn đại học, lúc đó tuổi trẻ, quen một người thì chỉ biết một, lúc tốt nghiệp cũng không suy nghĩ gì nhiều. Cả hai đều là dân Ninh Ba, cha của cô là cán sự trong cục nhà nước, muốn sắp xếp cho em một vị trí trong cục thuế. Tiểu Tuyết cũng không phải kém, chỉ là tính cách hơi tệ, lúc nóng lên sẽ thiếu suy nghĩ. Thời gian dài dần em cũng thấy quen, nếu như không có chuyện bất ngờ, nói không chừng tụi em sẽ kết hôn, dù sao chị em cũng đồng ý ...”

“Người trong ảnh chính là chị gái em, hơn kém nhau 12 tuổi, nhìn qua chắc không nhận ra ha.” Hạ Kiệt tựa như đang dâng hiến vật quý mà dâng hai tay đưa ảnh chụp tới trước mặt Quý Thụ Thành, đặc ý nói. “Mẹ em do sinh khó em mà qua đời, cha em cũng mất sớm, có thể nói em do chính tay chị một tay nuôi dạy. Chị ấy vốn cũng là cô giáo, vốn chị ấy có thể vào một trường khá tốt, nhưng toàn bộ học phí cùng trợ cấp ở trường sư phạm mà chị ấy kiếm được, đều dồn hết cho em để em tới trường.”

“Chờ em lên được đại học, chị ấy mới cùng anh rể kết hôn. Anh rể là anh trai của một học viên của chị ấy, theo đuổi chị cũng nhiều năm rồi, tuy rằng nhỏ tuổi hơn chị ấy, nhưng người nào nhìn qua cũng bảo hai người xứng đôi.” Hạ Kiệt lấy vai của Quý Thụ Thành làm gối, mặt hai người kề sát nhau, có vẻ vô cùng thân thiết, y tiếp tục nói. “Cuối cùng, chính là lời ra nhóc con kia.”

“Toàn bộ đều do em mà ra.”

“Thanh minh năm đó, anh rể lái xe cùng chị về quê viếng mồ mả, Hạ Đồng do tham gia lớp piano nên không đi cùng, liền để cho em coi. Thế nhưng ngày đó em chẳng hiểu sao đầu óc chẳng tỉnh táo, lại quên thời gian đi đón nhóc, lớp học dần đã sớm tan, ngay cửa lớp chính là một con đường cái, Hạ Đồng do chạy loạn trên đường nên bị xe đụng, lúc em tới thì đã được xe cứu thương chở đi bệnh viện rồi.”

Hạ Kiệt hung hăng cắn đầu ngón tay. “Em thật bối rối, vừa nóng ruột đi tới bệnh viện, vừa gọi điện cho chị em, kỳ thực, kỳ thực, ... em vốn không nên gọi cuộc gọi đó. Buổi tối đó trời mưa xối xả, nếu như không có người gọi điện, họ chắc chắn không cần phải nóng ruột, họ sẽ không có việc gì, anh rể em vốn lái xe rất cẩn thận.”

Quý Thụ Thành im lặng không lên tiếng, vươn hai tay, tinh tế vuốt ve mái tóc mềm mại của y.

Nước mắt tích tụ nhiều năm của Hạ Kiệt, dường như giờ khắc này đã tìm được chỗ đựng, lập tức trào ra.

Cuộc sống kỳ thực rất gian nan, chỉ là nếu sinh hoạt dưới mái ô dù thì sẽ không cách nào chú ý được. Đoạn thời gian đó, y bỗng nhiên từ một học sinh vừa mới tốt nghiệp đại học còn lông bông, trở thành một cột trụ của gia đình phải cân nhắc củi gạo khói dầu, tính toán tỉ mỉ chi phí gia đình, chỉ trong một đêm liền trưởng thành.

Khi đó thiếu tiền, tiền lương nhiều năm của chị ấy phân nửa đã cung cấp cho y học đại học, phân nửa còn lại thì để dành kết hôn sinh con, hai người họ cũng không có tiền để dành lưu lại, phòng ở, xe cộ đều phải cho vay. Hạ Đồng bị gãy xương nằm viện cần phải đóng viện phí. Hạ Kiệt chỉ vừa mới công tác có một năm, là một niên thiếu tuổi trẻ nên cũng không có dư tiền. Nghe Đại Minh nói công ty tư nhân tuy rằng phúc lợi không tốt, nhưng tiền lương rất cao, cần rằng một cái từ chức rồi tới công ty phần mềm làm. Tiểu Tuyết vì chuyện này mà đã làm ầm ĩ với y bao nhiêu trận, sắc mặt của cha mẹ cô ấy cũng vì chuyện này mà không còn tốt nữa, cho đến khi nghe y nhận Hạ Đồng làm con thừa tự ... thì cũng không mời y tới nhà ăn cơm nữa.

Kỳ thực tất cả đều đã được định trước rồi. HẾT CHƯƠNG 12

(1)

(2) Việt Kịch: (Yue Opera/): Là một loại hình hí khúc Trung Quốc, ra đời năm 1906, có xuất xứ ở vùng Thiệu Hưng, thuộc tỉnh Chiết Giang (Zhejiang).

13. Yến Hòa - Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Ánh nắng mặt trời lướt qua rèm cửa sổ, chiếu rọi lên giường, chiếu rọi lên mặt Hạ Kiệt, y nhú nhú mảy, mở mắt, tỉnh.

Đồng hồ báo thức đã điểm 8h10, hôm nay là thứ 7 cuối tuần, mờ mịt đèn đèn trên trần nhà, một cái, hai cái ...

Đêm qua ...

Lập tức ngồi thẳng người dậy, vội vàng trên giường dưới giường lục soát một lần. Thấy không có quần áo quăng loạn, cũng không có vết tích tận tình, đêm qua chuyện gì cũng chưa có phát sinh. Ngược lại dưới thân lại nhiều thêm cái chăn, hai dép được đoan chính đặt ngay bên giường.

Thất vọng tới cực điểm, thẳng tắp nằm ngược xuống giường, mở rộng hai tay hai chân thành hình chữ đại. Thật CMN, cơ hội tốt như vậy, bầu không khí tốt như vậy, cơ nhiên cái gì cũng không làm.

Tiếng cười mơ hồ của hai đứa nhỏ truyền từ ngoài lên qua cửa đóng chặt. Y xoa xoa mặt, lấy tinh thần rồi đứng lên mặc quần áo.

“Hai tụi con đừng có quậy nữa, Hạ Đống, cha con còn đang ngủ đó.” Quý Thụ Thành vừa dặn tụi nhỏ, vừa bận rộn trong bếp.

Canh đang sôi sùng sục, toả ra mùi thơm ngát nhàn nhạt. Hạ Kiệt vừa ra khỏi cửa đã nghe thấy mùi vị mê người, không khỏi chạy thẳng tới bếp, thấy được bóng lưng của hắn đang bận rộn, trong lòng liền rung động, liền nhanh đi tới đưa hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, trán đặt lên vai hắn.

Quý Thụ Thành hoảng sợ, thiếu chút nữa quăng luôn cái muôi: “Mới sáng sớm, đừng có như vậy!”

“Bụng đói, đã xong chưa?” Hạ Kiệt tựa như một đứa trẻ mà hừ hừ.

“Xong rồi, xong rồi, cầm chén ra ngoài đi!” — (Đã ra bộ dáng chồng chồng già rồi!!!!)

Quý Thụ Thành vừa mới quay người, đã bị Hạ Kiệt tự nhiên tiến lên dán lên môi hắn hôn sâu. Môi y có chứa không khí tươi mát sáng sớm, còn ngọt hơn ánh mặt trời.

Vù vù, cả người của Quý Thụ Thành đều bị động, hô hấp không ổn, một lát sau mới hoảng loạn từ trong ma chướng của y giãy ra. Muốn chết à, gần đây càng lúc càng quen thuộc với nụ hôn của y, tư vị đó gần như trở nên ghiền rồi. Ánh nắng tràn qua cửa, trái tim bị rung động tới lệch cả vị trí, hai đứa nhóc con xấu xa đều tựa bên khung cửa, toàn bộ quá trình hồi nãy đều thấy rõ ràng.

“Cha ơi, hai người hồi nãy đang làm gì vậy?” Tiểu Diệp hiếu kỳ hỏi.

“Ngốc, ngay cả cái này cũng không biết sao?” Hạ Đồng khinh miệt nói. “Hôn môi đó, A Kiệt là đang chiếm tiện nghi của thầy Quý đó.”

Hạ Kiệt da mặt so với tường thành còn dày hơn nghe thấy cũng đóng băng, tiếng nói có chút lộn xộn nhưng chẳng chút gì lo lắng nói: “Trẻ con không được nhiều chuyện, ăn thôi.”

Mấy đứa nhỏ tựa như chim thú ào ào đi di tản.

Ẩn điểm tâm, Hạ Kiệt cùng Quý Thụ Thành cùng nhau trở về chỉnh lý cục diện rối rắm. Đường cống trong WC cần phải chỉnh sửa khá nhiều, Hạ Kiệt thỉnh thoảng phụ công nhân đường ống nước, bận rộn suốt cả buổi sáng. Quý Thụ Thành là người dọn dẹp, tất nhiên phải giữ hai cha con họ Hạ ở lại ăn cơm. Cứ như thế, có qua có lại, Hạ Kiệt tới cửa nhà hẩn ăn càng lúc càng quen thuộc. Một tuần trước thì là tới ăn tiệc, còn giờ chính là nghiêm nhiên tới ăn. Nói là phụ làm việc nhà, nhưng y lại không buông tha bất kỳ cơ hội nào để ăn đậu hũ của thầy Quý, trong nhà bếp chỉ vồn vện hai mét vuông không thể chứa được hai người đàn ông lớn. Nhưng y lại càng thích chen chúc, ngoài trời nắng nóng chói chan ở trong phòng mờ mờ hoi hoi như mưa, nhưng lại có thể thích ý hưởng thụ tư vị ngọt ngào khi hai cơ thể trong lúc vô tình đụng chạm nhau.

Đáng tiếc cơ hội có được quá ít. Nhưng Hạ Kiệt lại không lo lắng, bởi vì nhìn ra được Quý Thụ Thành là thích y, mặc dù vẫn còn khó mà tiếp nhận được y, nhưng vẫn luôn dung túng mặc cho y làm càn, càng dùng tấm lòng rộng lượng của mình mà bao dung y, cho nên, cứ coi như cho hẩn thời gian thích ứng vậy.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Đầu tháng 7, bộ nghiên cứu phát triển cử tới một quản lý mới, người này đến từ Mỹ, chuyên phụ trách phần virtual machine (1), chính là tinh anh trong tinh anh. Người vừa tới báo tên, toàn thể liên oanh động, quá mức khùng khiếp. Vóc người cao to, khuôn mặt anh tuấn, lại còn là trùm kỹ thuật, 30 tuổi, còn độc thân, quả thực chính là người yêu lý tưởng. Toàn bộ nữ cả già lẫn trẻ trong công ty không ngừng nhảy nhót, nhất là mấy cô tiếp tân ở cửa hành chính, bưng trà rót nước, phóng điện trắng trợn.

Mấy đồng nghiệp nam, nhất là mấy nhóc con thanh niên trong bộ phát triển thường ngày hay dương dương tự đắc, giờ đưa cái mặt mốc nhìn vị sếp mới của mình tiến vào trong văn phòng, còn mấy cô mỹ nữ mà mình luôn tìm cơ hội nói chuyện thì bu quanh anh, trong lòng liên phiên muộn. Đại Minh ê ẩm nói: “Vàng cái gì mà vàng chứ hả, không phải cũng là rùa biển hay sao. Tôi coi anh ta có bao nhiêu bản lĩnh.”

“Anh là đang đồ kỵ đó.” Hạ Kiệt tâm tình thư sướng, mười ngón tay ở bàn phím không ngừng bay lượn. Sáng sớm Quý Thụ Thành đã hỏi y thích ăn gì, có lẽ sẽ có món ngon ăn rồi, ngàn vạn lần không thể tặng ca.

“Này, chẳng lẽ cậu một chút cũng không khản trương, người như thế từ nhỏ đã là địch của toàn bộ thế giới rồi đó, thượng đế quả thực không công bằng mà.”

“Anh cứ nhận mệnh đi!” Hạ Kiệt cười haha, vỗ vai gã nói. “Nhìn rộng chút đi, anh ta tốt thì cứ mặc anh ta tốt, liên quan gì tới chúng ta.”

Hiển nhiên, Đại Minh rất không hài lòng thái độ của y, hừ một tiếng, quay đầu tìm mấy đồng nghiệp khác để có được tiếng nói chung.

Cuối cùng ngay khi đồng hồ gõ báo 6h thì y cũng hoàn thành kịp tiến độ dự định. Hạ Kiệt dọn dẹp xong kích động rời đi. Lúc đi ngang qua cửa thang máy, phát hiện tinh anh đang ngồi ở ghế dài plastic bên hàng hiên ngủ gà ngủ gật. Trưởng thành quả rất đẹp trai nha, nhất là hai hàng chân mày rất có anh khí. Thế nhưng người 30 tuổi đều như vậy mà, đầu có đẹp như là trong truyền thuyết gì đâu. Nhưng lại cảm thấy có chút quen mặt, dường như gặp ở đâu đó rồi.

“Sáng nay anh ta mới bay từ Mỹ về, chưa quen giờ. Quả thực là một người cuồng công tác, thật đẹp trai!”
Mấy cô gái quây tiếp tân ái mộ nói. Nếu như được được hoan nghênh, ngay cả chảy nước miếng cũng đẹp trai. Hạ Kiệt không cho là đúng, đi vào thang máy.

Tinh anh giật mình một cái, tỉnh tạo lại, đưa cổ tay nhìn đồng hồ, chợt kinh hãi, liền bay nhanh chen vào thang máy, thiếu chút nữa làm rớt bao laptop của Hạ Kiệt.

“Xin lỗi,” Anh vội vàng nhận lỗi, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, từ túi quần lấy ra tờ giấy. “Xin hỏi chỗ này đi thế nào?”

Chẳng phải là khu chung cư của mình hay sao, Hạ Kiệt thuận miệng nói: “Tôi ở đó, tôi có xe, chở anh tới đó.”

Tinh anh đại hỉ vờn tay: “Thật tốt quá, cảm ơn, tôi tên Uyển Húc.”

“Hạ Kiệt.”

Ngay cả họ cũng quen lắm nha, họ Uyển hình như không nhiều lắm.

Đến tận khi vị tinh anh đó theo đuôi y đi tới cửa chính nhà họ Quý, y mới phát giác ra.

Tên này đã từng được đề cập qua với y rồi.

Thấy người bạn học đã lâu không gặp, Quý Thụ Thành thoáng có chút sững sờ. Uyển Húc vóc người cao 1m88 đứng ngay trước cửa, thân hình như một ngọn núi. Anh gõ mạnh vào khung cửa sắt, hào sảng nói: “Sao thế, không nhận ra à?”

Quý Thụ Thành lấy lại tinh thần, cuống quýt mở cửa sắt, còn chưa kịp mở miệng, thoáng cái đã bị hai cánh tay hữu lực vờn ra ôm lấy nâng cả người hất lên cao: “Nhớ mày gần chết, để anh đây ôm cái nào.”

Hạ Kiệt đứng bên cạnh không hề vui vẻ, lộ ra khuôn mặt nặng nề như người chết. Quý Thụ Thành cũng ý thức có gì đó không đúng, liền giãy dụa đòi xuống: “Diên à, cũng hơn 30 rồi, vậy mà còn như lúc đi học.”

Uyển Húc gãi đầu, hoàn toàn không còn là vị tinh anh IT nghiêm trang trong công ty nữa, tựa như vị anh lớn ngu ngốc mà cười to.

Quý Thụ Thành nhìn Hạ Kiệt một chút, lại nhìn qua anh, kinh ngạc hỏi: “Hai người quen nhau?”

“À, đây là đồng nghiệp ở chỗ làm mới, tao không biết đường, y lái xe đưa tao tới.” Uyển Húc quay đầu lại, đứng ở bên trong cửa, vờn tay cười nói với Hạ Kiệt. “Hôm nay cảm ơn cậu nha, bữa nào mời cậu ăn.”

Ai mẹ nó muốn anh mời ăn, Hạ Kiệt đánh bặt tay anh, không khách khí đẩy anh vào cánh cửa, bước vào trong nhà.

“A, y ...”

Quý Thụ Thành vội vã nói: “Để tao giới thiệu, y là phụ huynh của học sinh tao..” Thấy được ánh mắt phần nộ u oán của Hạ Kiệt, liền bổ sung. “Cũng là bạn tốt của tao.”

“Ra là thế, thật trùng hợp nha.” Uyển Húc nói, theo vào nhà. “Nghe nói mày làm thầy giáo, có ổn không?”

Phát hiện trong phòng khách có hai đứa nhỏ một trái một phải đang đứng nhìn chăm chăm anh đầy hiếu kỳ. Lập tức, dường như anh nhận ra được một đứa, tựa như con diều hâu bay tới cặp lấy gà con nhỏ, nâng cao người bé lên: “Con trai của mày hử, so với hình thì quả thực lớn hơn rồi, nhìn như người lớn ấy, nhưng sao gầy thế, chẳng có miếng thịt thế này.” Tiểu Diệp bị anh gãi ngứa, nên trốn trái trốn phải cười không ngừng.

Thật là một màn đoàn tụ hạnh phúc ha! Tâm lý Hạ Kiệt tựa như rớt vào bình giấm chua Sơn Tây (2), kéo con trai mình đến phòng sách để ôn bài cho nhóc. Hạ Đống rất không cam tâm tình nguyện, ai biết cha mình đang nghĩ cái gì trong đầu, cái lỗ tai như cái ra-da thu âm, nếu giờ nhóc có viết rằng heo biết lái máy bay, coi chừng cha nhóc cũng sẽ nói đúng.

Chỉ chốc lát sau, Quý Thụ Thành đã chuẩn bị xong 5 món 1 canh. Uyển Húc dẫn hai đứa nhỏ ngồi lên bàn, do có thêm vị khách, nên Quý Thụ Thành làm thêm một món nữa, còn lấy ra cả bình rượu vang Greatwall Dry Red Wine (3) mà thằng ba mua hồi lễ năm mới.

Uyển Húc cầm lấy bình rượu, thở dài: “Có rượu nếp Thiệu Hưng không?”

“Hả?” Quý Thụ Thành sững sốt, bật cười. “Giờ mới nhớ mày ở Mỹ nhiều năm như vậy, uống quen khá nhiều rượu ngoại, giờ muốn đổi sang rượu quê nhà hen.”

“Dù có thay đổi quần áo, thì trong khung vẫn là một người nông dân thôi.” Uyển Húc lấy ra 10 đồng tiền, nói với Tiểu Diệp. “Ngoan, đi mua giúp chú 2 cân rượu nếp đi.”

Quý Thụ Thành lắc đầu: “Hiện tại là năm nào rồi hả, còn mua rượu như thế hay sao? Bé quá nhỏ, để tao ra siêu thị mua một vò về.”

“Quên đi quên đi, chấp nhận uống cái này vậy. Đây, Hạ Kiệt, với cậu bạn nhỏ, cùng nhau uống đi.”

Không đợi Hạ Kiệt đồng ý, anh liền mở bình rượu rót cho y. Quý Thụ Thành cũng theo tình cảnh mà rót cho mình một ly, hai người vừa uống vừa trò chuyện. Uyển Húc thích uống rượu, nhà của anh trong thôn chính là xưởng rượu, bán chính là rượu nếp Thiệu Hưng, Thiệu Dao Tử (4), Lão Bạch Can (5). Có người nói năm anh 6 tuổi đã có thể uống sạch một bình rượu cao bằng vóc người anh, uống hết bình nhưng lại chẳng có việc gì, có thể thấy được tửu lượng của anh cực cao.

“Hồi này mày nói Hạ Kiệt là đồng nghiệp mới của mày, chuyện là sao thế?”

“Tao ở Ningbo tìm công việc mới, không về Mỹ nữa.” Uyển Húc thở dài nói. “Mẹ tao hai năm qua sức khỏe không tốt, ở Mỹ không quen, lá rụng về cội, chính là về với ông bà vẫn tốt hơn.”

“Trở về cũng tốt.” Quý Thụ Thành hoàn toàn là với tình cảm bạn bè nhiều năm mà vỗ bờ vai anh, nhưng lại nhận ra sự kháng nghị cường liệt không tiếng động của Hạ Kiệt, liền mỉm cười, gấp lấy cánh gà kho tàu trước mặt mình vào bát của y.

Uống tới ly thứ hai thì bắt đầu nóng người, quạt điện kiểu cũ trong phòng khách không giải quyết được vấn đề, Uyển Húc bắt đầu cởi quần áo, bộ âu phục hàng hiệu lại như miếng giẻ lau bị ném lên sofa, tháo nút áo sơmi cổ, tiếp tục uống. Nhìn đồng hồ, 7h30, còn sớm.

“Hôm nay tao định ở lại đây uống tới hừng đông đó, Quyên Tử làm ca đêm à, về chắc không có ý kiến đâu ha.” Uyển Húc nói giỡn. Cái tên quen thuộc này khiến cho trên bàn chợt trở nên rối loạn, bầu không khí từ dễ dàng chuyển hướng trầm muộn. Nét mặt Hạ Kiệt không yên lòng, căng cứng khớp xương, nhưng trong lòng âm thầm rung động, không thể quên được cái tên chói tai được phát ra từ trong miệng hắn ngày hôm đó, dù cho chỉ có một lần.

Nhìn nhìn Hạ Kiệt đang đối mặt hần cả người đều căng cứng, Quý Thụ Thành nhấp một ngụm rượu nói. “Tội tao ly hôn rồi.”

“Hả,” Uyển Húc xấu hổ uống hết ly rượu trong tay nói. “Ly rồi cũng tốt, phụ nữ phiền lắm, dong dài lắm chuyện, cái gì cũng đòi quản, một thân một mình vẫn tự do tự tại hơn.”

“Bác gái không hối mày à?”

“Hối chứ, sao lại không hối, mỗi lần gọi điện thoại quốc tế đường dài đều nói hơn 1 tiếng đồng hồ, khiến tao cũng phát rầu với phí điện thoại đây.” Uyển Húc cau mày. “Giờ về đây rồi, mỗi ngày đều phải nghe.”

“Một người hơn 30, nên lập gia đình đi thôi. Nếu có thể quen được người thật lòng cũng tốt mà.” Có thể là ảo giác, Quý Thụ Thành vừa nói vừa phát hiện ở dưới bàn có một thứ gì đó thuận theo ghế dựa tiến tới, vô ý thức buông tay chạm lấy, lại bị một bàn tay ấm nóng nắm chặt, không buông ra được.

Một bàn ăn no hơn 4 tiếng đồng hồ, hai đứa nhỏ sớm chống đỡ không được đã vào phòng ngủ. Uyển Húc uống nhiều, rất hăng hái, một ly hết một ly cho vào bụng. Theo lời anh nói, rượu không đâu tốt bằng rượu nhà, có thể an tâm mà uống, thật lâu rồi không có uống nhiều như thế, cơ hội khó có được.

“Tối nay tao ngủ phòng em mày vậy. Nhóc con đó trước sao vẫn vậy, trước kia thì chẳng khác gì khỉ ốm, khi bị ăn hiếp toàn tao ra giúp nó không.” Anh dào dạt đắc ý nói.

5 bình rượu không tính là gì hết, hết 4 bình là vô bụng của anh. Cuối cùng anh bất tỉnh nhân sự nằm dài xuống đất ngủ. Hạ Kiệt vừa nhìn thấy bộ dạng chẳng chút để ý gì mà ôm lấy đùi của Quý Thụ Thành liền phần nộ, Tên khốn này, chơi trò gì vậy hả? Quý Thụ Thành kêu y tới hỗ trợ khiêng cái đồng này lên giường, y xách con ma men bằng hai tay như khiêng bao tải kéo vào phòng ngủ. Quý Thụ Thành buồn cười nói, cậu nhẹ tay chút đi.

Dọn dẹp xong bàn và rượu, đã đến nửa đêm, ngoài cửa chợt nghe tiếng khóa cửa. Hình dạng mộng du của Quý Thụ Lễ, thằng ba, bước vào.

“Sao hôm nay em lại về rồi, không phải làm ca đêm sao?”

“Không, chiều nay có một tai nạn xe cộ, phẫu thuật bụng tới 5 tiếng đồng hồ, buồn ngủ chết được!” Thằng ba vừa nói vừa vào phòng, nhu cầu cấp bách là ngủ bù.

“A ...” Uyển Húc còn ngủ trên giường nó.

Quý Thụ Lễ hoa mắt không thấy được trên giường mình còn có thêm một người khác, liền nhanh chóng chui vào ổ chăn. Uyển Húc giật giật, trở mình đặt cậu ở dưới thân. Thấy khuôn mặt đã vô số lần thấy trong hồi ức, con sâu ngủ trong đầu chợt chạy mất, cậu đẩy con sâu rượu kia chạy ra khỏi phòng.

“Anh, sao lại thế này?”

“Uyển Húc trở về cùng anh tụ họp, tối nay để anh ta ngủ phòng em đi.”

“Vậy em ngủ đâu?” Quý Thụ Lễ có vẻ dị thường thất kinh.

“Em ngủ phòng anh đi, anh ...” Quý Thụ Thành nhìn bốn phía 1 chút, lại bị Hạ Kiệt cướp lời. “Tối nhà em đi, nhà em có phòng trống, lại gần, sáng mai lại về.”

Quý Thụ Thành còn chưa đồng ý, thì y chẳng kịp phân trần đã kéo hán đi. Quý Thụ Lễ mặc dù thấy kỳ lạ, nhưng đầu óc đang buồn ngủ cũng không chú ý ngẫm nghĩ gì, tiếp tục chui vào trong phòng kéo chăn ngủ. HẾT CHƯƠNG 13

(1) Máy ảo – virtual machine – là một phần mềm chạy trên hệ điều hành cho phép xây dựng các môi trường máy tính khác nhau thông qua việc xây dựng hệ thống phần cứng ảo có sẵn và cài lên đó những hệ điều hành khác.

(2) Giấm Sơn Tây (Shanxi), loại ủ lâu ngày, cũng nổi tiếng là ngon, được chế tạo từ lúa miến. Loại giấm này có vị chua dịu, nhẹ và thơm mùi khói.

(3) Greatwall Dry Red Wine

(4) Thiêu Dao Tử ()

(5) Lão Bạch Can ()

烧刀子
2008年

14. Yến Hòa - Chương 14

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Hạ Kiệt tức giận dùng dùng kéo Quý Thụ Thành về nhà, Quý Thụ Thành hai ba bước liền xụi lơ theo y, cũng không rõ y đang khó chịu cái gì, chỉ biết ráng sức theo bước chân y mà chạy: “Này.. này ... cậu chậm 1 chút đi!” Già rồi già rồi, theo không kịp bước chân thanh niên nữa.

Người đang đi kiểm tra chung quanh khu chung cư, bước qua hai người họ, nhiều lần quay đầu xem hai người họ, vừa muốn mở miệng thì Hạ Kiệt kéo hắn nhanh chóng chui vào trong góc cây tùng ven đường, Quý Thụ Thành còn chưa kịp phản ứng, trong bóng tối, y đã hung hăng ngậm lấy miệng hắn, bừa bãi tàn sát. Quý Thụ Thành giật mình, nhưng không có chối từ, thân thể tiếp xúc càng lúc càng gấp, hầu như cảm giác được phía dưới có sự ma sát.

Sắp phát hỏa rồi!

Quý Thụ Thành âm thầm hạ quyết tâm, nhắm ngay miệng y cắn 1 cái.

“Woa chết tiệt!” Hạ Kiệt tức giận ngẩng đầu, tay phải vuốt khóe miệng, không thể tin được nhìn hắn. Thật cũng không quá đau, rõ ràng không dám dùng sức quá mạnh. Quý Thụ Thành lại càng hoảng sợ, vội vã đưa tay ra kiểm tra: “Có bị sưng không, để tôi xem.”

Hạ Kiệt không tự nhiên quay đầu đi. Quý Thụ Thành càng thêm hổ thẹn: “Xin lỗi, tôi.. chưa chuẩn bị tâm lý ...”

“Nhưng anh và anh ta lại rất thân mật ...” Hạ Kiệt lầm bầm. “Anh ta còn ngủ trên đùi anh.” Là biểu tình đui lý, y chang nét mặt mỗi khi Tiểu Diệp không được ăn bánh gato.

Quý Thụ Thành không khỏi mỉm cười: “Cậu nghĩ đi đâu vậy, anh ta là bạn thân của tôi. Nếu như lúc nào đó cần sự hỗ trợ, thì anh ta chính là người mà tôi có thể tin cậy.”

“Còn em thì sao, em tính là gì của anh?” Hạ Kiệt rống to, nóng lòng muốn chứng minh sự tồn tại của mình.

“Cậu ...” Quý Thụ Thành do dự, khóe miệng khóe miệng, nhưng tìm không ra từ thích hợp. Thời điểm Hạ Kiệt đang muốn bỏ cuộc, bỗng nhiên phát hiện khuôn mặt trước mặt chợt đỏ bừng, y nhanh chóng hỏi: “Nói đi, anh có cảm giác gì với em?”

Quý Thụ Thành càng cảm thấy không còn mặt mũi: “Tối như vậy rồi, tôi thấy tôi là nên quay về nhà ...”

Hắn lại dám bỏ chạy! Còn chưa chờ hắn kịp bước được hai bước, Hạ Kiệt đã lập tức kéo hắn vào trong lòng: “Trốn cái gì chứ, em biết anh thích em.”

Bị nắm chặt cánh tay, nụ hôn như mưa không ngừng rơi vào cổ thực sự mang lại cảm giác quá mức kích thích. Quý Thụ Thành chợt thấy tim đập bất ổn, miệng của y chẳng khác gì ngọn lửa, ở trên người hắn không ngừng để lại dấu vết, hắn hít sâu 1 hơi, cố sức giãy dụa: “Dừng lại, tôi ... tôi là đàn ông..” Hắn thở hổn hển.

“Là đàn ông thì sao chứ?” Hạ Kiệt dùng giọng nói bình thản cứ như đang bàn thời tiết ngày mai.

Quý Thụ Thành thì chết vật hơn nhiều, cơ thể bị nhốt trong lòng ngực y, thở gấp: “Cậu ... loại chuyện này.. loại chuyện này phải do nam và nữ làm cùng nhau mới phải.” Hắn luôn giữ mình trong sạch ngay cả thô tục nói đều không được.

“Chỉ cần thích, gì mà không thể chứ? Ngay cả môi cũng đều đã hôn qua, anh cũng đâu có ghét.” Hạ Kiệt bắt đầu đưa tay xuống tấn công, sau khi tự cổ vũ tinh thần, y nhất định mặc kệ hắn thể nào tối nay cũng phải đối phó cho bằng được.

“Tôi ...” Sự biện giải run rẩy lập tức được chấm dứt, tay Hạ Kiệt bỗng dưng chen vào giữa hai chân hắn. Quý Thụ Thành ngừng lại toàn bộ hoạt động, từ một trình độ nào đó mà nói, cũng bất quá là đôi tay của một người khác thôi, nhưng có phải do đã lâu rồi không làm nên bản thân hắn lại bị chấn động tới nghiêng

trời lệch đất. Rừng cây chung quanh đen kín một tầng màu sắc sáng lạn, không khí tràn đầy xúc tủa cuồng tảo. Cuối cùng hắn cũng phun trào, hắn không ngừng thở dốc, mềm người ngã vào lòng Hạ Kiệt, toàn thân tựa như mới được lên mây.

“Thấy chưa, anh thích mà, đúng không?” Hạ Kiệt càng thêm thân thiết hôn lên khuôn mặt hắn.

Quý Thụ Thành rơi vào trạng thái hỗn độn.

Chỉ nghe thấy bên tai là tiếng nói trầm thấp như thổi miên của Hạ Kiệt: “Anh thích em mà, tiếp nhận em đi, được không?”

“Hạ Kiệt ...”

“Em sẽ đối xử thật tốt với anh.”

“Cậu còn trẻ ...”

“Em thích anh!”

“Cậu còn chưa kết hôn!”

“Không có liên quan!”

“Tôi không thể hại cậu!”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của hắn, bỗng nhiên nghĩ người này từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều hồn nhiên khả ái. Hạ Kiệt lại một lần nữa dùng nụ hôn của mình biểu đạt sự quyết tâm.

Em nguyện ý cả đời này bảo vệ anh.

Buổi tối đó, chính là kích thích nhất mà Quý Thụ Thành trải nghiệm được trong suốt hơn 30 năm cuộc đời, cũng chính là đêm khó khăn nhất với hắn. Sự tiếp xúc với một người đồng tính, cùng Hạ Kiệt phát sinh ra loại chuyện này, với một người luôn thận trọng như hắn mà nói, vừa có hoảng loạn chống cự, vừa có sự khó kiềm chế. Khoái cảm và mâu thuẫn, không thể nào lựa chọn.

Cuộc đời của hắn đã đầy trắc trở, luôn ở trong trạng thái tha hương bị động. Do sự vận động quốc gia, vừa sinh ra đã nông thôn, không thể chăm sóc được cha mẹ. Sống dưới nông thôn, mẹ thì mất sớm, từ nhỏ đã phải đảm đương trách nhiệm chăm sóc em trai, liều mạng học tập để đổi lấy cơ hội có thể ở thôn an ổn giảng dạy, thế nhưng sau khi xã hội cải cách, thì hắn trở thành một người thành thật khó có thể thích ứng.

Cũng có khá nhiều hoài bão muốn thực hiện, nhưng cuối cùng ngay cả người yêu cũng không thể tiếp nhận hẳn mà rời bỏ hẳn. Nếu như nói tới giờ hẳn có điều gì đáng để tự hào, chính là ba đứa em trai cực kỳ xuất sắc cùng đứa con trai dễ thương.

Hắn rất mê man, vì sao một Hạ Kiệt như vậy, lại thích một người vừa bình thường, thậm chí còn có chút nhu nhược là hẳn.

Sáng sớm, từ cơn hoang đường tỉnh lại, hai tay Hạ Kiệt vẫn đang đặt ngang ngay ngực hẳn, nửa khuôn mặt nằm nghiêng của hẳn ngủ sâu, vẻ mặt đều là nụ cười dào dạt cảm thấy mỹ mãn, trên cơ thể để trần của y lộ ra phần nửa ngoài chần, có thể thấy được làn da của người trẻ tuổi đầy sáng bóng. Y đang ở trong độ tuổi hoàng kim, sự nghiệp hăng hái, có biết bao cô gái trẻ tuổi yêu thích y.

Hạ Kiệt khẽ động, dụi mắt, lung tung hôn hẳn rồi nói: “Mấy giờ rồi?” Y quay đầu nhìn đồng hồ đầu giường 1 chút, mới hơn 5h sáng, vẫn còn sớm.

“Còn sớm mà!” Hạ Kiệt ngáp 1 cái, xoay người ôm lấy hẳn vào lòng, tiếp tục ngủ.

Hơi thở của y ngay bên tai hẳn khiến cảm giác tê dại, tay chân to lớn nhưng lại mang động tác cẩn cẩn dục dục tiết lộ ngọt ngào. Sự dịu dàng như vậy khó khiến người ta từ chối, nhất là với một người luôn thất lạc hay chán ghét bản thân, cô độc một thời gian dài như hẳn. Chính mình cũng thật yêu y, vậy thì cứ trầm mê tiếp thôi, dù chỉ trong một phút giây.

Lại mơ màng thêm một khoảng nữa, sắc trời bên ngoài cửa sổ càng ngày càng sáng, tuy rằng nằm trong giường lớn mềm đặc biệt thoải mái, nhưng dù sao cũng phải thức dậy đi làm. Quý Thụ Thành cẩn thận kéo cánh tay của Hạ Kiệt ở trên người mình ra, sờ soạn quần áo, len lén xuống giường. Bỗng nhiên, phần eo bị người khác mạnh mẽ ôm lấy, té ngay cuối giường.

“Không được đi, ở sau lưng em muốn trốn đi đâu hả?”

“Ai trốn chứ, đi làm, muộn giờ rồi!” Quý Thụ Thành tức giận nói.

Hạ Kiệt kề sát lỗ tai hẳn, an tâm thở dài nói: “Em còn tưởng giờ anh đổi ý, bỏ lại em, muốn chạy.”

Quý Thụ Thành im lặng 1 chút, nói: “Kỳ thực, giữa chúng ta như vậy cũng không tốt, cậu ... Oa!”

Hạ Kiệt nắm lấy tóc của hẳn kéo mặt hẳn qua, không chờ hẳn kêu đau liền siết lấy phần ót, dùng miệng chặn lại môi hẳn. Khoang miệng hơi hơi khô khốc của Quý Thụ Thành vào lúc sáng sớm đặc biệt mê người, Hạ Kiệt không ngừng thâm nhập, hôn tới mức khiến người dưới thân không còn sức chống cự, thở hồng hộc, mới buông hẳn ra.

“Anh sao cứ lê thê như thế chứ hả? Làm cũng đã làm rồi, sau này còn nói mấy chuyện này nữa, em sẽ không khách khí với anh.”

Quý Thụ Thành tròn tròn con mắt nhìn y, người thanh niên mang đôi mắt đen kiết ngạo vô lễ đặc biệt có tinh thần phấn chấn, thực sự bại dưới tay y rồi. Mỉm cười xoa loạn tóc y, dùng sức niết quai hàm của y: “Mau rời giường, anh còn phải về nhà thay quần áo lấy cặp.”

Dọn dẹp 1 chút, Hạ Kiết lập tức biến thành một người mang thần thái rạng rỡ, y vốn có bề ngoài đẹp, có nét có sắc, cao to thẳng lưng đi trên đường, ngay cả mấy bác gái đang luyện công trong công viên cũng phải quay đầu nhìn y. Quý Thụ Thành cảm thấy mình đã già rồi, một đêm không ngủ ngon, dưới mắt bọng đen đến dọa người, bước đi cũng có chút lảo đảo, không đi nhanh được, hết lần này tới lần khác Hạ Kiết không chịu tha cho hắn, cứ nhiên dưới ban ngày ban mặt lại đỡ lấy cánh tay hắn, vô cùng thân thiết đưa tay quàng qua ôm hắn. Quý Thụ Thành như bị điện giật mà cuống quýt né tránh, hên đi trong vòm cây nên không ai thấy, hung hăng trừng mắt nhìn y cảnh cáo. Hạ Kiết không cho là đúng, tức giận đỡ tay biến thành nắm tay, Quý Thụ Thành càng không đồng ý, đi thẳng về phía trước. Hạ Kiết thấy không cách nào thay đổi được sự cố chấp của hắn, nên đành âm thầm thở dài ở trong lòng, bắt đầu đi đuổi theo hắn.

Cứ tưởng mọi người còn đang ngủ, lấy chìa khóa mở rộng cửa ra, phát hiện hai đứa nhỏ đã mặc quần áo chỉnh tề đang ngồi trên bàn ăn cơm nhão, Uyển Húc tựa như dân chạy nạn Phi Châu mà quất lên điên cuồng đòi chén lớn, ăn nhanh tới phồng miệng, vừa kêu la vừa phỉ phỉ miệng.

“Ai làm điểm tâm vậy?”

Tiểu Diệp lớn tiếng báo cáo: “Chú ba!”

Quý Thụ Lễ như mộng du mà cầm một nồi trứng muối thịt mang ra: “Anh, mọi người ăn trước đi, em tiếp tục đi ngủ.” Mới ngủ được có 6 tiếng mấy, căn bản chưa đủ.

Quý Thụ Thành nhìn bàn ăn, cái bẹ xào, đậu bắp mới trộn còn đang tỏa hơi nóng, sữa đậu nành bánh quẩy cũng là nóng nóng hầm hập, chỉ một bữa điểm tâm bình thường, sao lại phong phú tới thế. Hắn không khỏi giật mình, vốn biết em trai mình nấu ăn giỏi, nhưng cho tới giờ chưa chịu ra tay trở nghề, đã nhiều năm qua không thấy cậu bước chân vào bếp.

“Này, Tiểu Lễ, Tiểu Lễ. Nhìn không ra nhóc con lại có tài năng nha, cơm này so với mẹ anh nấu còn ngon hơn.” Uyển Húc ăn hết một chén to, lại thấy chưa đủ, lập tức lấy muối mức thêm một chén. Uống rượu cả đêm, giờ lại được ăn một chén cơm nhão thanh đạm thế này, quả thực rất có ích với dạ dày bị tổn thương.

Hạ Kiết phát hiện vị ‘bác sĩ mặt thiết’ kia chợt đỏ bừng mặt, bắt quả chắc là do ảo giác, bởi vì Quý Thụ Lễ đã lập tức xoay người vào phòng mình, cửa rầm 1 tiếng, đóng lại.

“Mau ăn, Hạ Kiết, thời gian sắp không kịp rồi.” Quý Thụ Thành chuẩn bị cho y một chén cơm nhão, hỏi Uyển Húc. “Chỗ ở đã sắp xếp xong hết chưa, hôm nay có phải đi làm không?”

“Ông chủ ác độc, hôm nay tao phải đi làm, tạm thời ở nhà mẹ. Em trai, chở anh đi làm.”

Con mẹ nó, anh coi tôi là tài xế riêng của anh hả? Hạ Kiết trong lòng âm thầm oán trách. Hôm nay tâm

tình đại gia cũng tốt, không chấp nhận với anh.

Mọi người trong nhà ăn uống no đủ, hoà thuận vui vẻ ngồi chiếc xe Santana đời cũ của Hạ Kiệt cùng nhau xuất phát, hôm nay người hơi nhiều, có chút chật, Uyển Húc cao to bị Hạ Kiệt đẩy ngồi ở ghế sau cùng hai đứa nhỏ, Quý Thụ Thành đương nhiên phải ngồi vị trí ghế phó.

Đến cổng trường, thầy Quý xuống xe, Hạ Kiệt âm thầm nắm tay hắn, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay đừng có cố quá, tối nay em tới đón anh.”

Quý Thụ Thành tim thấy ấm áp, gật đầu mỉm cười, dẫn hai đứa nhỏ vào trường.

Hạ Kiệt si ngốc nhìn một hồi, nghĩ sao hôm nay bóng lưng thầy Quý lại đẹp tới lạ thường, vừa dài vừa tinh tế, không cao nhưng lại thẳng tắp, từng bước đi đều vững vàng tiêu sái, vai tinh tế, dù dễ hắn muốn lập tức nhào tới mà. *Haha, vấn đề tâm tính! Vấn đề tâm tính!*

“Tối tay rồi hả?” Bỗng nhiên ngoài cửa sổ xuất hiện cô giáo Lý từ đâu nhảy ra.

“Dài dòng!”

“Cậu không thể qua sông đoạn cầu nha, sao nào, sao nào?” Cô giáo Lý nắm chặt cửa kính không buông.

Uyển Húc chen vào ghế phó hỏi: “Đi được chưa?”

“Anh ta là ai vậy?” Tròng mắt cô giáo Lý lập tức to ra, vị này cũng là một người có tiềm lực nha, chính là khí thế đại thúc rất mạnh.

“Sếp tôi.” Hạ Kiệt một tay quay xe lại lái đi.

Cô giáo Lý tức giận dậm chân, cậu không nói thật cho tôi biết, cũng có người sẽ nói cho tôi biết.

15. Yên Hòa - Chương 15

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

2 tiết buổi sáng kết thúc, hắn trở lại văn phòng, vừa nhìn messages inbox trong điện thoại liền thấy đầy tin,

toàn bộ đều là tin nhắn do Hạ Kiệt gửi tới.

Đầu tiên là mấy câu chuyện hài, sau đó là mấy câu yêu thương sến súa, tiếp theo là vô số oán giận, *sao anh không trả lời em, trả lời em đi mà*. Hắn bắt đắc dĩ cầm lấy điện thoại bàn, vừa được kết nối thì kíp nổ bên đầu kia liền được nhấn nút bùng phát.

“Sao giờ mới chịu gọi điện cho em?”

“Anh có tiết, vào lớp, điện thoại di động để văn phòng.” Quý Thụ Thành nhẹ nhàng khuyên bảo. “Em rảnh lắm sao, sao cứ nhắn tin cho anh miết thế.”

“Bận chứ, hiện tại đang viết tài liệu, chuẩn bị họp, bạn học của anh quá ngạo mạn tàn bạo rồi, vừa vào công ty liền làm một hạng mục lớn. Em thật mệnh khổ.”

“Vậy anh không quấy rầy em nữa ...”

“Đừng mà ...” Y lập tức nói. “Vừa nói chuyện với anh em vừa có thể làm đó.”

“Anh cũng cần sửa giáo án.”

Điện thoại bên kia im lặng 1 lát, nói: “Trưa nay muốn ăn gì?”

Quý Thụ Thành liền cười ra tiếng: “Mới 9h hơn đã nghĩ tới ăn trưa?”

“Trưa nay cùng nhau đi ăn được không?”

“Anh là chủ nhiệm lớp, trưa không được ra ngoài.”

“À ...” Hạ Kiệt thất vọng cực kỳ, nhưng lại lập tức chấn tác tinh thần. “Em vừa online mua được 4 phiếu tham quan vườn bách thú, đặc biệt có lời, chủ nhật này dẫn hai nhóc quý đi đi.”

“Cuối tuần này ... Tuần sau tụi nhỏ phải thi học kỳ rồi.”

“Cái gì? Sao em không biết?” Hạ Kiệt kinh hãi, bất quá tính tính ngày thì cũng nên tới rồi. Sao mà y lại không chú ý nhỉ? (Là do tác giả quên đó ~~~) “Vậy thằng nhóc nhà em chắc không có vấn đề gì chứ, hai ngày qua cứ chơi miết.”

“Đợt này bài thi là dạng đề mở, ôn tập cũng tạm ổn, không thành vấn đề.”

Hạ Kiệt thở phào nhẹ nhõm, đến giờ họp, người bên cạnh cứ tốp năm tốp ba đi vào phòng họp, Đại Minh kêu y một tiếng, y liền đẩy đẩy phần văn bản cho gã rồi kêu gã đi trước: “Em phải cúp máy rồi, nhớ xem tin nhắn của em đó.”

Quý Thụ Thành cúp máy, mới vừa mở ra giáo án, thì có tin nhắn tới: “Một con chuột lớn lờ vào cửa hàng bán hoa, bị một con mèo tam thể đuổi bắt, con chuột phát hiện không có đường nào trốn, liền cầm lấy đại một bó hoa hồng chuẩn bị phản kháng, mèo nhỏ nhìn thấy lập tức cúi đầu ngượng ngùng mà nói: Kỳ quá đi, người ta còn nhỏ!”

Quý Thụ Thành nhin không được mỉm cười, thế nhưng trong điện thoại không có nhắn lại câu gì chế nhạo cả, chỉ nhắn: “Họp ngoan đi, cẩn thận bị trừ tiền.” Chỉ chốc lát sau lại có tin: “Em nhớ anh mà!”

Quý Thụ Thành chợt thấy nóng người, nghĩ hoài cũng không biết phải nói lại thế nào cho phù hợp, liền nhắn, “Đã biết”.

Buổi trưa thì có 2 tiết trống, đang ngồi sửa lại giáo án, may là điện thoại di động không mở tiếng, nên mấy tin nhắn quấy rầy mới không làm phiền hấn.

Buổi trưa cơm nước xong, đang trên online tra xét lại lịch chạy của xe lửa, học sinh sắp thi rồi, thằng tư đang ở Bắc Kinh cũng sắp trở về nhà, ngày 1/5 nó gọi điện về có bảo đang bận rộn làm đề cương luận văn gì đó, hỏi nó chuyện công việc thì nó lại ấp úng, nói chẳng rõ, thật đáng lo mà. Lại mở ra trang web trường của nó, các công ty hàng không lớn đã sớm kết thúc thông báo tuyển dụng. Không biết thằng nhỏ này sẽ lái chiếc máy bay nào đây.

Chợt bên tai truyền tới một trận gió lạnh, vừa quay đầu lại, thì thấy cô giáo Lý đang nhìn chòng chọc cái cổ chính mình: “Thầy Quý, trên cổ anh sao có nhiều điểm đỏ vậy.”

“A!” Không đau không ngứa, không có cảm giác gì hết mà, chẳng lẽ Hấn đỏ mặt nói lắp: “Chắc, chắc là muỗi chích đó, mùa hè mà.. haha....”

Cô giáo Lý có tâm cơ gật đầu, nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế.”

Quý Thụ Thành bị trúng tim đen, liền cúi đầu tiếp tục viết giáo án.

“A~~~~~”

Lại xảy ra chuyện gì, Quý Thụ Thành bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Ngón tay cô giáo Lý chỉ vào màn hình máy tính của hấn, hai sinh viên phiêu lượng như dương quang đứng sánh vai nhau trước nền dã ngoại lâm sơn bối thủy, sáng lạn mỉm cười, cô hưng phấn hỏi: “Là ai vậy? Đẹp trai quá đi.”

“Đây là em tư cùng bạn học nó.” Còn tưởng là ở chỗ nào trên người lòi ra cái gì chứ, Quý Thụ Thành âm thầm lau mồ hôi. Hình ảnh vừa rồi là do hấn vô ý mở ra từ mail của mình. A Hiếu rất thích đi dã ngoại, hai tháng hè năm ngoài đều ngâm mình ở đất hoang Hoa Sơn. (1)

“Em trai thầy, vóc người tốt thật nha, coi thất lưng này nè, coi cơ thể này nè ...” Nhìn bằng cặp mắt lang soi thấy mỗi thềm chảy nước miếng.

Trời đất ơi “Học viện Hàng không dân dụng có khóa huấn luyện thể năng mà.”

“Gạt người, bọn họ hai người tương lai không phải là phi công sao?”

“Đúng vậy!” Nếu nói đúng ra thì từ 6 tháng năm cuối thì thằng nhóc này đáng lẽ phải tìm được việc trong một công ty hàng không nào đó rồi.

“Ngầu quá nha, vậy bạn học của cậu ta cũng vậy à?” Tiểu Lý chảy cả nước miếng khi thấy mấy người đẹp trai, không, phải nói là chảy nước miếng khi thấy cánh tay của cái người đẹp trai bá đạo kia đang quàng qua vai của Tiểu Quý.

“Ừ, trong khoa phi hành chỉ có hai đứa nó là người tỉnh Ninh Ba thôi.” Phạm Anh Minh, là hàng xóm ở khu nhà cũ, cũng là người bạn thân nhất của A Hiếu, lại nói từ tiểu học đến tận đại học, hai đứa nó quả là từ nhỏ đến lớn cũng không có tách ra.

Đang nói thì nữ trưởng lớp trong lớp chạy tới cáo trạng: “Thầy Quý ơi, Hạ Đồng hái quả sơn trà trong vườn trường, lớp chúng ta sẽ bị trừ điểm thi đua.”

Lại nữa rồi! Hai cây sơn trà trong vườn trường chính là từ lúc thành lập trường được trồng tới giờ, hằng năm đều có thể nở ra quả sơn trà trăm cân, to như quả bóng bàn, lúc trưởng thành thì vàng óng ở ngay trên đầu tụi nhỏ mê hoặc chúng, tránh không được việc tụi nhỏ đi hái trộm. Nhưng chưa có đứa ngốc nào dám ngay ban ngày ban mặt mà hái trộm hết! Tụi nhóc này sao lại giống cha nó, chẳng để cho người khác sống yên ổn vậy hả?

Chạy tới vườn trường, nhóc đó vẫn chưa leo xuống, hai tay nhóc ôm lấy thân cây run rẩy, bước chân loạn xạ, nhưng không giẫm lên được cành cây phía dưới. Đi tìm bảo vệ xin mượn cái thang, bắt cho nhóc để nhóc leo xuống. Nghe thấy tiếng phê bình nghiêm túc của thầy hiệu trưởng, biết được đã làm ra chuyện rắc rối, ngay tiết học trưa phát thanh phê bình giáo dục. Trên mặt Hạ Đồng bị cành cây văng trúng tạo ra hai nét đỏ nhọt nhọt, bị mắng tới tối tắm mặt mũi, cúi đầu đứng ở góc văn phòng, nét mặt quen thuộc bỗng nhiên khiến Quý Thụ Thành nhớ tới hình dạng mỗi khi A Hiếu còn nhỏ làm ra lỗi gì, đã trải qua nhiều năm, nó cũng đã trưởng thành thành một nam tử hán rồi.

Rốt cục khi nào nó mới về Ninh Ba nha?

Vừa mới vào cửa nhà Quý Thụ Hiếu liền hắt xì, lén lút gọi: “Em về rồi nè? Có ai ở nhà không?”

Sau khi thấy trong phòng lạnh tanh chẳng có bóng dáng người, mới thả hành lý xuống đặt mông ngồi ở sofa. Xe lửa ghé ngồi một ngày đêm thật không phải dành cho người.

“Đã về rồi?” Bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm sâu thẳm khó lường, đang định thở dài thì chợt bị nghẹn lại ngay giây phút nghe thấy câu nói đó, cậu vỗ ngực quay đầu lại: “Anh ba, làm em sợ hết hồn, sao hồi này anh không đi ra?”

“Tao đang ngủ, bị mày đánh thức, mày về cũng không báo trước với mọi người một tiếng. Anh hai ngày nào cũng ngóng mày.”

“Ồ!” Quý Thụ Hiếu thở dài, hai mắt vô thần ngã vào đệm dựa đờ ra.

Không thích hợp, nói đúng hơn là không có sức lực, Quý Thụ Lễ rót cho cậu chén nước: “Chuyện tìm việc của mày thế nào rồi, bên trường còn phải đi học nữa không?”

A Hiếu cười haha, vò đầu nói: “Em định ở Ninh Ba làm việc, đã nói chuyện xong với phía sân bay rồi.”

Quý Thụ Lễ trừng mắt nhìn: “Chỗ đó có sắp xếp ký túc xá không?”

“Không biết nữa, có thể phải ở nhà.” Vừa nhìn thấy anh ba nhú mày, cậu luống cuống. “Không được sao, kỳ thực cũng không khác lúc em nghỉ hè là bao, bình thường A Hành cũng đâu có về nhà.”

“Tốt nhất là không nên, anh hai gần đây đang tìm hiểu đối tượng, có lẽ sắp tái hôn ...” Quý Thụ Lễ yếu ớt nói. “Tao tiếp tục ngủ đây, tối nay phải tăng ca, 7h nhớ gọi tao.”

Bỏ lại thằng em tư đang mở to miệng, cậu chậm rãi đóng cửa phòng, bịa chuyện dọa thằng nhóc đó, ai kêu nó khiến anh hai cứ phải hao tổn tâm trí.**HẾT CHƯƠNG 15**

(1) Mt Hua/ HuaShan Mountain (Núi Hoa Sơn)

16. Yến Hòa - Chương 16

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Năm giờ hơn, các thầy cô khác đều đã đi về hết. Hạ Đống không còn tâm tư chơi đùa với Tiểu Diệp, bắt đầu lo lắng tình cảnh tối nay của mình, nhớ tới cái dây lưng bằng da thô ở sau nhà chột thấy rùng mình.

Chỉ nghe Tiểu Diệp nói: “Anh Hạ không cần sợ, nếu như bị chú Hạ chửi, anh cứ nói là do em bảo anh đi hái quả sơn trà.”

Thực sự là anh em tốt mà, Hạ Đống cảm kích ôm bé một cái.

“Nếu chúng ta ngoan ngoãn làm bài tập, nói không chừng cha sẽ khen ngợi chúng ta, sẽ không chửi nữa.”

Biện pháp này tốt nha, hai đứa nhỏ lập tức dọn bài tập văn phòng phẩm ra bàn, nghiêm túc làm bài tập. Nhưng đợi cả buổi, hai người cha của mình cũng không có vào văn phòng.

Hạ Kiệt không có tăng ca, y vô cùng lo lắng mà hoàn thành xong công việc, đúng giờ chạy như bay tới trường học. Quý Thụ Thành đang ngồi trong lớp sửa bài thi thử.

Từ cửa sổ thủy tinh nhìn vào, thì cả người hắn bị bao phủ bởi giữa những chồng sách bài tập, chỉ có phần đỉnh đầu tóc không ngừng di chuyển, ráng chiều sáng lặn vì sách, vì vở, vì thân ảnh của hắn mà bao phủ một tầng vàng kim. Bất động thanh sắc đẩy cửa ra, trong phòng học vắng vẻ không có bóng người, bên tai chỉ có tiếng sần sật của mấy tờ giấy va chạm. Trong lòng tựa như bị gầy nhẹ một cái, nhịn không được bước nhanh tới, vụng vụng ôm lấy hắn.

“Tối rồi à?” Quý Thụ Thành giật mình một chút, nhưng không đẩy y ra, chỉ là bên tai đỏ ửng (Có tiến bộ!)

“Ừ,” Cầm lấy tay của hắn hôn nhẹ, ngửi được vị đạo của trang giấy lẫn mực nước nhàn nhạt, thật dễ chịu.

“Anh sửa đồng bài thi này là xong, ngày mai phải đi trả bài.” Quý Thụ Thành giải thích.

“Được!”

“... Nhưng em không buông tay anh ra, anh không sửa được.”

Hạ Kiệt vừa nghe, tức giận nhưng cũng thả lỏng tay, nhưng lại kề sát tới gần mặt hắn, rồi đối qua ôm lấy thắt lưng, cự ly giữa hai người họ lại thêm kề sát hơn.

“Có thể buông anh ra không, đây là trường học.”

“Lúc này không có ai, chỉ có anh là một tên đại ngốc mới chuyên nghiệp tới thế thôi.” Hạ Kiệt bất mãn nũng nịu.

“Anh chỉ không quen mang mấy thứ này về nhà.”

“Vậy anh mau sửa đi.”

Hạ Kiệt rất hưởng thụ việc ôm lấy hắn, đem toàn bộ lồng ngực của mình áp sát vào lưng của hắn, gió đêm tháng 6 thổi qua, cảm giác ôm người yêu trong lòng quả thực rất thích ý.

Quý Thụ Thành chung quy vẫn không có đem bài thi cuối cùng sửa xong được, dù sao có một người cao to cứ đứng sau lưng mình không ngừng thở bên tai mình, ở phía sau ót thì không ngừng cắn cắn, thực sự rất khó chịu. Dù sao hắn cũng là một người đàn ông thành niên, loại mê hoặc này sao có thể nhẫn nhịn được. Trải qua sự quở trách cường bức, Hạ Kiệt cuối cùng cũng thành thật hơn, cảm gác lên vai hắn làm tên Mộc Đầu Nhân. Thế nhưng chưa được vài phút, bụng y lại không thành thật kêu réo. Quý Thụ Thành quay đầu lại, Hạ Kiệt nâng cao hai tay, *em cái gì cũng không có làm nha.*

Quý Thụ Thành thở dài: “Về đi, hai đứa nhóc quý cũng đói bụng rồi. Về nhà trước đi.”

“Bài thi thì sao?”

“Mai sửa tiếp, không còn nhiều nữa. Còn phải ghé siêu thị mua đồ ăn về làm nữa, hai người về nhà anh ăn, đúng không?”

Hạ Kiệt nóng nảy: “Tất nhiên rồi. Chẳng lẽ anh muốn hai cha con em về nhà ăn cơm lạnh?”

Quý Thụ Thành tròn tròn mắt: “Chỉ ăn với ngủ, chưa thấy ai mặt dày như em.”

“Đúng đó. Em chính là mặt dày mới theo đuổi được anh. Tối nay qua nhà em ngủ đi.” Vừa nói vừa cọ cọ trong ngực hắn.

Quý Thụ Thành giật mình, đẩy y ra khỏi phòng. Còn tiếp tục ở một chỗ với mình y, nói không chừng đến cuối cùng làm ra tiết mục OOX vườn trường luôn giờ.

Hạ Đồng kinh hồn táng đảm cùng hai cha lên xe, suốt dọc đường nói cũng không dám nói lớn tiếng, thế nhưng, thế nhưng, hai người cha lại chẳng ai để ý tới nhóc cả. Thấy Quý ngay cả ba chữ ‘Quả sơn trà’ cũng không hề đề cập tới. Xe chạy tới khu nhà họ Quý, Quý Thụ Thành lấy chìa khóa cửa ra nói: “Em dẫn hai đứa nhỏ về nhà trước đi, anh đi mua đồ ăn.”

Chìa khóa đó chuyển qua tay Hạ Đồng: “Con dẫn em trai về nhà, bọn cha phải đi siêu thị.” Người cha gốc tâm tình tốt nên không phát hiện nét mặt con trai mình khác thường.

“Tốt lắm, chúng ta sẵn tiện mua hai cân quả sơn trà đi, bọn nhỏ thích ăn.” Quý Thụ Thành nhìn Hạ Đồng tái nhợt sắc mặt, lặng lẽ ghé vào lỗ tai nhóc nói. “Tốt nhất nên ngoan một chút, nếu bài thi cuối kỳ toàn

bộ đều tốt thầy sẽ không nói cho cha con nghe.”

Hạ Đống liền gật đầu mãnh liệt.

Hai đứa nhỏ sôi nổi chạy lên lầu, chìa khóa vừa mới dứt được phân nửa, thì Quý Thụ Hiếu ra mở cửa. Tiểu Diệp kêu to một tiếng, nhào vào trong lòng cậu. Quý Thụ Hiếu nhìn ra phía sau, không thấy bóng anh hai mình, thoáng thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu lại phát hiện một đứa nhóc đang nghênh ngang nhếch mũi đi vào nhà mình.

“Này này, nhóc con thôi, nhóc là ai thế hả?”

“Chú tư, anh gọi là Hạ Đống, là học sinh trong lớp của cha đó.”

Không đúng nha, có đứa học sinh nào có thể nghênh ngang đi vào nhà thầy của mình tự do vậy đó hả?

“Anh Hạ Đống bình thường hay ăn ở nhà chúng ta đó.”

Điều này càng kỳ quái, Quý Thụ Hiếu chất vấn: “Hai ba lần còn có thể, chứ bình thường thì còn ra thể thống gì nữa. Phụ huynh của nhóc thì sao hả?”

Hạ Đống không phục nói: “Y cũng tới ăn mỗi ngày đó, ăn còn nhiều hơn con.”

Hết hồn nha, đã tới tận cửa nhà ăn cơm luôn rồi đó hả, anh hai thật muốn tái hôn đó hả?

(Ở đây nhóc con nói từ , đọc là tã, ngôi thứ ba dành cho phái nam, mà từ ngôi thứ ba dành cho phái nữ cũng đọc là tã, nên A Hiếu nhà ta nghe thì cứ tưởng là nữ)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Cảm giác cùng đi siêu thị thật là tốt nha, đáng tiếc sợ đụng trúng phụ huynh học sinh, nên Quý Thụ Thành không thoải mái được, vì thế Hạ Kiệt không cách nào nắm được tay hắn. Cứ lò tò đi theo hắn vào khu đồ ăn trong siêu thị, hôm nay thịt không có được giảm giá, cánh thì phải mua một túi, một túi 10 cái cánh 21 đồng, chẳng lời tí nào.

Hai đứa nhỏ đều thích ăn thịt, chắc là sẽ không lãng phí! Quý Thụ Thành đắn đo một hồi, định bỏ thịt vào trong rổ, Hạ Kiệt liền cầm lấy bỏ lại vào chỗ cũ.

“Hôm nay em muốn ăn tôm.” Hạ Kiệt thẳng thắn kéo hắn vào khu thủy sản.

Thủy sản hôm nay có khá nhiều thứ tốt nha, tôm sông tôm hùm tôm nhỏ gì đó đều có, toàn thân trong suốt, vỏ sáng bóng, vừa nhìn là biết còn tươi ngon. Quý Thụ Thành nhìn bảng giá một chút, không thể đưa tay lấy được. Tôm sông tới 30 đồng 1 cân, mà con nào cũng nhỏ xíu.

“Mua đi, mua đi, em muốn ăn.” Hạ Kiệt ở bên cạnh không ngừng kêu la.

Quý Thụ Thành khẽ cắn môi, kêu người bán hàng lấy 10 con nhỏ nhất.

“Không đúng không đúng, phải là loại này.” Hạ Kiệt chọn mấy con lớn nhất, thấp giọng cười nói. “Nhìn anh bị dọa tới hết hồn, tiền là em trả, chẳng lẽ anh thật nghĩ em tới ăn không không trả tiền sao?” Lời này một lời hai ý.

Quý Thụ Thành mặt đỏ bừng: “Còn mua gì nữa không?”

“Mua cá đi, hôm nay mua hai 2 con cá trích tặng một chai xì dầu.” Nhân viên mặt dịch nhiệt tình nói.

“Khuya thế này rồi còn tặng sao, có phải thứ đó không được bảo đảm chất lượng hay không?”

“Coi ngài nói kìa, toàn bộ đều là cá tươi hết đó.” Để nghiệm chứng lời mình nói, nhân viên mặt dịch dùng sức cầm vợt múc cá, mấy con cá giảo hoạt kia đều liêu mạng né tránh cái vợt, tạo ra những bọt sóng lớn.

“Anh thấy, mua 2 con cũng được, A Lễ thích ăn cá, sẽ không lãng phí.” Quý Thụ Thành cẩn thận nói.

“Anh nói mua thì mua thôi.” Hạ Kiệt liền phụ họa. “Chỉ cần anh làm, cái gì em cũng thích ăn.”

Xách hai túi lớn về nhà thật là thỏa mãn nha, nhất là hai con cá trích kia khá nặng, Hạ Kiệt một người thử hỏn hỏn xách khó khăn, Quý Thụ Thành đành đưa ra xách phụ, vậy mà tên này lại dám được nước làm tới, cầm lấy tay hắn không chịu tha.

“Buông ra.” Quý Thụ Thành cắn răng quát.

“Không buông.”

“Buông tay.”

“Em chính là không ... Ai da!” Quý Thụ Thành một chân đạp vào bàn chân trái của y, thuận lợi rút tay mình ra.

Hạ Kiệt đau tới nhe răng trợn mắt, một đường rầm rì oán hận, Quý Thụ Thành lại chẳng để tâm, một

bước thẳng lên lầu. Hạ Kiệt thấy kể ai binh này không dùng được, nên nhanh chóng chạy đuổi theo hắn, cười hiền lành cướp lại túi để xách. Quý Thụ Thành không cho, hai người họ cứ đưa đẩy trong thang lầu nhỏ hẹp rồi dần trở nên đùa giỡn. Một Quý Thụ Thành luôn trung hậu thành thật không thể đấu lại một Hạ Kiệt luôn đánh đá lưu manh, dưới sự uy hiếp của thân người cao lớn, đẩy lùi đẩy lùi đẩy lùi một hồi, cuối cùng đành lui tới góc tường lưng chạm vào ván cửa. Cả người chìm trong vòng tay của y.

“Em muốn làm gì?”

“Haha,” Hạ Kiệt cười ngây dại. “Cả ngày hôm nay còn chưa hôn anh nha.”

Quý Thụ Thành trán để ngay cằm của y, không nói tiếng nào.

“Không nói gì, em coi như anh chịu.”

Hạ Kiệt vui vẻ vươn 1 tay ra, nắm lấy tay của hắn cọ cọ trong mặt mình. Mùi hương quen thuộc, ừ, chính là mùi hương của phấn viết cùng với mùi hóa học trong mực nước bút bi. Y yêu thương mà hít lấy hít để, hơi thở nhẹ đó khiến cho đầu ngón tay Quý Thụ Thành đỏ ửng lên, bất an giẫy dụa cánh tay của mình ra.

Hạ Kiệt như mong muốn của hắn mà thả tay hắn ra, nhưng lại nâng mặt hắn lên, đầu lưỡi liếm qua môi khô khốc, thừa dịp hắn mỉm cười thì tiến công, bắt đầu trần trọc.

Dần dần, Quý Thụ Thành cũng trầm luân trong khí tức cuồng loạn của y, toàn thân vô lực mềm yếu, chỉ có thể nhờ vào vách cửa phía sau lưng làm nơi chống đỡ cho hắn đứng thẳng người. Hạ Kiệt càng tiến sát gần người hắn, dường như muốn đem hắn ngậm vào trong miệng nuốt vào bụng hòa cùng một chỗ.

Không biết là ai đã chạm đến chuông cửa nhà, leng keng 1 tiếng, hai người họ còn chưa kịp phản ứng, thì ngay sau cánh cửa xuất hiện Quý Thụ Hiếu đã đợi mấy tiếng đồng hồ tựa như cơn gió chạy tới mở cửa.

Thấy anh hai nhỏ gầy của mình bị một tên đàn ông cao lớn đặt ở bên góc tường, vẻ mặt đỏ bừng, toàn thân run.

Cướp!!!!

Một nắm tay nện vào giữa mặt Hạ Kiệt.

17. Yên Hòa - Chương 17

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Hạ Kiệt hoàn toàn chẳng kịp phòng bị liền trúng ngay một đòn mạnh, nhất thời đầu óc xoay vòng, té ngã người vào cửa sắt bảo vệ, đụng tới chảy máu, hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

“A Hiếu em làm gì vậy hả?” Quý Thụ Thành kêu to, quýnh quáng đỡ y ngồi dậy, ngay mắt của Hạ Kiệt bị sưng lên một cục lớn, biến thành mắt gấu mèo, trán cũng bị bầm tím. Hắn cực kỳ đau lòng, liền quát lớn với em trai mình: “Phát điên gì vậy hả?”

“Em ... y ...”

Hạ Đống nghe thấy tiếng động chạy tới liền thấy thảm trạng của cha mình. Nhóc con liền giống như con báo nhỏ tức giận đánh lại Quý Thụ Hiếu: “Tên khốn, sao dám đánh cha tôi?”

“Y không phải cướp sao?” Quý Thụ Hiếu nói lắp.

“Y là bạn của anh hai, là phụ huynh học sinh đó.” Quý Thụ Lễ chậm rãi từ phòng đi ra, nhéo lấy lỗ tai thằng tư. “Thằng nhóc này sao cứ hấp ta hấp tấp như thế, từ lúc vào cửa chẳng để cho ai sống yên ổn, không cho người ta ngủ là sao?”

Quý Thụ Thành tức giận trừng mắt nhìn cậu. Nàng Hạ Kiệt đỡ đi vào nhà, đặt dựa vào sofa, bận rộn đi tìm túi cấp cứu.

“Em thấy y đè anh hai, hai người dính sát vào nhau, cho nên ...”

Quý Thụ Thành mặt đỏ lên, biện bạch: “Y là đang giúp anh lấy đồ.”

A Hiếu luôn là người thành thật nhất thời không hiểu rõ lấy đồ cùng dính sát vào nhau có cái gì liên hệ. Dù sao hiện tại trong nhà này cậu cũng trở thành người xấu rồi, ngay cả Tiểu Diệp cũng chu miệng ngồi cách cậu thật xa, trừng mắt nhìn cậu.

Hạ Kiệt dần dần tỉnh lại, bên tai vẫn ông ông ầm ầm như bị sét đánh, y chính là nhân họa đắc phúc, có thể sung sướng quang minh chính đại nằm trên đùi Quý Thụ Thành, thích ý hưởng thụ cảm giác được ngón tay hắn vuốt ve, thỉnh thoảng vì sướng mà rên nhẹ hai tiếng. Quý Thụ Thành không dám lơ đãng, lại càng thêm nhẹ tay, nhưng lại càng khiến cho y rên lớn hơn nữa.

A Hiếu ngoảnh mặt làm thỉnh nhìn hai người họ, nhìn sao cũng thấy có gì đó không ổn. Rõ ràng là một người đàn ông cao lớn lại nằm úp sấp trên đùi anh hai mình chẳng chịu buông. Bất quá chỉ là cú đấm thôi mà, sao biến thành cái dạng này được, nghe vào cứ như con mèo trộm được đồ ăn vậy.

“Anh hai, nếu vết thương của y lợi hại đến vậy, để cho bác sĩ người ta khám đi.”

Quý Thụ Thành vừa nghe cũng thấy đúng: “A Lẽ, em tới kiểm tra đi. Anh đi nấu cơm, mọi người ai cũng đói bụng rồi.”

Vị bác sĩ mặt lạnh liền cười ám muội vén cao tay áo đi tới. Hạ Kiệt cả người run rẩy, cơ thể lại không cách nào nghe lời, làm thế nào cũng không đứng dậy nổi.

“Trên cơ bản không có vấn đề gì, bị sắt đâm trúng có thể sẽ bị uốn ván, nhưng chích một mũi là yên tâm.” Quý Thụ Lẽ cười quái dị, nói. “Hôm nay coi như cậu có lộc may, có thể ngay tại nhà được bác sĩ chuyên nghiệp chích cho.”

“Tôi thấy tôi rất khỏe, hay là khỏi đi.”

“Chuyện sức khỏe là chuyện không thể sơ suất được.” Quý Thụ Lẽ từ túi dụng cụ y tế của mình lấy đồ ra, chuẩn bị tốt xong. “Tới đây, nằm sấp lại, cởi quần.”

Lại là anh chích nữa hả, Hạ Kiệt mở to miệng, đưa đưa đẩy đẩy không chịu cởi.

Tiểu Diệp ngậy thơ thoải mái y: “Chú Hạ, chích sẽ không đau đâu, chú không cần sợ nha.” (Càng đơn thuần càng có độc!)

A Hiếu cực kỳ đắc ý, vui vẻ nhìn y lật người lại, cởi quần nằm trên sofa. Kỹ thực kỹ thuật của Quý Thụ Lẽ khá tốt, vừa đâm tiêm xuống, chỉ hơi ê một chút là xong. Hạ Kiệt xoa xoa cái mông của mình, trong lòng đem tên bác sĩ bất lương này mắng cả ngàn lần.

Quý Thụ Thành ló đầu ra gọi ăn cơm, người lớn trẻ nhỏ đều cực kỳ đói bụng, nghe thấy có cơm ngửi được hương thơm lập tức chạy ào tới bàn ăn. Quý Thụ Lẽ tốt bụng giúp đỡ đỡ người bị thương.

“Cái mông cậu coi vậy cũng khá tốt hen, vừa cong vừa rắn chắc, mỗi lần nhìn thấy đều khiến tôi muốn chích thêm.”

Hết hồn nha! Hạ Kiệt thiếu chút nữa té ngã!

Quý Thụ Lẽ xấu xa nở nụ cười một chút, nói: “Của anh hai tôi cũng tốt lắm nha, đã hưởng qua rồi phải không?”

Cái này, Hạ Kiệt thật sự té ngã!

XXXXXXXXXXXXXXXX

Cơm tối rất phong phú, vịt kho tàu, canh nấu với tôm và cá trích, hai đứa nhỏ đều thích ăn thịt, mỗi đứa

một cái chân vịt cứ thế ngậm ăn. Hạ Kiệt ngồi bên cạnh Quý Thụ Thành, đối diện mặt chính là Quý Thụ Lễ. Y với vị bác sĩ này rất có bóng ma, liền nhích nhích người lùi sát vào người Quý Thụ Thành, sau bàn ăn vẫn không nhúc nhích, lão lão thật thật cúi đầu ăn cơm trắng.

“Sao lại không ăn, chẳng phải em nói hôm nay muốn ăn tôm sao?” Quý Thụ Thành thấy y không chịu động đũa, liền múc một muôi lớn đầy tôm bỏ vào chén của y.

Hạ Kiệt cầm lấy mấy con đó lột sạch vỏ, lại đặt ngược vào chén hân: “Nếu em không nói muốn ăn, anh sẽ chịu mua sao?”

Quý Thụ Thành sửng sốt, lập tức mỉm cười ngọt ngào.

A Hiếu nhìn hai người họ tình chàng ý thiếp, rất không cam tâm tình nguyện nói: “Anh, anh là thầy giáo mà, sao ngay cả cơm cũng phải phụ trách cho người ta luôn vậy?” Nói thì nói với anh hai, nhưng mắt lại trừng nhìn Hạ Kiệt.

Quý Thụ Thành vội vã giải thích: “Nhà của họ gần đây, Hạ Kiệt lại không nấu cơm, mỗi ngày cứ ăn ba bữa toàn mì gói với trẻ nhỏ không tốt. Bình thường mấy đứa đi học đâu có về nhà, thêm họ nhà cũng náo nhiệt hơn.”

“Không biết nấu ăn thì có thể học mà, mỗi ngày đều đi ăn chùa nhà người ta, da mặt cũng dày thật ha! ... Chết tiệt, anh ba anh làm gì vậy?”

Quý Thụ Lễ chậm rãi thu hồi cái đũa vừa kẹp tai của cậu: “Thằng nhóc mày dựa vào gì đi nói người khác, mày có biết luộc rau không? Lần này mày về, toàn bộ bữa ăn trong nhà đều do mày phụ trách mày tính sao?”

A Hiếu ngoan ngoãn ngậm miệng, cúi đầu ăn.

Quý Thụ Thành vừa nuốt xuống 1 con tôm bỗng nhiên nhớ tới hỏi: “A Hiếu, học kỳ này của em kết thúc chưa, đã nhận được bằng tốt nghiệp chưa?”

Cái gì tới cũng phải tới rồi. A Hiếu nói gì đó nhỏ như tiếng muỗi kêu. Quý Thụ Thành nghe không rõ, lại hỏi lại.

“Không có bằng tốt nghiệp.” Thanh âm này chột nâng cao, khiến mọi người đều giật mình ngẩng đầu. A Hiếu đỏ mặt, cả người run rẩy: “Em bị trường lưu bằng rồi, bằng tốt nghiệp phải đợi tới năm sau, hết thời hạn trùng phạt, mới phát.”

Quý Thụ Thành giật mình đến mức đem cả chiếc đũa, vỗ mạnh bàn chất vấn: “Em làm cái gì hử, sao lại ngay trước ngày tốt nghiệp lại bị phạt nặng như thế?”

“Không gì cả. Em chỉ đánh con trai viện trưởng thôi.”

“Cái gì ... Em rốt cục nghĩ gì vậy hả? 4 năm ... tâm huyết suốt 4 năm qua.” Quý Thụ Thành kích động, hai mắt biến thành màu đen thiếu chút nữa té xỉu. Hạ Kiệt nhanh chóng đỡ lấy hắn.

“Thằng quý, mày cũng ngon quá ha. Dám đi đánh con trai viện trưởng.” Quý Thụ Lễ vươn 5 ngón tay ra nắm lấy vai cậu khiến cậu ta đau tới méo miệng.

“Là do gã đáng đời, ỷ vào thế lực của cha mình ở trường không ngừng đùa bỡn bạn học nữ, em chính là diệt trừ tai họa.”

“Loại chuyện này sao không báo cáo cho thầy cô, để trường học giải quyết.”

“Anh hai, anh mấy tuổi rồi, sao còn ngây thơ như thế. Người ta là một cô gái vừa đi ra từ vùng núi Quý Châu, sao mà đấu lại con trai của viện trưởng. Hồi đó bị lừa mà không nói ra được là cũng vì tên khốn đó mỗi tháng đều cho tiền bịt miệng đó.”

“Vậy là em quyết định ra tay làm anh hùng?” Quý Thụ Thành thở gấp. Thấy cậu vẫn coi như không có chuyện gì tiếp tục ăn cơm, liền giật lấy chén cơm trong tay cậu ném lên bàn. “Trong nhà cho em ăn cho em mặc, anh và anh ba em 4 năm qua ăn ở tiết kiệm để cho em đi học, em không chịu học tốt lại đi đánh người, còn bị xử phạt tới mức giam bằng, còn không chịu nhận lỗi?”

A Hiếu bướng bỉnh ngâng cổ cãi lại: “Em không sai, em thấy mình không sai.”

Quý Thụ Thành nổi giận, mới vừa đưa tay lên định tát thì cậu đã đứng dậy. Cậu vốn phát triển tốt, người đã cao hơn hẳn hai người anh của mình, từ trên cao nhìn xuống trốn tránh cái tát của hắn. Quý Thụ Thành bỗng nhiên thấy mất lực, cảm giác như toàn bộ khí lực trong người như nước bị tháo hết ra ngoài, liền chán nản ngồi lại xuống ghế. “Tốt, em lớn rồi, em tự có suy nghĩ của mình, thế nhưng.. thế nhưng em có nghĩ tới, tiền đồ của em sẽ bị phá hủy hay không?”

“Hủy thì cứ hủy đi, cùng lắm thì làm lại từ đầu. Em không tin em không tìm được công việc, không có bằng đại học, em lấy bằng cấp 3 cũng được vậy.”

Quý Thụ Lễ nổi giận, bóp cổ của cậu quá lớn: “Toàn bộ tiền vốn tao đầu tư suốt 4 năm qua cho mày, mày trả bằng cách nào?”

“Một năm sau em lấy lương của em trả lại cho anh, sang năm em lấy được bằng rồi thì em sẽ tìm được công việc chính thức thôi.”

“Chuyện đâu có đơn giản như em nghĩ.” Quý Thụ Thành thở dài.

Hạ Kiệt nhiệt tâm hỏi: “A Hiếu, vì tính của cậu tốt không, tôi có thể tìm giúp cậu một vị trí trong công ty tôi, nhưng lương không được cao lắm.”

A Hiếu làm như không nghe thấy, hiển nhiên là không muốn gánh lấy cái nợ mà y bán cho.

Quý Thụ Thành đầy bụng tâm sự, cả tối chẳng hề vui vẻ. Hấn luôn là người ôn hòa, mặc dù A Hiếu có phạm phải một lỗi lớn như vậy, nhưng hấn cũng không nói một câu nặng nhẹ nào cả. Dù sao hấn cũng nói rồi, A Hiếu đã 24 tuổi, cũng ra xã hội rồi, biết tự mình làm thế nào là phải. Thế nhưng dù sao cũng là em trai ruột, từ nhỏ được yêu thương, được anh hai anh ba bảo vệ, lẽ nào nhẫn tâm nhìn nó đi làm khổ cực.

Em trai ruột người ta đã về nhà, Hạ Kiệt sao dám mặt dày ở lại nhà họ Quý, liền dẫn con về sớm. Quý Thụ Thành chịu không nổi ánh mắt u oán khốc lóc kể lể của y, liền tiễn y xuống lầu, bị y kéo kéo một hồi, lại tự dưng đưa đến tận cửa nhà họ Hạ. Hạ Kiệt kêu con mình đi ngủ, còn mình thì pha một bình cà phê lớn, kéo Quý Thụ Thành lên ban công ngắm trăng.

“Vui lên chút đi nè, giờ người thất nghiệp nhiều lắm, cũng không phải là trời chuẩn bị sập xuống mà.”

Quý Thụ Thành thở dài nói: “A Hiếu từ nhỏ đã thông minh rồi, chơi xếp gỗ đều là đứa ít khiến tòa tháp sập nhất. Cha anh nói nó lớn lên nhất định có tiền đồ, lúc trước khi đienn nguyện vọng là học viện hàng không, anh liền mơ thấy bộ dạng khi nó mặc đồng phục cơ trưởng. Lúc đó Tiểu Diệp sinh bệnh, cần tiền, học phí của nó toàn là lấy tiền cơm nhà mà chia nhỏ ra, nhưng hiện tại lại ...”

Hạ Kiệt kéo lấy tay hấn, dùng ngón tay vuốt ve mi gian của hấn: “Đừng buồn nữa, vốn anh đã lớn hơn em rồi, cứ buồn rầu miết thế này sẽ biến đầu bạc mất.”

“Đều là cha người ta rồi, ai cũng đã già.” Quý Thụ Thành miễn cưỡng nở nụ cười. “A Hiếu nhỏ hơn anh đúng 10 tuổi, lúc đó cha anh đưa anh cùng A Lễ từ nông thôn tới đây, thì nó chỉ mới có bằng này thôi.” Hấn ra dấu tay để thể hiện, bỗng nhiên cảm thấy trước mặt xuất hiện một hình ảnh xa xưa, nó là đứa em may mắn trong quá trình trưởng thành có cha mẹ bên cạnh. Lúc cha qua đời, thì A Hiếu là đứa đau buồn nhất. Lúc đó cậu vừa học tiểu học, chính mình một tay nuôi dạy cậu lớn khôn, coi anh cả như cha. Hiện tại cậu đã cao lớn như vậy rồi, thật khó mà ngờ được.

Hạ Kiệt thừa cơ ăn đậu hủ, cố hết sức đưa tay ôm lấy thắt lưng hấn: “Này, hiện tại hai chúng ta đang ở chung với nhau, đừng nghĩ tới người khác nữa, được không?”

Quý Thụ Thành giật mình tỉnh giấc, nhìn nhìn đồng hồ đeo tay: “Thời gian không còn sớm nữa, anh phải về.”

“Không phải chứ, chúng ta vừa mới ngồi xuống thôi mà.” Hạ Kiệt chết sống không buông tay, đầu cọ cọ vào cổ hấn nói. “Tối nay đừng về được không, được không, được không?”

“Không được, em của anh về nhà rồi.”

“Anh không ở nhà, tụi nó ngủ càng thêm thoải mái mà. Ở lại đây đi.”

Quý Thụ Thành có chút do dự, còn chưa kịp nói gì thì điện thoại di động đã reo vang, vừa nhìn là số trong nhà gọi tới. A Hiếu gọi hỏi có phải hần tiền người tiền tới Siberia luôn rồi phải không, cậu đang chờ cửa nè. Hạ Kiệt chửi tên nhóc bên đầu dây bên kia, lập tức lại bị cậu nghe thấy, ồn ào bắt anh hai mình phải lập tức về nhà. Nói thật, thằng em trai bốc đồng này chính là không muốn rời xa anh hai của mình.

Thế là mộng tưởng buổi tối cùng nhau ngủ biến thành bọt nước. Hạ Kiệt lừa hôn được thêm vài cái, đến tận khi hần đồng ý chủ nhật hẹn hò mới chịu thả người.

18. Yên Hòa - Chương 18

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Mấy tuần kể tiếp với Hạ Kiệt mà nói chính là dẫn vật đáng sợ.

Đã nghỉ hè, nên ngay cả nhóc út nhà họ Quý cũng từ trường chạy về nhà. Bốn anh em ở cùng một nhà, căn nhà chỉ có hơn 80m2 lại càng thêm nhỏ hẹp, lý do đến nhà họ Quý ăn chùa càng không có. Bình thường, Hạ Kiệt lúc tan học tới đón con cũng sẵn tiện chở Quý Thụ Thành về nhà, chỉ ít còn có thể dùng cơ bù phí xăng dầu mà da mặt dày ở lại nhà người ta ăn. Tuy rằng A Hiếu với cái cảnh hai người họ giả bộ đứng ở cửa một người muốn đi, một người muốn giữ lại chỉ có cười nhạt.

Trong ba đứa em của Quý Thụ Thành. Đứa út Quý Thụ Hành là đứa dễ ở chung nhất, không hổ danh là đứa nhỏ đi ra từ trường trung học phụ thuộc học viện âm nhạc. Người tao nhã, nói năng ôn hòa, cười rộ lên thì gương mặt sáng bừng, hai má lúm đồng tiền cực kỳ dễ thương. Nhìn qua cứ như là Quý Thụ Thành khi còn trẻ, hoặc chính là Tiểu Diệp sau này khi lớn lên. Khó lấy lòng nhất đương nhiên không ai khác ngoài thằng tư. Mỗi lần gặp đều dùng ánh mắt nhìn ‘kẻ thù ta sống người chết’ mà nhìn y. Thế nhưng dù như vậy, vẫn khiến người ta sợ hãi nhất chính là chú ba. Cái tên bác sĩ mặt đen siêu cấp biến thái. Mỗi lần Hạ Kiệt ở lại ăn tối, cậu luôn dùng nụ cười chẳng chút ý tốt nhìn y, ăn cũng ngồi kế bên y mà ăn, âm thầm dưới bàn động thủ động cước.

Ủy khuất như vậy nhưng Hạ Kiệt cũng nhịn. Nhưng hiện tại, ngay cả thời gian gặp mặt cũng không có. Y khê cắn môi, cầm tấm vé vào vườn bách thú dẫn đo thật lâu, bước tới cửa nhà họ Quý hẹn người.

Mới vừa tới dưới chân lầu nhà họ, thì thấy Quý Thụ Lễ đang cùng một người đàn ông đứng ngay bãi giữ xe lầu 1 nói chuyện.

Sẽ không hỏng tới mức này chứ, tim Hạ Kiệt nhất thời lạnh đi. Thế nhưng nếu đã tới tận đây, không thể trốn được, phải ra đánh đàn ông, lên luôn!

“Sao anh còn chưa chịu để tôi yên hả, sao lại dính người chẳng khác gì phân cá vàng vậy hả?” Quý Thụ Lễ quăng tàn thuốc, một cước đè nát như đang trút giận.

“Anh chỉ muốn biết gần đây em bận gì thôi, tôi cũng không thấy em tăng ca, lại tìm không thấy em, anh rất lo lắng.” Người đàn ông kia nhìn qua khá thành thật, ngữ khí cũng rất thành khẩn.

“Anh là ai hả, tôi với ai lên giường liên quan gì tới anh hả?”

“Đương nhiên là có chứ, chúng ta ... chúng ta ...” Đối phương thoạt nhìn đã đỏ mắt, bộ dáng như sắp phát điên.

Hạ Kiệt thấy hai người họ cãi nhau náo nhiệt, dự định len lén từ bên hông xe chạy qua mặt họ, ai ngờ lại bị tên Quý Thụ Lễ mất sắc ngăn cản lại.

“A a, bác sĩ Quý, thật trùng hợp ha!” Hạ Kiệt cố miễn cưỡng đứng lại chào hỏi. “Tôi là tới ...”

“Y là ai vậy?” Người kia trợn tròn con mắt chất vấn.

Tròng mắt Quý Thụ Lễ liền chuyển, một tay ôm lấy cái cổ Hạ Kiệt, thân thiết đầu kề sát đầu.

“Anh nói y còn có thể là ai. Mấy ngày nay tôi chính là ở cùng y đó.”

Má ơi, quả nhiên là con phải gánh trách nhiệm rồi. Hạ Kiệt phủ nhận cũng không được, thừa nhận cũng không được, chỉ có thể đổ mồ hôi lạnh. Quý Thụ Lễ sợ đối phương vẫn chưa chịu từ bỏ, liền kề sát vào người y, mạnh mẽ dùng môi mở rộng miệng y, tự mình dâng lên một nụ hôn nóng bỏng như bọt dầu gầu cưỡng hôn gái lành.

“Thấy chưa hả, anh mau rút đi.”

Người đàn ông đó tức giận đến cả người run rẩy, dẫm chân mạnh, nhanh chóng lái xe chạy đi.

Quý Thụ Lễ thở dài, xoa xoa cái mặt hóa đá của Hạ Kiệt: “Thật đáng yêu, yên tâm, tôi sẽ không nói cho anh tôi nghe đâu.” Hạ Kiệt bị dọa tới mức thối lui ba bước.

Quý Thụ Lễ xì cười một tiếng: “Đi hẹn anh hai tôi phải không, coi cậu cũng tới cực hạn rồi ha, thẳng thắn kêu ảnh đón nhận cậu cũng không phải không được, thế nhưng anh hai của tôi sẽ không đơn giản đồng ý đâu, cố gắng lên nha.” Nói xong, cậu phẩy phẩy tay rời khỏi đó.

Tên đại ôn thần đó đi làm hay đi chơi, cũng chẳng liên quan y, miễn sao cậu đi là được. Hạ Kiệt hồi phục tâm tình lại, nhanh chóng chạy lên lầu. Sáng sớm cuối tuần, Quý Thụ Lễ thường cũng dậy rất sớm, đi

giặt toàn bộ quần áo bẩn mà mấy thằng em mình tích lũy trong nhà suốt 1 tuần qua.

Thật lâu rồi không được đơn độc ở chung, Quý Thụ Thành nhìn qua cũng đang khá thoải mái, do dự một chút cũng đồng ý ra cửa hẹn họ cùng y.

Vườn bách thú khá lớn, cũng không phải ngày lễ lớn, nên người không nhiều, đều chỉ là các cặp vợ chồng dẫn con cái ra ngoài chơi đùa. Vừa thấy mảng cỏ xanh, Hạ Đồng cùng Tiểu Diệp lập tức như con chim nhỏ vừa thoát khỏi lồng vui vẻ nhảy nhót chạy loạn chung quanh. Hạ Kiệt nắm lấy tay Quý Thụ Thành, thoải mái đi cùng bên nhau, loại cảm giác thân mật này chính là thứ mà y thường thường mơ ước, chính là cảm giác thân mật như người 1 nhà, thật tốt.

Hươu cao cổ trong mùa xuân năm nay chính là cảnh quan chính trong vườn bách thú này. Hươu cao cổ cao to kia tuyệt không dọa người, lông tơ vàng lóng lánh, đôi mắt to hiền lương, khiến cho mấy bạn nhỏ không ngừng vây quanh đứng xem. Tiểu Diệp thấy mấy bạn nhỏ chung quanh đều mua lá xanh đứt cho hươu cao cổ, liền chạy tới chỗ cha mình xin tiền.

Hạ Kiệt cho bé chọn một cành cây nhiều lá xanh lớn. Tiểu Diệp hưng phấn chạy đến bên lan can, nâng cao cánh tay trong tay mình, hươu cao cổ cơ linh lập tức chuyển cổ qua, cúi đầu cắn lấy cành cây đó rồi quay đầu đi, khiến cho cành cây đó lập tức bị cướp mất. Tiểu Diệp mang bộ mặt khóc tang chu chu miệng chạy về.

“Ai kêu con không chịu cầm chắc, dù sao hươu cao cổ cũng ăn xong rồi, đi thôi, chúng ta đi xem đại tinh tinh.” Quý Thụ Thành cầm tay bé thoải mái. Nói chưa dứt câu, thì càng nói bé càng thêm đau lòng, mắt cũng đỏ lên bắt đầu khóc.

Hạ Kiệt lại cầm tới một cành cây nữa, công bé lên trên cổ, tay thì cầm tay bé nắm chắc cành cây, sau đó tới chỗ hươu cao cổ. Hươu cao cổ cũng vươn cổ tới, hai người họ cầm chắc cành cây trong tay, hươu cao cổ cố sức cắn đi một mảng lớn lá cây, nhiều lần nhấm nuốt, sau đó lại cắn thêm một ngụm, Hạ Kiệt kéo tay Tiểu Diệp sờ sờ cái cổ hươu cao cổ, lông tơ tinh tế chạm vào rất là thích thú, khiến cho bé vui cực kỳ.

Quý Thụ Thành thấy Hạ Đồng mặt ú xụ, liền đi mua cho nhóc 1 cành cây. Bản thân không phải là một người thích mùi động vật ăn cỏ, tự mình đứng ở lan can chờ, bên tai đều là tiếng cười vui vẻ của Tiểu Diệp. Là một người cha, mặc dù Hạ Kiệt khá trẻ tuổi, nhưng y lại biết cách nắm bắt tâm lý trẻ nhỏ, nếu quả thực ở cùng Hạ Kiệt, chắc Tiểu Diệp sẽ không phản đối đâu nhỉ.

Nhìn giữa đám trẻ nhỏ, thân hình cao to của Hạ Kiệt đặc biệt gây chú ý. Một người đàn ông lại có khả năng khiến trẻ nhỏ yêu thích, chắc là có khá nhiều cô gái yêu thích, ngược lại với mình, một người làm thầy giáo dạy tiểu học vừa không thú vị lại không có tiền đồ, lại lớn hơn y tròn 7 tuổi, hơn nữa còn là đàn ông. Loại quan hệ này, loại quan hệ này sẽ kéo dài lâu sao. Nếu như y thích một người con gái nào đó, hoặc là ... một người con trai khác thì sao? Chuyện tương lai không ai nói trước được gì cả, đến lúc đó, bản thân mình sẽ làm sao đây?

“Sao thế, sao tự dưng lại không vui thế này?” Hạ Kiệt ôm Tiểu Diệp trở về, một lớn một nhỏ mặt đều vui tới đỏ bừng. “Có phải khó chịu ở đâu hay không?”

Né tránh bàn tay định chạm vào trán mình, Quý Thụ Thành hắng giọng nói: “Đi thôi, còn cả một vòng lớn chưa tham quan kìa.”

Hạ Kiệt dường như thấy được sự khác thường của hắn, mặc kệ bọn nhỏ chạy ở phía trước, bản thân đưa tay quàng vai Quý Thụ Thành chậm rãi đi bộ. Loại tiếp xúc thân mật này quá mức lộ liễu, các du khách đi ngang qua hai người họ đều đưa ánh mắt dị dạng nhìn. Quý Thụ Thành có chút không được tự nhiên, muốn rời khỏi y, nhưng Hạ Kiệt lại không đồng ý, mạnh mẽ ép lấy bờ vai hắn.

“Nếu anh còn dám chạy, em ngay tại đây hôn anh.”

Quý Thụ Thành quả nhiên không dám giãy dụa, chỉ có thể nhỏ giọng xin khoan dung: “Người ta đang nhìn kìa.”

“Sợ gì chứ, cứ để cho họ nhìn, chúng ta tình cảm tốt, khiến cho bọn họ ganh tỵ tới chết.” Hạ Kiệt không hề để ý nói.

Đi hơn phân nửa công viên, nhìn biểu diễn tạp kỹ dã thú, một buổi sáng bắt tri bắt giác liền trôi qua. Bốn người họ tới trung tâm phục vụ ăn cơm trưa Hạ Kiệt bỗng nhiên chú ý thấy quầy hàng “Lớp huấn luyện tiếng Anh GOGO” ngay cửa một tòa nhà lớn. Cô gái tiếp thị nhiệt tình giới thiệu với các bậc phụ huynh, nghe qua thì hình như hôm nay ngay lúc có lớp đang giảng bài, ánh mắt Hạ Kiệt chợt sáng, vội hỏi lớp học kéo dài bao lâu?

Woa, woa, có 2 tiếng lận nha!

Y ngay lập tức đóng tiền học phí tiết học đơn (1 buổi học) cho hai đứa nhỏ. Ngay lúc cô gái đó dẫn hai đứa nhỏ vào trong phòng học, y liền nhanh chóng kéo tay Quý Thụ Thành rời khỏi đó.

Thời gian quý giá nha!

Quý Thụ Thành có chút không rõ bị kéo lên xe, chờ tới khi xe chạy tới trước cửa một cái Motel, nhất thời hiểu được ý đồ của Hạ Kiệt, vẻ mặt đỏ bừng ồ ào đòi xuống xe.

Hạ Kiệt sao mà dễ thả hắn đi như vậy, liền khóa chốt xe, mặt dày mày dạn kéo quần áo của hắn không buông.

“Em chạy trở về ngay, mấy đứa nhỏ còn đang trong vườn bách thú, sao chúng ta lại có thể ...”

Hạ Kiệt một hơi đem toàn bộ những lời chưa nói của hắn nuốt vào trong miệng, nhào tới trên người hắn, động tình hôn hắn. Trong không gian xe nhỏ hẹp dần dần vang vọng tiếng thở gấp gấp của hai người họ ngày càng rõ, Hạ Kiệt đưa tay chạm tới đùi quần của hắn, chậm rãi xoa nắn, cảm giác được nơi đó dần dần cứng rắn.

Quý Thụ Thành hoảng hốt liền kêu to: “Em dừng! Dừng như vậy!”

“Em nhớ anh muốn chết, chỉ một tiếng thôi, xin anh mà.” Mẹ nó, từ lần đầu tiên tới giờ đã qua một tháng rồi. Hạ Kiệt tiếp tục kích động chạm hấn, nhất định phải khiến cho hấn đồng ý mới thôi.

Quý Thụ Thành nhe răng đỏ mặt, cuối cùng cũng không giằng dỗi nữa, cầu xin y trước tiên đi đặt phòng trước đã, tiếng nhỏ như muỗi kêu. Hạ Kiệt đã sớm chờ không được, lập tức khóa xe đi thuê phòng. Ngay lúc vừa đóng lại cánh cửa phòng, Hạ Kiệt liền mạnh mẽ ôm lấy hấn, hầu như muốn đè hấn dẹt vào tường, đồng thời dùng miệng ngăn chặn miệng của hấn, liếm mạng hôn hấn. Quý Thụ Thành cũng dần kích động, cũng cố sức ôm lấy y, hôn y

Hạ Kiệt đưa tay vói vào trong quần áo hấn, cảm giác được phần ngực rộng không che giấu được tiếng tim đập kịch liệt trong lòng ngực, toàn thân lại run không ngớt. Y thô lỗ đẩy ngã hấn lên giường, bắt đầu xé quần áo hấn, từ giây phút mấy nút áo kia bị bung ra, cơ thể cam chịu của hấn khiến cho y không cách nào kiềm chế được nữa. Y nhanh chóng cởi bỏ quần đùi của hấn, mặc kệ cả việc dây lưng cùng khóa kéo khiến hấn đau.

Trong căn phòng của motel âm u kia cái gì cũng không có, rèm cửa sổ bằng vải bố xuyên thấu qua dưới ánh mặt trời mờ lung. Ngực cứng ngắc của Quý Thụ Thành càng thêm đẹp, cơ thể của một người đàn ông 30 tuổi đã trưởng thành thậm chí có chút già yếu, ngực cùng lưng thẳng tắp, lại tinh tế ẩn một tầng mồ hôi. Một cơ thể gầy như thế lại có thể khiến cho người ta phải xung động.

Hạ Kiệt cũng chẳng thêm để ý tới vẻ mặt của hấn, chỉ có cúi đầu cởi hết toàn bộ quần áo trên người hấn, xoay cơ thể hấn lại, một lần muốn chiếm giữ lấy hấn. Người đàn ông không tính là tuấn mỹ nhưng lại dùng sự thiện lương mà đã động toàn bộ tâm can của y — Hấn là của mình!

Sau một đợt cao trào, sự khôn ngoan của Hạ Kiệt cũng tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn người nằm dưới mình. Tay của hấn đang che đi đôi mắt cùng vẻ mặt khắc chế áp lực, đau tới mức không có lực động, liền đẩy ra tay của hấn hôn lên gương mặt hấn hai cái, tựa như một con chó nhỏ vừa gây chuyện giờ đang lấy lòng chủ nhân. Quý Thụ Thành mở mắt, hết cách với y, đành nở nụ cười một chút, trong ánh mắt hoàn toàn là sự dịu dàng.

Hạ Kiệt lại động tâm, cúi người xuống dùng môi hôn lấy khuôn mặt hấn. Lúc này động tác rất nhẹ, một tay vuốt ve hạ thể của hấn để lấy lòng, một tay xoa bóp ngực hấn, chậm rãi tiến vào trong cơ thể hấn rồi đưa đẩy. Y cố ý ở trong cơ thể hấn đè áp vào chỗ mẫn cảm kia, nghe thấy tiếng hít thở đè nén của hấn.

Cảm giác cùng một người mà biết rõ trên đời chỉ có người đó kết hợp cùng một chỗ, cùng trầm mình trong mồ hôi đau đớn khoái cảm cảm kị, hưởng lấy sự thân mật. Loại cảm giác này khiến cho trong lòng con người dần ấm áp.

Sau tình sự kịch liệt, hai người đều thoát lực ngã vào trên giường. Hạ Kiệt vẫn đè lên người Quý Thụ Thành, nghiêng tai lắng nghe tiếng tim đập của hấn một chút. Quý Thụ Thành để tay lên lưng y, có tiết tấu mà vuốt ve lên xuống.

Hạ Kiệt ngử ngử cổ của hấn, thở phào 1 hơi nói: “Dọn tới nhà em ở đi, được không?”

Quý Thụ Thành không có mở miệng, thế nhưng biểu tình giật mình trên mặt đã nói rõ tất cả. Hạ Kiệt tức giận nhưng cũng đành nhận mệnh thở dài nói: “Em cũng chỉ là nói vậy thôi.” Sau đó nghiêng mình đưa lưng về phía hấn.

Hai người đàn ông vô duyên ở cùng một chỗ, bị người khác nói ra nói vào, một người đơn giản như Quý Thụ Thành sao có thể giải quyết được, huống chi còn bị em trai của hấn phản đối nữa.

Bỗng nhiên người phía sau đẩy đẩy, một đôi tay đưa qua ôm lấy mặt của y kéo lại hướng mình, 4 mắt nhìn nhau, chỉ nghe hấn nói rõ: “Cho anh chút thời gian, anh.. anh nói chuyện với người nhà.”

Hạ Kiệt liền sáng bừng cả khuôn mặt, liền ôm lấy hấn không ngừng loạn hôn. Quý Thụ Thành bị hơi thở của y khiến cho cả người ngứa, nhẹ giọng nở nụ cười. Mới vừa rồi vừa nhìn thấy khuôn mặt thất vọng tới cực điểm rồi không tự nhiên xoay người đi của y, nhất thời liền nhẹ dạ, xung động nói như vậy, chính hấn cũng không thể ngờ được.

Thấy vẻ mặt hưng phấn của y lại không cách nào bào chữa lại, chỉ đành đem nghi ngờ này giấu tận sâu trong lòng thôi.

Dù sao hiện tại chúng ta cũng đang rất vui vẻ.

Ngay khi hai người cha cuối cùng cũng nhớ tới hai đứa con trai bị vứt bỏ kia, vội vã chạy tới vườn bách thú thì lớp tiếng Anh kia đã sớm kết thúc. Trong phòng học chỉ còn lại Hạ Đống cùng Tiểu Diệp. Hai đứa nhỏ đại nhân đại lượng tha thứ cho sai lầm của cha mình, chỉ đổi lại một bữa tối thịnh soạn là được.

Lúc ăn, Quý Thụ Thành hỏi tình hình lớp học hồi nãy, tụi nhỏ với chương trình giảng dạy không chút hứng thú, nhưng lại cực kỳ hiếu kỳ với cuốn sách mà cô giáo phát sau khi kết thúc buổi học.

“Anh Hạ Đống, cái này đọc sao vậy?” Tiểu Diệp lấy ra một tấm ảnh nhỏ hiếu kỳ hỏi.

Thằng nhỏ này, không hỏi cha của nó mà lại đi hỏi học sinh của cha nó, Quý Thụ Thành có chút ghen tỵ.

“Thiên Nhai Hải Giác, chính là tảng đá lớn nhất ở đảo Hải Nam.” (1)

“Aa, chính là cái hôm nay thầy có nói tới, chỉ cần đi tới Thiên Nhai Hải Giác, nguyện vọng có thể trở thành hiện thực, đúng không?”

Hạ Kiệt bật cười một cái, sờ sờ đầu Tiểu Diệp: “Ngốc à, đó là thầy lừa tụi con đó, đó chỉ là một câu chuyện xưa, chỉ làm tăng hiệu ứng tuyên truyền cho việc du lịch mà thôi.”

Mặt đang hưng phấn của Tiểu Diệp thoáng cái cứng lại rồi, Hạ Đồng tức giận kêu to: “A Kiệt là một con quỷ đáng ghét nha!” Nói xong, nhóc liền kéo Tiểu Diệp chạy đến khu chơi trò chơi.

“Cần gì phải nói thẳng ra như vậy, tụi nó chỉ là trẻ con ngây thơ.” Quý Thụ Thành cười đưa lon coca cho người cha trẻ tuổi đang bị tổn thương.

Có đôi khi thật sự rất ước ao giống đám trẻ nhỏ này, ước ao sự đơn thuần ngây thơ của bọn chúng. Nếu bọn người lớn như họ có được phân nửa sự giản đơn như vậy thôi, thì hạnh phúc sẽ không như bọt biển xa tầm với như thế.**HẾT CHƯƠNG 18**

(1) Thiên Nhai Hải Giác (chữ Hán: 天南海角, bính âm: Tiānyá Hǎijiǎo), có nghĩa là “Chân trời, góc biển”, là một khu du lịch nghỉ mát nổi tiếng ở phía nam của đảo Hải Nam tại thành phố Tam Á, tỉnh Hải Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Cặp tảng đá Thiên Nhai và Hải Giác nằm đối diện nhau, tạo thành cái cổng tự nhiên mở ra hướng bờ biển

19. Yên Hòa - Chương 19

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Nghỉ hè tới, cuộc sống hạnh phúc của Hạ Đồng cuối cùng cũng tới rồi. Hạ Kiệt mỗi ngày bận rộn đi làm, chẳng có thời gian quản nhóc. Để tiết lại thời gian của nhóc, y báo danh cho nhóc học cái lớp luyện tiếng Anh, sáng thứ 2 thứ 4 thứ 6 sẽ đi học, thời gian còn lại chính là như con vịt chạy đầy đất.

Hai tuần lễ sau, nhóc con làm vỡ một chậu cây thanh tùng của một nhà ở lầu 1, đào tới 4 5 cái hố sâu trong vườn hoa của chung cư, làm vỡ kính thủy tinh của 7 nhà. Hạ Kiệt xin lỗi người ta, bồi thường tiền, sau đó thật sự chịu không nổi nhóc nữa, liền đóng gói nhóc đem qua nhà họ Quý.

Quý Thụ Thành bản thân cũng phải tự mình tới trung tâm bồi dưỡng nghiệp vụ để học tập, đành phải đưa tụi nhỏ giao qua cho em trai quản lý. Ngày đó đang tọa đàm được hơn phân nửa, A Hiếu liền gọi điện tới. Hạ Đồng phát sốt rồi, nhiệt độ cơ thể cũng không cao lắm, 38 độ 2. Tuy rằng đã dặn em trai mình cho nhóc uống thuốc, nhưng sau đó ngấm lại cũng không thấy quá yên tâm, vừa kết thúc khóa, Quý Thụ Thành liền vội chạy về nhà.

Về đến nhà liền thấy nhóc con xấu xa luôn bình thường vui vẻ giờ đang cuộn người trên sofa, cứ nhìn chòng chọc TV chờ ra chẳng biết là có xem hay không, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, con mắt cũng đầy tơ máu. Quý Thụ Thành càng thêm hoảng sợ, liền lấy nhiệt kế đo lại cho nhóc, giờ lại thành ra 39.3, uống thuốc cảm cũng giống như uống nước lã vậy, vô dụng.

Liền nhanh chóng đưa nhóc ra xe, đưa tới bệnh viện gần đó. Hai ngày qua Ninh Ba khí trời nhiệt đới càng

thêm nóng bức, người bị cảm nắng không ít, với lại việc cả đêm cứ trốn mình trong phòng máy lạnh, không chú ý giữ gìn sức khỏe thì cũng có khá nhiều người bị bệnh. Bác sĩ tiêm cho nhóc một mũi giảm sốt, kê thêm vài đơn thuốc hạ sốt.

Sau khi bồi nhóc truyền xong bình nước biển, Quý Thụ Thành gọi điện cho Hạ Kiệt. Y hiện tại đang ở vùng ngoại thành điều chỉnh lại hệ thống mạng, tối khuya mới về được tới nhà. Hấn đành phải gọi điện kêu thằng ba ở nhà lo cho một đứa nhỏ cùng hai đứa lớn kia, còn mình tới nhà họ Hạ canh giữ cho nhóc đến tận nửa đêm. Hạ Kiệt lúc trở về đương nhiên không để gì cho hấn về nhà.

Ngày tiếp theo, Hạ Kiệt vẫn như cũ đi làm, Hạ Đống vẫn chẳng có chút chuyển biến tốt đẹp nào cả. Cũng không thể đem một đứa nhỏ đang bị sốt một mình nằm trong căn nhà rộng lớn vắng vẻ thế này. Quý Thụ Thành dẫn nhóc tới bệnh viện chích thuốc xong, về nhà nấu cháo dứt cho nhóc ăn. Cứ thế liên tiếp vài ngày, ngay cả chính hấn cũng không biết đã bao lâu rồi mình không về nhà.

Trưa ngày hôm đó, Tiểu Diệp mang một cái bọc quần áo lớn dùng để hai cha con có thể mặc tới gõ cửa.

“Chú ba nói nhà chật chội, kêu con cùng cha qua bên đây ở đi. Lúc đầu chú tư cũng không chịu, nhưng sau khi chú ấy có được phòng sách của cha thì liền đổi ý rồi.” Đứa con mang cái mặt buồn khổ nói.

Quý Thụ Thành há hốc mồm, cũng không rõ trong lòng mình rốt cục là cảm thấy may mắn hay là cảm thấy thương tâm.

Bận rộn suốt 1 ngày đêm. Hạ Kiệt ngồi xe công ty ban đêm trở về thành phố, cả đường bôn ba, ở nơi dầu nhớt lảng lộn, vừa buồn bức vừa nóng lại vừa mệt. Ở vùng nông thôn cái gì cũng phải do đích thân mình làm, hôm nay lúc dọn dẹp dụng cụ lại không cẩn thận đè trúng ngay bàn chân trái, kéo một cái chân bị thương tật khập khiễng vào trong chung cư

Thật xa nhìn thấy được cửa sổ thủy tinh sáng đèn trong nhà mình, toàn bộ uể oải trong người thoáng cái chợt tan biến, trên mặt chợt hiện lên một nét cười, khôi phục tinh thần leo lên lầu. Vừa tới cửa đã ngửi thấy mùi vị thức ăn, cả bàn đầy chờ đợi y, những món ăn đơn giản nhưng ngon miệng nào là thịt nạc xào rau cần, sò luộc, rau trộn dưa leo, canh cà chua khoai tây. Đều là các món ăn trong mùa hè, thật ngon miệng.

Quý Thụ Thành đưa tay bật lấy cái tay định ăn vụn của y, nhúu mày nói: “Thối như con heo vậy, cơm còn chưa nấu xong, mau đi tắm trước đi.”

“Được được, thầy Quý.” Hạ Kiệt vội vã nhận sai, chạy tới phòng vệ sinh, bỗng nhiên phát hiện ở bồn rửa tay có thêm vài món đồ nữa. Bàn chải đánh răng 1 lớn 1 nhỏ, khăn mặt, trong máy giặt cũng có thêm vài bộ quần áo khác lạ. Trong lòng y liền cuống hỉ, nhưng lại không dám khẳng định, liền cọ cọ người trong bếp hỏi: “Tiểu Diệp hôm nay cũng ở đây ngủ hả?”

“Ừ, hai cha con anh bị đuổi khỏi nhà, em có lưu hay không?” Quý Thụ Thành cố ý hỏi.

Hạ Kiệt vui tới méo miệng, liền ôm chặt lấy cả người hắn, ở ngay đó xoay vài ba vòng.

“Em điên rồi hả, cả người đều là mồ hôi, anh đã tắm rồi đó.” Quý Thụ Thành chán ghét đẩy y ra.

Hạ Kiệt lại ở bên lỗ tai của hắn nói: “Có sao đâu, đợi lát nữa cùng nhau tắm, em chà lưng cho anh.”

Mặt Quý Thụ Thành chợt đỏ lên: “Nói chuyện quỷ gì thế hả, mau đi tắm.”

Hạ Kiệt rất nghe lời, mới vừa bước hai ba bước lại dừng lại ha hả cười ngây dại.

“Sao nữa thế?”

“Nè, anh thật sự sẽ cùng một chỗ với em sao, chúng ta chính là người một nhà rồi.” Hạ Kiệt cười tới hàng chân mày cong lại thành một khối, biến thành hai ánh trắng rằm, từ phía sau ôm lấy người mà mình yêu thương, thỏa mãn nói. “Không có mấy cái bóng đèn buồn nôn, không sợ người khác nghe lén, muốn làm gì thì làm.”

Quý Thụ Thành quay người lại, ôm lấy khuôn mặt toàn là mồ hôi của y, phần trán do phơi nắng lâu ngày vượt lên có chút thô ráp khiến cho người ta phải đau lòng. Y còn trẻ tuổi như vậy, bản thân tựa như một đứa trẻ không thể tự gánh vác bản thân. Dù cho nói thế nào, thì một mình chống đỡ cho cả nhà, nuôi nấng một đứa nhỏ đang tuổi ăn tuổi học là một chuyện cực kỳ khổ cực. Bên người có thêm một người để có thể tâm sự ủng hộ lẫn nhau, với ai cũng là một sự an ủi lớn lao mang cảm xúc ý tứ.

Đến tối, Hạ Kiệt lại phát điên. Tuy rằng Quý Thụ Thành đau cực kỳ, nhưng cũng mặc kệ y, dù sao chuyện này cũng là chuyện khiến người vui vẻ.

Hắn chỉ là giật mình trước thể lực của người thanh niên này. Nhớ tới bản thân mình khi còn trẻ cho dù với mối tình đầu là Văn Quyên cũng không có cái khát vọng cường liệt như báo thấy mỗi này. Nghe y ở trên lưng mình kích động thở dốc, cảm thấy cực kỳ an tâm.

Chờ tới khi phục hồi tinh thần, thì cả hai người họ đều mệt tới không muốn động tay, mặt đối mặt cùng một chỗ. Hạ Kiệt như đứa trẻ đưa tay vòng quanh cổ Quý Thụ Thành không chịu buông. Quý Thụ Thành nóng cực kỳ, mới vừa mở miệng, Hạ Kiệt liền như cá chép trở mình (phải là cá chép chết đuối trở mình) rời giường chỉnh nhiệt độ xuống thấp, sau đó chạy về tiếp tục ôm lấy hắn.

Quý Thụ Thành mệt cực kỳ, liền kê sát mặt của y, mơ màng ngủ say.

Sáng sớm rời giường, cổ họng có chút ngứa, Quý Thụ Thành nhẹ ho hai cái, nhất định là do cả đêm qua ở trần ngủ dưới máy lạnh cả đêm mà ra đây. Thấy Hạ Kiệt đang ngủ say, hắn rón rén lấy tay y ra bước xuống giường.

Trong phòng cực kỳ an tĩnh, hai đứa nhỏ ngủ trong phòng cũng rất say. Tiểu Diệp vẫn không sửa được tật ngủ sẽ quăng chân đi, nên hần lạng lẽ bước qua đắp lại cho bé, xem nhóc ngủ bên cạnh.

Mặt của Hạ Đồng đỏ tới bất thường, hai mắt nhắm chặt, thở gấp, vừa sờ trán, nóng tới dọa người.

Trong lòng chợt có dự cảm không tốt.

Quý Thụ Thành cuống quýt đánh thức Hạ Kiệt, lấy ra nhiệt kế, 39.8. Nhóc thần trí hôn mê, sau khi dùng cồn sát khuẩn xong, liền tỉnh lại một chút. Hai mắt của nhóc không sáng, cả người cũng chẳng có chút khí lực nào cả.

Không thể tiếp tục dẫn nhóc tới bệnh viện nhỏ khám bệnh được. Hạ Kiệt gọi điện xin nghỉ, ôm lấy nhóc chạy tới bệnh viện chỗ Quý Thụ Lễ.

Sáng sớm, phòng cấp cứu cực kỳ bận rộn. Quý Thụ Lễ thấy hai người họ mang nét mặt khẩn trương ôm đứa nhỏ chạy vào, lập tức đặt Hạ Đồng lên giường bệnh kiểm tra.

“Bị bệnh bao lâu rồi?” Một tuần vừa rồi cậu liên tục tăng ca làm ban đêm, nên không có về nhà.

“Cũng gần tuần lễ rồi.” Quý Thụ Thành lấy sổ khám bệnh ra. “Hồi đầu thì có phát sốt, tiêm vào bình nước biển thì có chút đỡ, nhưng hai ngày qua thì không có vào nước biển.”

Quý Thụ Lễ đeo ống nghe cẩn thận kiểm tra ngực.

“Sao đột cảm mạo này lại hung hăng như thế vậy, bình thường nó khỏe lắm mà.” Hạ Kiệt thì thào.

Quý Thụ Lễ lại cắt đứt suy nghĩ của y: “Sợ rằng chẳng phải là cảm mạo thông thường đâu. Cậu đi đăng ký khám bệnh đi, bé phải nằm viện, quan sát vài ngày.”

“Nghiêm trọng tới vậy?”

Quý Thụ Lễ trình trọng thu hồi nụ cười trên mặt, nói: “Đứa bé này khi còn nhỏ đã từng mắc qua bệnh gì chưa, hoặc là bé có chứng bệnh bẩm sinh nào hay không, như vậy cũng giúp ích cho việc chuẩn đoán chính xác hơn.”

Hạ Kiệt như nằm mộng, lúc nhóc sinh ra thì y còn đang đi học, nên cũng không rõ ràng tình huống cụ thể cho lắm.

Quý Thụ Thành nhanh nhẹn, đi làm thủ tục nhập viện. Hai người họ phân công nhau, Hạ Kiệt về nhà lấy những đồ dùng cần thiết để nhập viện, Quý Thụ Thành thì dẫn Tiểu Diệp đưa về nhà cho hai đứa em

chăm sóc.

“Cha ơi, anh Hạ Đồng bệnh rồi hả?” Vừa ra khỏi cửa, Tiểu Diệp ngẩng đầu hỏi.

“Ừ, Tiểu Diệp ngoan, về nhà nhớ nghe lời mấy chú nha, cha phải đi giúp chú Hạ chăm sóc cho Hạ Đồng.”

“Dạ, cha nói với anh Hạ Đồng giúp con nha, kêu anh phải mau chóng khỏe lại đó.”

Quý Thụ Thành cười gật đầu, hai ba bước chạy lại về nhà họ Hạ. Hạ Kiệt đem toàn bộ cái nhà làm cho rối loạn một nùi, bản hộ khẩu của Hạ Đồng, chứng nhận con nuôi tìm ra được, nhưng chỉ mỗi sổ khám bệnh hồi nhỏ của nhóc là kiếm không ra. Nhìn y như đang nổi điên lục tung khắp nơi, tựa như con ruồi không đầu không đuôi đâm đầu tùm lum. Quý Thụ Thành chỉ có thể vỗ vỗ vai y an ủi, giúp y chọn ra vài bộ quần áo khăn mặt cho trẻ nhỏ, rồi nhanh chóng chạy tới bệnh viện chăm Hạ Đồng.

Bên chỗ bệnh viện, nhân duyên của Quý Thụ Lễ cũng khá tốt, một đường bật đèn xanh cho Hạ Đồng. Nên lúc hai người họ tới bệnh viện, thì nhóc đã làm xong đủ mọi xét nghiệm kiểm tra đo lường, tình hình cũng không khách quan mấy. Bên chỗ nội khoa đã đưa ra được chuẩn đoán ban đầu, là chứng Viêm nội tâm mạc nhiễm khuẩn (1)

“Triệu chứng chính của loại bệnh này chính là sốt cao không lùi. Hiện tại thể chất của bé rất yếu, kèm theo bị viêm ruột nhẹ, da bị nhiễm trùng, may là phát hiện sớm, nên chúng tôi kiến nghị sử dụng lượng lớn chất kháng sinh, đồng thời lựa chọn các loại thuốc kết hợp có tính sát trùng cao. Xin người nhà phối hợp, cẩn thận chăm sóc bé, cùng bé vượt qua cửa ải khó khăn này.” Vị bác sĩ khoa nội râu mép trắng vừa nhìn liền biết là một bác sĩ khiến người khác yên tâm.

Hạ Kiệt râu rí bước vào phòng bệnh, Hạ Đồng vẫn đang sốt tới mơ mơ màng màng nằm ở trên giường, từng chút uống nước do Quý Thụ Thành dứt. Lúc mà nhóc sinh bệnh cũng là lúc nhóc nghe lời nhất, cũng yên tĩnh nhất. Người làm cha như y vì lo lắng mà cũng thấy đau lòng, bản thân lại ngay cả con mình bệnh mà mình cũng không chú ý, cả ngày vì công việc chạy đông chạy tây, không phát hiện được mặt của con trai mình càng lúc càng gầy guộc, nhẹ tới mức giờ chỉ còn lại bộ xương.

“A Kiệt, bộ cha bị đuổi hả?” Hạ Đồng thấy ngồi đó thì kỳ quái mà hỏi.

Hạ Kiệt miễn cưỡng cười cười, nhưng cũng khác gì là khóc, sờ sờ tay của nhóc.

“Sao cha không đi làm?”

“Cha xin nghỉ, hai ngày này ở cùng con, chịu không?”

“Không được, nghỉ sẽ không có lương, chỉ cần cha lấy máy chơi game lại đây cho con là được rồi.”

Hạ Kiệt nghiêm túc, đưa tay búng lên trán nhóc, thóa mạ một câu: “Nhóc con thúì.” Hai cha con họ nở nụ cười, Hạ Đống khó có lúc ngoan ngoãn ôm lấy thắt lưng cha mình, mặt dán tại ngực của y không chịu buông tay.

Dùng thuốc mới, nhiệt độ cơ thể của Hạ Đống cuối cùng cũng trở lại bình thường, có thể ăn có thể ngủ. Tất cả mọi người đều vui vẻ, Quý Thụ Thành cố ý dẫn Tiểu Diệp tới. Nhưng Hạ Kiệt lại không đồng ý, đứng ở cửa chặn lại không cho vào. Ai biết được loại bệnh này có lây nhiễm hay không, trong bệnh viện khắp nơi đều là vi khuẩn, mà bé lại nhỏ như vậy, nếu cũng bị bệnh, thì y sẽ trở thành tội nhân trong lịch sử nhà họ Quý mất.

Thế nhưng, Tiểu Diệp không đợi hai người cha nói chuyện xong, đã len vào dưới cánh tay của Hạ Kiệt chui vào phòng bệnh. Mấy người lớn còn chưa kịp kêu, thì bé đã cởi giấy, bò lên giường, động tác còn nhanh hơn cả thỏ. Thế nhưng vẫn cẩn thận tránh được bàn tay đang tiêm thuốc cùng nước biển của Hạ Đống.

“Quên đi, mấy đứa nhỏ tình cảm tốt, để cho tụi nó nói chuyện đi, Tiểu Diệp đã ằm ỉ mấy ngày nay rồi.”

Xem hai đứa nhỏ mặt kề sát mặt không biết đang nói cái gì cứ cười lặng lẽ rồi dần dần nâng cao thanh âm. Hạ Kiệt bất đắc dĩ lắc đầu, lấy một cái bàn kê để lên giường, như đặc xá mà lấy ra trò chơi điện tử, khiến cho tụi nhỏ hoan hô liên tục.

“Bữa trưa ăn xong chưa?”

“Không có khẩu vị.” Hạ Kiệt buồn rầu nói. Mùi nước thuốc trong bệnh viện cũng đủ khiến y hít tới no bụng rồi, mà đồ ăn trong căn tin bệnh viện bán căn bản không thể khơi được cảm giác đói bụng của con người.

Biết là sẽ như thế này, nên Quý Thụ Thành lấy ra một cà mên ba ngăn trong cặp ra. Tôm luộc, cá lóc hấp, đậu hũ nước cùng dưa muối và một canh cà chua trứng. Mùi thơm ngào ngạt khiến cho người ta lập tức thanh tỉnh.

“Em yêu anh quá đi.” Hạ Kiệt nhào tới người hấn, cho một nụ hôn tiêu chuẩn nồng nhiệt. Khiến cho hai đứa nhỏ lập tức huyết sáo trề môi, kêu phải hôn hết mọi người mới chịu bỏ qua. Cô y tá tiến vào lấy máu, bị phương thức giao lưu của cái gia đình này khiến cho cả người giật mình.**HẾT CHƯƠNG 19**

(1) Chứng Viêm nội tâm mạc nhiễm khuẩn (Infective endocarditis):

20. Yên Hòa - Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Sáng sớm, Hạ Kiệt đã ngồi suốt trong bệnh viện mấy ngày qua vất vả lắm mới ngủ được một chút thì bị cơn ho khan của Hạ Đồng khiến cho giật mình tỉnh giấc. Nhóc đã nằm viện 1 tuần lễ rồi, mỗi ngày có không ít loại thuốc không ngừng tiêm vào trong cơ thể nhóc, bệnh tình nhưng không hề khởi sắc, tiền thuốc men ra đi tựa như nước chảy ào ào cũng không đổi lấy được dấu hiệu tốt đẹp nào của nhóc. Triệu chứng viêm ruột đã giảm bớt, nhưng lại chuyển tới viêm phế bộ, khiến nhóc ho khan không ngừng, lại xuất hiện triệu chứng tim đập nhanh cùng ép tim, nếu nghiêm trọng thì nửa đêm sẽ phát sinh sự khó thở cùng ngực đau nhức.

Hạ Kiệt lập tức tỉnh lại, rót ly nước trà lạnh cho nhóc, từng muỗng đút vào miệng nhóc. Giọng nói vì nhiễm trùng nhờ nước lạnh mà thuận hơn, không còn ho nữa. Hạ Đồng hít một hơi thật sâu, lao lực nói: “Cha, con không sao, cha ra ngoài ăn cơm đi, không cần coi con hoài đâu.”

“Cha không đói, chờ đến khi y tá tới chích cho con đã.”

“Hừ, có gì phải sợ chứ ... Hự hự ... Cha ra ngoài mua tào phớ cho con đi, con muốn ăn tào phớ.” (1)

Hạ Kiệt thấy bộ dạng trấn tĩnh như thường của nhóc, cứ luôn miệng dặn nhóc nhất định phải ngoan, có việc gì lập tức nhấn nút gọi y tá.

Quý Thụ Thành vẫn như bình thường đúng 8h sáng sẽ tới thay ca, thời gian cũng sắp tới, nên chắc là không có việc gì.

Bệnh viện nằm ngay trong khu náo nhiệt, mới sáng sớm, cửa không có chút quán xá nào, y phải đi mấy trăm mét, ở một cổng dân cư mới tìm được quầy hàng. Nghe thấy mùi bánh bao bánh quẩy, bụng có chút đói, nên mua một cái bánh mì lớn, bánh quẩy và sữa đậu nành, và tào phớ mà con trai thích ăn, không có thời gian ăn tại chỗ, y lập tức gói plastic vừa đi về vừa ăn.

Còn chưa tới thời gian khám chữa bệnh thì trong bệnh viện đã ồn ào rộn ràng nhộn nháo. Người đến người đi, văn phòng khám bệnh của vị bác sĩ trung y, khoa nội, phụ khoa có chuyên gia tốt đều chật kín người. Có vị phụ nhân tóc trắng dẫn con trai mình đi khám bệnh, suốt đêm xếp hàng lấy số, quả thật là thương cho tấm lòng của tất cả người làm cha làm mẹ trong thiên hạ.

Con cái chính là tim của cha mẹ, dường như lúc này y đã hiểu được tấm lòng của bậc làm phụ huynh rồi.

Đang đứng ngay cổng bệnh viện, bỗng nhiên có người gọi tên y, quay đầu lại, chính là bạn gái cũ Tiểu Tuyết đã mấy tháng rồi không gặp.

“A Kiệt, sao anh lại ở đây, anh bệnh à?” Tiểu Tuyết mỉm cười đi tới, đến tận chỗ mới phát hiện sắc mặt của y vàng vọt, nét mặt có chút uể oải.

Hạ Kiệt quay đầu né tránh bàn tay thân thiết vươn ra của cô, bình tĩnh nói: “Hạ Đồng bị bệnh, nằm viện ở đây, còn em, sao cũng ở đây?”

“Mẹ em mấy ngày qua cũng không thoải mái, nên em dẫn mẹ tới đây khám.” Cô chỉ chỉ vào khu khám bệnh. Mẹ của Tiểu Tuyết đang ngồi ở đó đọc báo, dù sao cũng là vị trưởng bối đã từng quen biết lại giúp đỡ mình khá nhiều, nên Hạ Kiệt cũng phải đi tới chào hỏi một tiếng. Mẹ của Tiểu Tuyết là xuất thân cán bộ cao cấp, hơn 50 tuổi, thường ngày bảo dưỡng vô cùng tốt, nên nhìn không ra tuổi thật. Lướt qua quan hệ tình cảm giữa Hạ Kiệt cùng Tiểu Tuyết, thái độ nói chuyện của bà cũng không khác gì vị trưởng bối hiền lành, trong giọng nói tràn đầy ngữ khí ân cần thăm hỏi.

Hàn huyền vài câu, điện thoại di động vang lên. Quý Thụ Thành tới cổng bệnh viện gọi tới, Hạ Kiệt phải đi. Tiểu Tuyết có chút luyến tiếc y, cũng muốn đi theo thăm Hạ Đồng, nhưng lại bị mẹ của cô dùng lời nói dịu dàng cản lại.

Hạ Kiệt vội vã chạy tới khu nội trú, Quý Thụ Thành đang đẩy cái xe đựng đầy quần áo mới cùng vật dụng hàng ngày của hai cha con họ, bao lớn bao nhỏ không có phương tiện, khó trách hấn lại gọi cho y.

“Tối qua ngủ có được không?” Thân thiết đưa tay sờ sờ mồ hôi trên mặt y.

Bàn tay có chút lạnh, một động tác hơi mờ ám, nhưng lại khiến cho Hạ Kiệt nổi lên muôn vàn cảm xúc. Y cúi đầu, trán gác lên vai hấn, ngửi mùi để lấy tinh thần.

Quý Thụ Thành xoa xoa đôi vai cứng ngắc của y, nhẹ giọng nói: “Vừa nãy Tiểu Lễ có gọi điện, nói bệnh của Hạ Đồng họ đã có biện pháp trị liệu mới rồi, lát nữa vào văn phòng gặp nó nó sẽ nói cho nghe.”

“Ừ.”

“Tình tào lại nào, đừng để Hạ Đồng thấy được bộ dáng này của em chứ.”

Hạ Kiệt ngẩng đầu tự giễu cười cười, cầm lấy cái bao lớn nhất, kéo tay hần bước đi.

Cách đó không xa, Tiểu Tuyết đứng ngay trước cửa sổ bằng kính lớn trong khu khám bệnh nhìn xuống dưới, đứng yên thật lâu.

“Chúng tôi đã tìm được bản ghi chép mới sinh cùng sổ khám bệnh lúc đó của bé tại bệnh viện này.” Hứa Chí Minh lấy ra một bộ hồ sơ liên quan. “Bé có nguy cơ bị thông liên thất bẩm sinh. (2) Hiện tại nhiệt độ cơ thể của bé còn khá cao, dù cho có dùng lượng lớn kháng khuẩn tổ cũng không thể khống chế được chứng viêm trên nội màng của trái tim. Hiện nay xem ra, nếu cứ giữ trị liệu như cũ cũng không mấy lạc quan với Hạ Đồng, tiếp tục kéo dài như vậy cũng không xong, dù cho bé có may mắn vượt qua được cửa ải này, cũng khó nói được tương lai sẽ không tái phát. Cho nên, tôi kiến nghị nên tiến hành giải phẫu cho bé, vậy sẽ tốt hơn.”

“Giải phẫu có nguy hiểm lắm không?” Quý Thụ Thành lên tiếng trước.

Hứa Chí Minh đứng thẳng lưng, nghiêm túc nói. “Dù cho cuộc giải phẫu nào thì cũng có tính nguy hiểm nhất định cả. Nhưng chỉ cần giải phẫu thì có thể trị tận gốc bệnh trạng hiện tại, đáng giá cân nhắc một chút.”

“Vậy tỷ lệ thành công là bao nhiêu?”

“50/50.” Hứa Chí Minh nhấp hé miệng nói. “Từ bản siêu âm điện tâm đồ, thì tâm thất phải của bé hiện đang tăng trưởng không bình thường, điều kiện chữa trị của bệnh viện cũng có hạn, cần phải chuyển bé tới trung tâm y học nhi đồng, ở đó có chuyên gia ngoại khoa.”

“Không phải ngài sẽ phụ trách sao?”

“Hiện tại chủ nhiệm khoa đang phụ trách khoa ngoại bên trung tâm chính là thầy giáo hướng dẫn lúc tôi thực tập, cũng chính là chuyên gia về phương diện tim, đã từng thành công thực hiện qua 5 cuộc giải phẫu giống thể này, nhất định có thể tin tưởng.”

Hạ Kiệt như cầu cứu nhìn Quý Thụ Lễ, bác sĩ mặt lạnh kia thanh tiếng nói: “Tên này nhân phẩm không được tốt, làm việc cũng chẳng đàng hoàng. Nhưng kỹ thuật cùng ánh mắt của anh ta thì được.”

Ra khỏi phòng cấp cứu, Hạ Kiệt như muốn ngắt đi, bản chụp siêu âm điện tâm đồ cùng tim của nhóc, phần tâm thất phải tăng trưởng không bình thường nhìn qua như một rặng san hô vô hại vậy, nhưng chính một thứ nhỏ như thế có thể tùy thời làm tắc nghẽn huyết quản đi vào trong tim của nhóc, khiến cho nhóc bị liệt hoặc sững nào.

Một đứa nhỏ thể trạng yếu như vậy, có thể vượt qua hai tiếng phẫu thuật không. Lỡ như phẫu thuật thất bại, thì đứa con duy nhất mà chị gái y lưu lại sẽ ...

Hạ Kiệt nhanh chóng bước đi, chạy tới cửa thang lầu, đem phim chụp ném xuống đất, liều mạng gõ đầu mình. Quý Thụ Thành liền ôm lấy y, không tiếng động nhưng lại ôm chặt lấy y vào lòng, vai trong ngực y hơi run rẩy, áo sơ mi đầu vai dần dần đã ướt ươn ướt.

Một người thanh niên lạc quan dũng cảm như vậy cũng sợ tới thế, chính vì đang gánh lấy một trách nhiệm mà người thường không thể gánh.

Đêm đó, Hạ Kiệt ngồi trên sofa phòng khách suốt cả 1 đêm. Quý Thụ Thành từ trước tới giờ chưa từng nhìn thấy y hút thuốc liền thấy tàn thuốc trên bàn đã sớm đầy. Thấy hần chậm rãi ngồi xuống, cơ thể cao ngất kia vì mệt mỏi mà hơi hơi chùn xuống, không khỏi thở dài, liền ôm lấy đầu của y dựa vào ngực mình, hai tay nhẹ xoa huyết Thái Dương cùng khoeo mắt của y. Hạ Kiệt trầm tĩnh lại, thở dài một hơi.

“Em quyết định để Hạ Đồng làm phẫu thuật.”

Quý Thụ Thành không nói gì, tiếp tục xoa xoa.

“Từ nhỏ nó đã là một đứa nhỏ kiên cường, tuy rằng có tính nguy hiểm, nhưng em tin tưởng nó nhất định sẽ chống chọi được.” Hạ Kiệt đưa tay ôm lấy thất lưng hần, hít lấy mùi trên cơ thể hần. “Em chỉ là thấy có lỗi với chị gái em, không thể chăm sóc nó đáng hoàng.”

“Bệnh tim là bẩm sinh mà, nếu chị gái em còn sống, thì cũng sẽ đồng ý cách làm hiện tại của em thôi.” Xoa xoa mái tóc ngắn uốn cong của y, lúc này hần cái gì cũng không thể làm, chỉ có yên lặng ôm lấy người yêu mà ủng hộ, trong lòng cầu phúc cho đứa nhỏ.

Thế nhưng phúc vô song chí, họa vô đơn chí. Sáng sớm, lúc hai người họ tới bệnh viện chăm Hạ Đồng, thì y tá lập tức mời họ tới phòng khám ngoại khoa, Quý Thụ Lễ, Hứa Minh Chí cùng bác sĩ chính của Hạ Đồng đều đang ở đó. Nhưng trên mặt ai cũng chẳng mấy tươi, không khí trong phòng đột nhiên khẩn trương.

Hứa Minh Chí nói: “Hôm qua tôi đã liên hệ với trung tâm y viện nhi đồng, Từ giáo sư vì viêm thận cấp tính đã nhập viện rồi, không thể phẫu thuật cho bé được.”

Cái tình bất ngờ này khiến cho người ta thấy uể oải. Thấy Hạ Kiệt không phản ứng, ngây ngốc ngồi ở đó. Quý Thụ Thành nhìn em trai mình hỏi: “Vậy giờ tính sao?”

“Cần phải tranh thủ thời gian liên lạc các bệnh viện tỉnh khác, chuyển viện, còn không thì ở đây thực hiện phẫu thuật.” Quý Thụ Lễ chỉ chỉ Hứa Chí Minh. “Anh ta mổ chính.”

Vị bác sĩ khoa nội râu mép trắng lập tức phản đối: “Tôi không phải chèn trách gì kỹ thuật của bác sĩ Hứa, nhưng loại phẫu thuật tim này rất là nguy hiểm, mà anh ta lại chưa bao giờ đứng mổ. Không ai biết trong quá trình phẫu thuật sẽ xảy ra bất ngờ gì, cho dù là một chuyên gia kinh nghiệm phong phú cũng không dám đứng mổ chính. Tôi nghĩ trước cứ dùng thuốc đã.”

“Ai cũng có lần đầu tiên, anh ta chính là học trò của Từ giáo sư, ở trung tâm công tác luôn phụ trách trợ thủ một cho mấy cuộc giải phẫu, nếu nói về kinh nghiệm thì như vậy cũng đủ rồi. Nếu như bác sĩ vì sợ trách nhiệm, chân tay co cón, không đứng lúc cứu chữa cho người bệnh, thì không xứng gọi là bác sĩ.” Quý Thụ Lễ bèn nhon phản bác, khiến cho vị bác sĩ già kia tức giận trừng mắt.

“Đứa nhỏ này là bệnh nhân của tôi, tôi là bác sĩ chính, tôi hiểu rõ bệnh tình của bé hơn mấy người nhiều. Bị chứng Viêm nội tâm mạc nhiễm khuẩn dù cho có giải phẫu thành công, thì tỷ lệ tái phát cũng rất cao, nếu là người bị nhiễm đến mức công năng tim bị tổn hại, thì bất cứ lúc nào cũng nguy hiểm tính mạng.”

“Đó là lý luận 5 năm trước, nhưng kỹ thuật giải phẫu tim hai năm qua đã có tiến bộ rất lớn, hậu di chứng cũng giảm đi khá nhiều, dù chỉ tính ca bệnh ở Ninh Ba, thì cũng không có bệnh nhân nào đã từng tử vong sau cuộc giải phẫu cả.” Quý Thụ Lễ lập tức cãi lại.

Hứa Chí Minh lại khá bình tĩnh nói: “Chuyển qua bệnh viện tỉnh khác là bảo đảm nhất, nhưng nếu hai người tin tưởng tôi, tôi nguyện ý đem hết năng lực của mình trị dứt bệnh cho bé.”

Bác sĩ già kia còn đang kêu la liệu pháp cũ tốt hơn, nguy hiểm nhỏ. Quý Thụ Lễ không màng để ý tới tôn ti già trẻ, phản bác lại ông, hai người hầu như âm ỉ muốn nổ banh trời. Hạ Kiệt một câu cũng không nghe được, sự thực xảy ra trước mắt, vô pháp dự đoán tương lai rồi cuộc sẽ phát sinh chuyện gì, còn toàn bộ quyết định hiện tại của mình đều sẽ liên quan đến sức khỏe cả đời sau của nhóc. Lựa chọn quá khó khăn, áp lực quá lớn.

Yên lặng trở lại phòng bệnh, Hạ Đồng cùng Tiểu Diệp đang chơi bài. So sánh với sắc mặt trắng nõn khỏe mạnh của Tiểu Diệp, thì hai má do phát sốt mà đặc biệt ửng đỏ của con trai mình khiến cho người đặc biệt đau xót, rốt cuộc nên xử lý sao đây?

Phòng bệnh mở cửa ra, Hạ Kiệt rất kinh ngạc, người vừa vào không phải là Quý Thụ Thành vừa nãy đi cùng mình, mà là Tiểu Tuyết. Cô ôm lấy một bó cúc nhỏ, một cái bánh kem tiêu sái tiến vào, cười nói với Hạ Đồng: “Anh bạn nhỏ đẹp trai à, còn nhớ dì không?”

“Dì Tuyết.”

“Đúng vậy nha.” Tiểu Tuyết hôn lên trán nhóc, đem hoa cắm vào trong bình, lại cười với bé ngồi bên cạnh. “Con là ai vậy?”

“Con gọi là Quý Tiểu Diệp, con chào dì.” Tiểu Diệp lập tức hiểu chuyện chào hỏi.

“Ừ, thật ngoan.” Tiểu Tuyết sờ sờ đầu của bé, đem bánh gato chia cho hai người bạn nhỏ. Hạ Kiệt lấy phần của Hạ Đồng. “Bác sĩ nói nó không được ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ lượng đường cao.”

Tiểu Tuyết xấu hổ xoa tay: “Lần sau em sẽ chú ý.”

“Em tới làm gì?” Hạ Kiệt tâm tình không tốt, giọng nói cũng sẽ không tốt. Nếu là trước đây, vị tiểu thư này đã sớm nhảy dựng lên, nhưng hôm nay cô chỉ sưng sốt, sắc mặt bất biến, uyển chuyển nói. “Hôm đó em ở đây đụng trúng anh, nghe nói Hạ Đồng bị bệnh, nên có đi tìm hiểu một chút. Anh quyết định cho bé giải phẫu à? Đã sắp xếp xong được bệnh viện chưa?” Tính tình cũng tốt lên không ít.

Hạ Kiệt cảm muốn chọc bánh gato không nói gì.

Chỉ nghe cô nói tiếp: “Mẹ em trước đây là tốt nghiệp y khoa, biết không ít chuyên gia về phương diện này, mẹ đã đồng ý giúp em liên hệ bệnh viện Bắc Kinh. Trung tâm y viện nhi đồng ở đó là chuyên gia về bệnh tim của trẻ nhỏ, đều có quan hệ với bệnh viện California của Mỹ, bất kỳ ai cũng là chuyên gia về mặt tim.”

“Tới Bắc Kinh cần bao nhiêu tiền?”

Tiểu Tuyết thấy y mở miệng, ngữ khí nhẹ nhàng: “Chỉ cần anh đưa bé qua, toàn bộ phí dụng không phải vấn đề ...” Cô bỗng nhiên cúi đầu, ngồi xuống kế bên y nói. “A Kiệt, để em quay lại bên anh đi, được không?”

Hạ Kiệt ngẩn người.

“Em đã liên hệ qua với bác sĩ, phẫu thuật này khá khó, áp lực của anh rất lớn, để em quay về bên anh, chúng ta bắt đầu lại. Em sẽ không tùy hứng như trước nữa, đã trải qua nhiều việc, em cũng hiểu rõ khá nhiều chuyện. Ngày đó gặp lại anh, anh không biết em vui tới mức nào, đến tận ngày chia tay nhau rồi, em mới biết thì sao em yêu anh như vậy. Em chính là một đứa ngốc, rõ ràng hối hận cũng không nên lo về vấn đề mặt mũi. Cứ chờ anh gọi điện cho em, nhưng đợi lâu như vậy cuối cùng cũng hết hy vọng, chính mình chủ động đi tìm anh. Lần này anh cho em một cơ hội, em nhất định sẽ chăm sóc anh thật tốt, chăm sóc Hạ Đồng thật tốt, được không?”

Hạ Kiệt bị cô nói một chuỗi dài, mở to hai mắt không biết làm sao. Hai đứa nhỏ cũng ngừng tay không chơi nữa, nâng lỗ tai lên lắng nghe.

Tiểu Tuyết nói hết cả ruột gan mới mới bắt đầu mặt đỏ, càng nghĩ càng xấu hổ: “Em, em ... đã nói xong rồi, anh cần nhắc lại được không. Mai em lại tới nữa.” Nói xong, cô chạy trốn chết. Vội vã đẩy cửa, lại đụng trúng ngay Quý Thụ Thành đang đứng ngoài cửa. HẾT CHƯƠNG 20

(1) Tào phớ ():

(2) Bệnh thông liên thất (, ventricular septal defect, VSD)

21. Yến Hòa - Chương 21

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Không biết hắn đã nghe được bao nhiêu, Hạ Kiệt thì khó xử, nhưng Quý Thụ Thành lại mang nét mặt tự nhiên tiến vào, nói: “Công ty không gọi điện cho em được, Uyển Húc gọi cho anh, hỏi khi nào thì em có thể đi làm.”

Từ khi Hạ Đồng nằm viện, Hạ Kiệt đã 10 ngày rồi không tới công ty, toàn bộ ngày nghỉ phép 1 năm cũng dùng hết, đành phải nói: “Mai em sẽ đi thử xem.”

“Anh hỏi Tiểu Lễ, chi phí phẫu thuật không phải chi phí nhỏ, cho dù làm tại đây, cũng phải hơn 200,000. Hơn nữa tiền viện phí tiền thuốc men, em phải chuẩn bị tâm lý trước. Trong sổ tiết kiệm của anh có 60,000, có thể rút bất kỳ lúc nào. Nếu như tìm bệnh viện tỉnh khác, thì cũng phải nhanh đi.”

“Tiền em còn, anh không cần lo.”

“Vậy là được rồi.” Quý Thụ Thành thở dài, một lần nữa nở nụ cười hiền lành cùng tội nhỏ nói chuyện.

Nhìn bóng lưng của hắn, một người vốn đã hao gầy giờ lại càng thêm gầy. Một tháng qua, hắn luôn ở bên cạnh, dậy sớm nấu nướng, mọi thứ đều giúp đỡ y lo toan, chuyện mà hắn phải lo lắng cũng chẳng ít hơn y là bao, nên trong lòng của hắn chắc cũng không mấy vui vẻ gì.

Quý Thụ Thành ngồi ở bên mép giường đang muốn kể chuyện cổ tích, thì bên hông chợt có đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy, trên vai chợt có một gương mặt, chỉ nghe y nói: “Em không muốn nói cảm ơn, vì chúng ta là người một nhà, cho nên anh yên tâm, dù cho chuyện gì xảy ra, em đều sẽ kể cho anh nghe đầu tiên, cùng anh thương lượng.”

Quý Thụ Thành hiểu ý cười, xoa tay y. Nhưng Hạ Đồng lại không chịu để yên, ồn ào nói: “A Kiệt, cha bắt công. Chúng con cũng là người một nhà của cha mà, không những con, mà cha cũng phải thương lượng với Tiểu Diệp nữa.”

“Biết rồi, nhóc con thôi.”

Mây đen tạm thời tán đi. Bọn nhỏ không hề phát hiện nét mặt của người lớn. Tuy rằng bệnh của Hạ Đồng khiến nhóc hay mê man, nhưng khi tỉnh cũng khá hăng hái, chơi đùa cười nói cả ngày, uống thuốc vào thì lại ngủ say. Đến nửa đêm, Quý Thụ Thành ôm Tiểu Diệp ngủ say cùng Hạ Kiệt về nhà.

Tối hôm đó, Hạ Kiệt nằm trên giường, trần trọc không ngủ được, người bên cạnh dù cho không động tĩnh, nhưng cái lưng cứng ngắc cùng hơi thở cẩn thận cũng nói lên hắn cũng không ngủ được.

Sáng sớm, chưa đợi đồng hồ reo vang, thì Hạ Kiệt đã rời giường, đem toàn bộ tiền để dành của mình suốt 4 năm qua bắt đầu kiểm tra, sau đó mang âu phục giày da chân tác tinh thần đi làm.

“Nếu như nói chuyện suông sẻ thì trưa em sẽ tới bệnh viện thay ca cho anh.”

“Nói chuyện với công ty rõ ràng, đừng xung động. Dù không được nghỉ phép thì trong bệnh viện cũng có anh, em có thể yên tâm.”

Hạ Kiệt bất đắc dĩ cười cười, tình hình hiện tại là rất khó xin nghỉ phép, xem ra phải ăn nói khép nép xin ông chủ cầu tình rồi, chỉ mong y đừng mang thù.

“Em đi đây.” Sau đó mở cửa bước ra.

“Chờ đã.” Quý Thụ Thành cầm một lọ thuốc nhỏ mắt đuổi theo. “Cái này có thể giảm bớt tơ máu trong mắt, nhỏ vào sẽ khiến trông có tinh thần hơn.”

“Vậy anh giúp em nhỏ đi.” Đôi mắt của Hạ Kiệt đầy trông mong ngồi chồm hổm, ngẩng mặt lên hướng về hắn, trên gương mặt trẻ tuổi kia tràn đầy dịu dàng. Thân thiết ngay trước cửa nhà, Quý Thụ Thành có chút không quen, nhưng biết tính cách bướng bỉnh của y nhất định sẽ không chịu bỏ qua, đành phải cắn răng nâng cằm y lên, khiến y đau kêu to.

Đang muốn nhỏ thuốc, thì trên hành lang có một cô gái đang đi lên, bước chân chợt dừng lại.

“A Thành!”

“Uyên Tử?”

Quý Thụ Thành lập tức ngây ngốc tại chỗ, Hạ Kiệt ho vài tiếng rồi đứng thẳng người dậy.

Một người phụ nữ tầm cỡ 30, trang phục tinh xảo, bộ dạng như một quý phu nhân, không cần hỏi cũng biết là ai. Không muốn người yêu xấu hổ, y lên tiếng nói lời từ biệt, sau đó cầm lấy cặp nhanh chóng chạy xuống lầu. Tuy rằng trong lòng rất hiếu kỳ với việc người vợ cũ của hắn đột nhiên tới thăm, trong lòng nổi băn khoăn hết cái này lại tới cái khác. Nhưng y tin tưởng Quý Thụ Thành.

Quý Thụ Thành nắm nắm tay, mời cô vào nhà, trên bàn có hơi loạn một chút, hắn liền nhanh chóng đi dọn dẹp để tìm một chỗ trống cho cô ngồi xuống. Tay trái cầm lấy giẻ lau, lại phát hiện chai thuốc nhỏ mắt trong tay, liền lung tung bỏ lên đầu tủ lạnh, sau đó tới lau cái ghế cho cô.

Thái Văn Quyên so với hắn thì trấn tĩnh hơn, đặt túi quà ở bên chân rồi ngồi xuống.

“Ăn điểm tâm chưa?”

“Ừ, trên đường ăn rồi.” Thái Văn Quyên nhìn hắn như con ruồi không đầu chui tới chui lui, đành phải kéo

một cái ghế khác tới nói: “Anh cũng ngồi đi.”

Quý Thụ Thành thấp thỏm bất an ngồi xuống: “Em, sao biết chỗ anh ở vậy?”

“Em tới nhà anh, A Hiếu nói anh đã dọn qua đây sống rồi.” Thái Văn Quyên trả lời. “Từ lần gặp mặt trước tới giờ cũng đã qua thời gian rồi, em phải sớm tới thăm anh, thế nhưng chuyện trong nhà cứ tới hoài chẳng dứt, nên không ghé được.”

“À.” Quý Thụ Thành theo thói quen chỉ nhìn, gật đầu trả lời. Đây chính là phương thức nói chuyện suốt 7 năm làm vợ chồng của hai người họ. Thái Văn Quyên có chút bất đắc dĩ, nói. “Lần trước em có kể, em chuẩn bị kết hôn, dự định di dân qua Mỹ. Trước khi đi, em muốn thăm con, nếu có thể, em muốn đưa con ra ngoài chơi 1 ngày, Tiểu Diệp hiện tại đang nghỉ hè mà phải không?”

Quý Thụ Thành còn chưa trả lời, thì Tiểu Diệp đang buồn ngủ từ phòng ngủ đi ra, chạy tới WC đi tiểu, sau đó lại mơ mơ màng màng đi ngang qua phòng khách, lên tiếng chào cha mình, rồi trở về phòng tiếp tục ngủ.

Quý Thụ Thành buồn cười kéo bé lại: “Con mèo ham ngủ, mau tới đây coi là ai tới nè?”

Tiểu Diệp chớp con mắt, người phụ nữ trước mặt bé có chút ấn tượng mơ hồ, sau đó cẩn thận lên tiếng gọi: “Mẹ ... mẹ?”

Thái Văn Quyên cố nén nước mắt đảo quanh viền mắt mình, đưa tay ôm lấy con trai vào trong lòng ngực. Bé là do cô sinh non, khiến cho cơ thể của bé rất yếu, hiện tại lại nhìn thấy bé lớn lên khỏe mạnh như thế, trong lòng tự nhiên cảm khái hàng vạn hàng nghìn.

“Hôm nay mẹ muốn dẫn con ra ngoài chơi, nhanh chóng đánh răng rửa mặt đi.” Quý Thụ Thành sờ đầu bé.

Vừa nghe ra ngoài chơi, con mắt Tiểu Diệp liền sáng lên, nhanh chóng chạy ào vào buồng vệ sinh, sau đó lại tích cực chủ động chạy đến trên bàn cơm giải quyết điểm tâm. Thái Văn Quyên vừa nhìn bé ăn, vừa sờ đầu bé: “Tiểu Diệp muốn đi đâu chơi nè?”

“Vườn bách thú, coi hươu cao cổ.” Tiểu Diệp lập tức kêu lên. “Lần trước chú Hạ có dạy con dứt hươu cao cổ ăn đó, con muốn thử lại.”

Thái Văn Quyên nghe xong, thoáng nhú mày.

“Muốn dứt hươu cao cổ ăn trước tiên phải dứt bản thân ăn no cái đã.” Quý Thụ Thành từ trong phòng lấy ra mũ, mắt kính, ba lô nhỏ, nói với Thái Văn Quyên. “Tiểu Diệp nếu phơi nắng nhiều sẽ bị dị ứng, nên phải dùng loại kem chống nắng mạnh.”

“Anh không đi sao?”

“Anh phải tới bệnh viện chăm sóc con của người bạn. Hai người đi đi, đi chơi vui vẻ.”

Tiểu Diệp hai ba cái lột xong một cái trứng gà, tuy rằng cha mình không đi chung được có chút không vui. Nhưng việc được xem hươu cao cổ quá mức mê hoặc, nên bé vô cùng vui vẻ cầm tay mẹ mình đi.

Tiến xe của Thái Văn Quyên ra khỏi cổng chung cư, tìm Quý Thụ Thành bỗng nhiên cảm thấy có chút cô đơn, về nhà chỉ còn lại một mình mình, hân ăn cơm và sữa đậu nành xong thì dọn dẹp bàn, xuất phát tới bệnh viện.

“Con không muốn ăn táo, con muốn ăn ô mai.” Hạ Đống lớn tiếng ồn ào.

“Được được, ô mai, dì cho con, nhưng con phải gọi dì một tiếng mẹ đã.” Tiểu Tuyết mỉm cười lấy ra một bịch ô mai lớn như nước trong veo. Nhưng Hạ Đống lại kỳ quái hỏi. “Vì sao? Dì cũng không phải mẹ con?”

“Vậy con gọi A Kiệt là gì?”

“Cha.”

“Thì đó, dì là bạn gái của cha con, tương lai sẽ cùng y kết hôn, vậy thì con phải gọi dì là gì?”

Hạ Đống nhìn cô từ trên xuống dưới 1 lần, hừ giọng nói: “Tên A Kiệt ngu ngốc, nhưng dù ngốc thế nào cũng sẽ không kết hôn với dì đâu.” Thái độ ác liệt của tiểu quỷ khiến cho Tiểu Tuyết tức giận tới dậm chân, thấy nhóc như không có việc gì cầm lấy quả ô mai nhét vào miệng ăn, liền kêu to. “Con.. con không được động vào đồng ô mai này.”

“Kỳ lạ, chẳng phải dì mang tới cho con ăn hay sao?”

Này này này, cái thằng quỷ con. Tiểu Tuyết chuẩn bị phát điên, trong lòng không ngừng chửi rủa nhóc, nhưng trên mặt phải trưng ra một nụ cười còn khó coi hơn là khóc.

“Thầy Quý, thầy tới rồi.” Hạ Đống bỗng nhiên kêu lên vui mừng.

Tiểu Tuyết quay đầu lại, thấy Quý Thụ Thành cầm một bình thủy đi vào, nhanh chóng tiến lên ngọt ngào chào hỏi. “Ngài là chủ nhiệm lớp của Hạ Đống phải không, tôi là Tiểu Tuyết, lần trước đã gặp qua nhau. A Kiệt đâu rồi? Sao y không tới?”

“Hôm nay y bắt đầu đi làm rồi, sau này sẽ do tôi phụ trách tới đây chăm con đó, chịu không, Hạ Đống?”

“Dạ dạ, thầy, thầy ăn ô mai không?” Hạ Đống lập tức như dâng vật báu cho hắn, sau đó còn khiêu khích liếc mắt nhìn Tiểu Tuyết. Khiến cho thần kinh cô liên bùng nổ.

“Ăn điểm tâm chưa?”

“Dì Tuyết mua cho con tào phớ rồi, khó ăn gần chết. Thầy ơi, thầy mang gì theo thế?”

Quý Thụ Thành cười cười, mặt khổ nói. “Cũng là tào phớ, còn chút cháo.”

“A a, trưa nay con cũng muốn ăn tào phớ, thầy không được mang về nha.”

Rõ ràng là đãi ngộ bất đồng, Tiểu Tuyết tức giận đến té xỉu.

Một buổi sáng, Hạ Đống cùng Quý Thụ Thành nghiêm túc làm bài tập hè, một người hỏi một người đáp, hoà thuận vui vẻ. Tiểu Tuyết chuyện gì cũng không làm được, chỉ có thể buồn chán ngồi ở ghế trên ngủ gà ngủ gật. Qua 10h, thì Hạ Đống do dùng não quá độ, thuốc lại bắt đầu có tác dụng, mơ màng ngủ. Quý Thụ Thành cầm hai bình cà phê đi về nhà, Tiểu Tuyết liền tiến tới giở vở bài tập hè của nhóc ra xem.

“Thành tích của Hạ Đống tốt không?”

“Em nó rất thông minh, ý nghĩ luôn sinh động, là học sinh có thành tích tốt nhất lớp.”

Tiểu Tuyết khép vở lại nói: “Đúng vậy, thằng nhóc này rõ ràng chính là tiểu A Kiệt mà, anh không biết đâu, lúc A Kiệt học đại học, có bao nhiêu sinh động. Hằng năm đều lấy được học bổng. Đừng thấy y khi làm cái gì cũng đều là bộ dạng mạn bất kinh tâm, kỳ thực y rất hiếu thắng lại có kiên trì, một trận thi đấu, dù nhỏ, nhưng đã tham gia thì nhất định phải đứng trong 3 hạng đầu. Trong học viện chúng tôi thời đó có biết bao cô gái yêu thích y.”

Tiểu Tuyết hít sâu một hơi, nói: “Nhưng y lại chẳng thèm để mắt tới ai cả. Chị hai của y quả thực là một người phụ nữ hoàn mỹ, anh chưa gặp chị ấy phải không. Chị ấy luôn là một người dịu dàng hiền hòa, ai gặp cũng yêu thích, tôi cũng chưa từng thấy qua chị em nào thân thiết như chị em nhà họ Hạ cả, khó tránh trong lòng có vương mắc.”

Sau khi tốt nghiệp, công tác cũng đã tìm được, chúng tôi vốn là định kết hôn. Nhưng tai nạn xe cộ xảy ra quá đột ngột, A Kiệt khi đó gần như tan vỡ, không thấy được y mặc lễ phục, có lẽ là tiếc nuối lớn nhất của chị hai. Nếu như giờ chị ấy còn, nhất định sẽ ủng hộ rất nhiều cho A Kiệt.

Tôi đã hỏi qua phía chuyên gia đầu Bắc Kinh, bọn họ nói Hạ Đống tốt nhất nên chuyển viện qua đó để tiến hành kiểm tra cẩn thận. Nếu việc tăng trưởng càng lúc càng không bình thường, lần qua chỗ khác, thì sẽ dễ gây ra tình trạng tắc động mạch. Bọn họ nói khối u đó thể tích quá lớn, nếu giải phẫu như bình thường thì khó mà thành công. Ninh Ba dù sao cũng chỉ là một thành phố nhỏ, kỹ thuật thiết bị sao mà so được với Bắc Kinh, thời gian càng kéo dài càng có hại với nhóc, anh nói đúng không, thầy Quý?”

Quý Thụ Thành cứ nghe cô nói mà chẳng tìm được chỗ nào để chen mồm vào, chỉ có thể chờ cô nói xong miệng khô, mới có thể ừ ừ vài tiếng. May là Hạ Kiệt tới kịp, còn chưa tới 11h.

“A Kiệt!” Tiểu Tuyết gọi một tiếng bằng giọng cực ngọt, đáng tiếc đối phương không cảm kích, chỉ hờ hững hỏi: “Sao cô lại tới nữa vậy?”

“Chẳng phải hôm qua em có nói là sẽ tới hay sao, anh quyết định sao rồi?”

“Còn chưa nghĩ xong.” Hạ Kiệt phiền muộn xoa tóc, cởi cravat lung tung quăng lên ghế.

“Bệnh của Hạ Đống không thể kéo dài được, mẹ em đã làm xong toàn bộ thủ tục rồi, giường bên kia không giữ được bao lâu đâu, anh phải nhanh chóng quyết định đi.” Tiểu Tuyết gấp gấp kêu to.

“Cô có thấy mình phiền hay không?” Hạ Kiệt tiếng còn lớn hơn cô.

Mắt thấy vị tiểu thư này chuẩn bị rơi nước mắt, Quý Thụ Thành nhanh chóng kéo cô ra cửa, tốn nước bọt mới khuyên cô đi về được. Trở về phòng bệnh, thấy Hạ Kiệt đang đang lẳng lặng ngồi ở bên giường, vuốt ve cánh tay nhỏ đầy những điểm đỏ do bị tiêm đâm.

“Trưa nay nghỉ được bao nhiêu tiếng?”

Hạ Kiệt áp úng nói không rõ. Quý Thụ Thành sao có thể bị y lừa được. “Vậy anh gọi điện hỏi Uyển Húc.”

“Đừng,” Hạ Kiệt vò đầu. “Em cùng cái tên già bên phòng nhân sự cãi nhau 1 trận, đưa đơn từ chức luôn rồi.”

Quý Thụ Thành giật mình, vội hỏi: “Vì sao lại cãi nhau với sếp vậy?”

“Là do gã quá vô lý. Hồi tháng 7 em đi làm 20 ngày, nhưng tiền lương 6000 lại bị trừ mất đi hơn 1000. Tháng này nếu tiếp tục xin nghỉ, thì sẽ bị trừ gấp đôi. Vậy em thà từ chức ở nhà chăm sóc Hạ Đống, chờ khi nó khỏe rồi thì em đi tìm việc khác.”

“Vậy chi phí phẫu thuật tính sao?”

“Em có tiền gửi ngân hàng.” Hạ Kiệt khề cần môi nói. “Cùng lắm thì bán nhà.”

“Đó là căn nhà do chị gái em để lại, em bỏ được sao?”

“Vậy phải làm thế nào nữa đây, em cũng không phải kiếm sống bằng súng ống đạn được, không có nhiều

tiền. Toàn bộ tiền bạc 2 năm qua đều dồn vào nhà cửa, cũng chẳng còn lại bao nhiêu.”

“A Kiệt, tiếng của cha lớn quá đi.” Hạ Đống đang ngủ chợt mở to mắt, kháng nghị. Hai người họ nhất thời ngậm miệng lại, để cho nhóc yên tâm, cả buổi chiều cả hai chỉ nói mấy chuyện vụn vặt.

Chạng vạng, Quý Thụ Thành về nhà làm cơm mang đi bệnh viện, thì Thái Văn Quyên đã dẫn Tiểu Diệp đã trở về. Cha đang bận rộn trong bếp, Tiểu Diệp đang lật lật đóng sách truyện mà mẹ mua cho, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: “Cha, cha là đồng tính luyến ái sao?”

Quý Thụ Thành giật mình, dừng lại hỏi: “Ai nói cho con nghe?”

“Mẹ đó.” Tiểu Diệp mở to đôi mắt trong veo của mình, ngây thơ nói. “Mẹ hỏi con rất nhiều chuyện của chú Hạ nè, sau đó mẹ lại lẩm bẩm nói mấy từ này. Cha, phải không cha?”

“Chuyện này con chưa hiểu đâu, sau này con lớn tự dưng con sẽ hiểu.” Quý Thụ Thành thần hồn bất định trả lời, trong tay tiếp tục nấu nướng, nhưng trong tâm tư lại bay đi thật xa. Chờ khi lấy lại tinh thần, thì phát hiện vỏ trứng thì nằm trong bát, còn lòng gà thì lại rớt dưới đất.

22. Yên Hòa - Chương 22

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Hôn phu của Thái Văn Quyên là một người đàn ông trung niên rất thành thực. Với Quý Thụ Thành mà nói, so với bộ dạng chật vật hiện tại của hắn thì người đó thành thực hơn rất nhiều, khôn khéo giỏi giang, người có khả năng trong thương trường, trong ánh mắt sáng rực kia có thể cảm thụ được sự cương quyết của người đó, người như vậy có lẽ mới hợp với Văn Quyên nhỉ?

Quý Thụ Thành thở dài trong lòng, gầy gầy vòng ngọc phi thúy màu lam lạnh. Hiện tại hắn đang ở trong một nhà hàng cao cấp 5 sao vừa xây tại Ninh Ba, một mét vuông đã là 10,000. Mà trong căn phòng xa hoa hai phòng ngủ hơn 200m2 này, chỉ do vị trung niên kia do nhất thời kích động vì yêu mà mua thôi, dùng nơi đây làm nơi để hẹn hò mới khi người đó tới đây.

“Tôi biết hiện tại tôi nói chuyện này rất là ích kỷ. Dù sao Tiểu Diệp cũng là một tay anh nuôi dạy nó khôn lớn, tình cảm hai cha anh trước nay đều rất tốt. Thế nhưng đứa nhỏ dù sao bên mẹ cũng sẽ tốt hơn nhiều. Hiện tại tôi cũng có thực lực về mặt kinh tế, có thể cấp Tiểu Diệp một cuộc sống tốt hơn.” Thái Văn Quyên nói liên miên cần nấn, nhưng người trước mặt vẫn yên lặng như cũ. Quý Thụ Thành cúi thấp đầu, chẳng thể nào nhìn thấy được biểu tình trên mặt hắn.

Thái Văn Quyên rất cục nạnh không nổi nữa, cô hít một hơi rồi nói: “Hơn hai năm không gặp, cuộc sống của hai người chúng ta đều đã có sự thay đổi lớn. Trong lòng tôi luôn hy vọng cả hai chúng ta đều sẽ có cuộc sống hạnh phúc, lần này trở về thấy anh có được một tình cảm mới, người yêu mới.. của anh ... kia ...”

Quý Thụ Thành nhẹ run tay.

Thái Văn Quyên chợt nhíu chân mày nói: “Sinh hoạt cá nhân của anh tôi không có tư cách nói, càng không có phản cảm. Trái lại, tôi càng vui thay cho anh, thế nhưng anh có nghĩ tới, nếu anh cùng người bạn kia của anh ở bên nhau, hai người đàn ông, với sự trưởng thành sau này của Tiểu Diệp, sẽ có ảnh hưởng thế nào với thế giới quan của con hay không? Anh là thầy giáo, anh hẳn phải rõ những chuyện này ...”

Quý Thụ Thành càng cúi đầu thấp.

“Hai người các anh cứ ở trước mặt tụi nhỏ không hề cảm kỳ như vậy, sao này con nó lớn, sao mà nó tiếp nhận được sự thật cha nó là một người đồng tính luyến ái chứ?” Thái Văn Quyên do quá kinh ngạc mà thở gấp. “Nếu nói thẳng, thì chuyện đó có thể dùng tình cảm cha con thân thiết của hai người bù đắp được, nhưng sau này thì sao, liệu con nó có thể chịu được ánh mắt kỳ thị của người đời khi họ biết về mối quan hệ cá nhân của anh hay không, con nó chịu được bị người đời chỉ trích không?”

Quý Thụ Thành ngẩng đầu lên, kinh hoàng nhìn cô. Thái Văn Quyên thấy con mắt tràn đầy thống khổ của hắn, thì thào. “Đừng trách tôi, tôi chỉ nói sự thật.”

Con mắt do phần nộ kích động kia cũng chỉ thoáng mất đi thần thái, sau đó chậm rãi hạ xuống. Thái Văn Quyên biết, hắn cũng đã gần như thỏa hiệp rồi. Kết hôn đã 10 năm, sao lại không biết tính cách của hắn cơ chứ. Hắn chưa từng bao giờ cùng người khác tranh đoạt cái gì, chỉ cần là vì con, vì người trong nhà hạnh phúc, thì hắn chưa bao giờ tính toán bản thân được mất cái gì.

“Ngài Quý.” Vị trung niên này giờ vẫn mang bộ mặt thờ ơ lạnh nhạt cuối cùng mở miệng, ông nở nụ cười hiền hòa. “Tôi ở Mỹ không tính là có sự nghiệp thành công, nhưng chí ít cũng có thể xem là ổn định. Tuy rằng nói thế này có chút tàn khốc, nhưng cuộc sống và sự nghiệp học tập của con nhỏ tuyệt đối không phải vấn đề với tôi, nếu như anh lo lắng thái độ của tôi với bé, tôi có thể thẳng thắn với anh, hai năm trước, tôi đã từng bị tai nạn xe cộ tại Mỹ ...”

“Commando ...” Thái Văn Quyên kinh hô, ông vỗ vỗ tay cô, ôn hòa tiếp tục cười nói. “Tôi đã mất đi khả năng làm cha rồi, tôi sẽ xem Tiểu Diệp như đứa con duy nhất do chính tôi sinh ra mà yêu thương nó, bảo vệ nó, nuôi dạy nó lớn khôn.”

Quý Thụ Thành lần đầu tiên nhìn thẳng người này, chỉ thấy được trong ánh mắt giỏi giang kia không phải là sự tính toán khôn khéo, mà là một sự thành thực không thể cự tuyệt.

Trong lòng hắn nhất thời một mảng lạnh lẽo, đã không có lý do từ chối, cũng không có cơ nào để chối từ. Trong lòng vốn xây dựng tường thành vì đứa con mà bảo vệ chợt dần tan ra.

Nên làm sao đây, phải làm sao đây?

Từ khi sinh ra đã khóc oa oa trong lòng hấn, đứa nhỏ mà hấn luôn ôm trong lòng, nhưng giờ bảo bố của hấn sẽ bay, bay tới một nơi thật xa. Chỗ bên kia đại dương. Vậy liệu hấn còn có thể gặp lại con mình không?

“Nghỉ hè hằng năm, tôi đều sẽ trở về thăm người thân, chúng tôi nhất định đưa Tiểu Diệp về thăm anh, sao nào?” Thái Văn Quyên cẩn thận hỏi.

“... Nửa đêm hay đá chần ...”

“Cái gì?”

Quý Thụ Thành ngẩng đầu, miễn cưỡng nhếch miệng: “Tiểu Diệp ngủ không ngoan lắm, nửa đêm sẽ hay đá chần. Nó thích ăn thịt gà, rau dưa không thích lắm, phải tìm mọi cách mới ép nó ăn được. Nó cũng chưa từng học qua tiếng Anh, ở bên kia sẽ không quen được. Mọi người cần phải dạy dỗ nó nhiều, nói chuyện nhiều với nó. Nó có bệnh viêm nhánh khí quản, mấy ngày trở lạnh nhất định phải chú ý ... Không được, tôi phải ghi chép lại cho mấy người mới được.”

Hấn hít hít mũi, cố cúi đầu sâu để che đi viên mắt ướt đầm của mình, nghẹn ngào lắp bắp hỏi: “Khi nào hai người đi?”

Thái Văn Quyên cùng Commando nhanh chóng trao đổi ánh mắt, nói: “Việc làm ăn của Commando ở Mỹ khá bận, nhanh nhất là ngày mốt.”

“Sao mau vậy?” Quý Thụ Thành mở to hai mắt, thất thần nói.

“Tôi phải chờ thủ tục di dân mới đi được, bốn ngày sau mới đi.” Thái Văn Quyên nhanh chóng bổ sung.

Quý Thụ Thành chỉ có thể buồn bã tiếp thu.

Bốn ngày, chỉ còn lại có bốn ngày.

Hạ Kiệt cùng hai đứa nhỏ trong bệnh viện chơi âm ỉ cả ngày. Buổi trưa buổi tối, Quý Thụ Thành cũng không như thường lệ mà ghé tới mang theo cả mèn đã được nấu nướng cẩn thận, nên bản thân y đành phải ở căn tin bệnh viện ăn qua loa.

Buổi tối dẫn con heo nhỏ đang ngủ say kia về nhà, trong nhà một mảng đen kịt. Hạ Kiệt thấy kỳ quái, vừa

mở đèn, bỗng nhiên phát hiện Quý Thụ Thành nằm dài trên sofa, khiến y bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Sao lại tắt đèn nằm dài ở đây vậy?”

Quý Thụ Thành bị ngọn đèn sáng khiến cho chói mắt, hoảng hốt không trả lời.

Hạ Kiệt bằng trực giác biết được hắn có chuyện, nhẹ nhàng ẵm bé vào phòng ngủ đặt xuống. Sau đó quay lại, hắn vẫn đang duy trì bộ dạng nằm nghiêng ngửa, vẫn không nhúc nhích.

“Xảy ra chuyện gì, có chuyện gì à?” Cuống quýt chạy tới ôm hắn vào trong lòng. Toàn bộ người hắn giờ chỉ toàn xương, gầy tới lợi hại.

Quý Thụ Thành thấy bộ mặt lo lắng của y, trái tim dường như thêm vào được chút khí. “Không có gì, bỗng nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn nằm ở phòng khách ngủ 1 giấc, ai ngờ lại ngủ say tới giờ.”

“Làm em giật cả mình.” Hạ Kiệt thở dài, lo lắng sờ sờ trán hắn, xác nhận cơ thể của hắn bình thường mới hỏi. “Anh ăn tối chưa?”

“Em không nói, anh cũng quên mất, em chưa ăn phải không, để anh đi làm.” Quý Thụ Thành vừa mới đứng dậy đã bị đẩy ngã lại vào sofa.

“Khó chịu thì cứ nằm đi, em đi làm.”

“Em biết làm?”

Hạ Kiệt vội đỏ mặt: “Nấu mì cũng tạm.”

Rất nhanh, một tô mì nóng hằm hập đưa tới trước mặt hắn, tuy rằng chỉ là ‘mì ăn liền’. Hạ Kiệt chà tay cũng ngồi xuống bên cạnh, phát hiện trên bàn toàn là album, giấy chứng nhận, sổ khám bệnh, đều là của Tiểu Diệp khi còn bé.

“Sao lấy mấy thứ này ra vậy?”

“Chỉ là sắp xếp lại.”

Quý Thụ Thành cuống quýt đem mấy giấy chứng nhận kia dọn đi. Hạ Kiệt nhanh chóng lật xem album, thì ra Tiểu Diệp là sinh non, lúc mới sinh chỉ có hơn 1.5kg. Quanh năm hay bệnh, khi hai tuổi thì ốm như một con khỉ mới sinh. Tấm hình chụp là ghi loại khoảnh khắc A Hiếu do không biết nên ôm cả bé lẫn chăn nhét vào trông thau giặt đồ, bé lộ ra hai đôi mắt sáng bóng ở trên mặt nước ngoi lên nhìn quanh, khiến cho

người thấy mắc cười. Cả một buổi chiều Quý Thụ Thành chính là lật xem những tấm ảnh này, những tấm ảnh này xem nhiều nên cũng dần thuộc. Vài năm qua tích lũy cũng hơn 10 cuốn, toàn bộ đều đúng ngày lấy ra kiểm tra dọn dẹp sắp xếp lại, giờ lại luyến tiếc bỏ đi.

“Đáng tiếc hình của Hạ Đồng phần lớn đều không tìm được, nếu không chắc cũng được vài cuốn album đó.”

“Đã quyết định việc giải phẫu chưa?”

Nhắc tới giải phẫu, mặt của Hạ Kiệt lập tức trầm xuống. “Còn phải chờ, mấy bác sĩ gây tê bên trung tâm nhi đồng nói phải tiến hành khảo sát gây tê. Kỹ thuật bên bệnh viện này không đủ tư cách. Bác sĩ Hứa một cái cũng chẳng dùng được. Cơ thể của Hạ Đồng gần đây càng lúc càng kém, giải phẫu không thể tiếp tục kéo dài, thật gấp chết người.”

“Anh thấy hay ra bệnh viện tỉnh khác đi, Tiểu Lễ cũng cho anh danh sách vài bệnh viện.” Quý Thụ Thành nói. “Hiện tại dùng internet tra cũng rất dễ.”

“Cũng chỉ còn cách này.” Hạ Kiệt vò đầu phiền muộn nói.

Bọn họ tra tới nửa đêm, sáng sớm lại bắt đầu gọi điện thoại đường dài liên tục, hỏi các bệnh viện ngoại khoa toàn quốc. Vốn ở trong nước bệnh viện tiến hành cuộc giải phẫu giống thế này không hề nhiều, hơn phân nửa đều không còn giường bệnh, những bệnh viện khác còn chỗ nhưng chào giá rất cao. Hạ Kiệt tức giận muốn quăng điện thoại, chỉ nghe Quý Thụ Thành nhẹ giọng nói: “Bắc Kinh đã có sẵn bệnh viện rồi.”

Mở ra trang web của bệnh viện đó, chính là bệnh viện có danh tiếng kỹ thuật tốt nhất trên toàn quốc, cũng chính là lựa chọn sáng suốt nhất của bậc phụ huynh. Hạ Kiệt nghiêm túc nhìn con mắt đầy tơ máu cùng bông mắt đen của hắn, con người âm thầm chính là bất đắc dĩ, là ưu sầu, nhưng cũng ẩn chứa sự thấu hiểu.

Hạ Kiệt ngồi trước mặt hắn, nâng tay hắn lên, nghiêm túc nói: “Em không muốn nợ nhân tình nhà cô ta.”

“Cũng đã là lửa cháy tới nơi, còn nói chuyện mặt mũi làm gì nữa.” Quý Thụ Thành mỉm cười nói.

“Thế nhưng ...” Hạ Kiệt gấp tới chảy mồ hôi. “Nhưng thế này là cực kỳ không công bằng với anh, A Thành, em và cô ta dẫn con đi, vậy còn anh thì sao? Em không thể mở to mắt nhìn anh bị tổn thương như vậy.”

“Chỉ là dẫn con đi chữa bệnh, cũng không phải không trở lại nữa. Hiện tại nếu thiếu nhân tình của người ta thì sau này trả lại là được rồi.” Quý Thụ Thành dừng lại 1 chút, dường như nghĩ tới cái gì, đột nhiên thần nhiên nở nụ cười. “Anh tại Ninh Ba chờ mọi người, chờ em dẫn Hạ Đồng khỏe mạnh trở về.”

Hạ Kiệt ôm lấy hắn vào trong lòng ngực, hôn lên trán hắn.

“Anh, chẳng lẽ anh lại không thấy ủy khuất?”

Có phần tâm ý này của y, có những lời nói này, Quý Thụ Thành cảm thấy vậy là đủ rồi. Tuy rằng thật sự rất khó chịu, thật sự luyến tiếc, không cam lòng, nhưng vẫn không lộ ra vẻ sầu thảm, dựa vào bờ vai của y, bình tĩnh nói. “Càng lớn tuổi tâm mắt sẽ càng rộng ra, anh không có ưu điểm gì cả, chỉ là khá kiên trì.”

Cả nửa đời người tầm thường vô vị, may mắn chính là cuộc sống trôi qua tuy rằng nhấp nhô, nhưng luôn có một nơi đáng giá để mình trở về. Hắn chính là thường lấy những đoạn hồi ức ngọt ngào nhấm nuốt để trải qua từng ngày.

Hy vọng là gì? Hy vọng chính là đợi chờ.

Đợi con trai mình 1 năm trở về 1 lần, đợi Hạ Kiệt mau chóng trở lại với mình.

Hắn có đủ sự kiên trì nhẫn nại, cũng có đủ thời gian để chờ.

23. Yên Hòa - Chương 23

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Hai ngày liền, Quý Thụ Thành cũng ít tới bệnh viện. Hắn dẫn Tiểu Diệp leo núi xuống hồ, mỗi ngày ở bên ngoài chơi. Cha con hai người họ phơi nắng sắp đen như dân Ấn Độ rồi. Hắn còn mượn máy camera kỹ thuật số của A Hiếu, cả ngày từ sáng tới chiều đều không ngừng chụp, đặt lên bàn làm việc, từng tấm từng tấm cẩn thận chỉnh sửa, làm thành một quyển album.

Hắn làm tới chuyên chú, Hạ Kiệt cứ về nhà là lại thấy hắn ngồi ở dưới ngọn đèn bàn làm việc viết viết vẽ vẽ. Nét mặt nghiêm túc dường như đang tiến hành một nghi thức thần thánh nào đó. Tiểu Diệp cũng có chút khác thường, bình thường là một đứa nhỏ an tĩnh ngoan ngoãn, gần đây lại cứ nũng nịu dính sát người cha mình không chịu rời. Ăn ngủ tắm đều phải cùng cha mình. Hạ Kiệt hai ngày qua cứ lo việc liên hệ với bên Bắc Kinh về vụ chuyển viện, bận rộn sứt đầu mẻ trán, cũng không quá chú ý nhiều, thế nhưng cũng cảm giác có chút kỳ quái. Thế nhưng hiện tại dưới sự trợ giúp của Tiểu Tuyết, Hạ Đống cuối cùng cũng đã có thể tới Bắc Kinh chữa bệnh. Vé máy bay là vào hai ngày sau, sáng đi chiều đã tới nơi, cuối cùng cũng thở phào 1 hơi.

Sáng sớm rời giường, Hạ Kiệt ngáp dài ra khỏi phòng. Chỉ thấy Tiểu Diệp ngồi ở trong lòng cha, hai cha con ngây ngốc ngồi như nhập định trên sofa, khuôn mặt một lớn một nhỏ y chang nhau mang cùng một biểu tình, dễ thương tới mức khiến người ta muốn chạy tới ôm vào lòng hôn. Hạ Kiệt liền đi tới hôn lên mặt hai người họ mỗi người một cái.

“Cháo đã nấu xong trong nồi.” Quý Thụ Thành lấy lại tinh thần.

“Ừ, sao hai cha con anh mới sáng sớm đã chờ người ra rồi?” Hạ Kiệt vào buồng vệ sinh đánh răng. Quý Thụ Thành âm thầm thở dài, sờ sờ đầu con mình nói. “Tóc dài quá rồi, để cha cắt cho con.”

Từ nhỏ đến lớn, tóc của Tiểu Diệp đều do hấn cắt. Quen thuộc lấy dụng cụ, lấy khăn quấn quanh cổ cho bé, dùng nước vẩy ướt tóc bé, lập tức tóc ướt đầm, mượn cây kéo ngón tay không ngừng bay lượn, từng ngọn tóc nhỏ dần rơi xuống, đưa tay cắt đứt một khúc tóc, hết phần đầu này lại qua phần đầu kia. Mái tóc của trẻ nhỏ luôn trơn trượt mềm mại, tinh tế ở lòng bàn tay. Quý Thụ Thành cắt tới nghiêm túc. Hạ Kiệt thấy nét mặt đó khiến cả người chờ ra quên cả ăn, mạnh mẽ yêu cầu buổi tối cũng phải cắt tóc cho y cùng Hạ Đồng. Quý Thụ Thành ừ 1 tiếng, sau đó cầm lấy mái tóc mềm mại của con mình. Thời gian không chờ người được, Hạ Kiệt đi tới bệnh viện trước, Quý Thụ Thành lại tiếp tục cắt tóc cho bé.

Con trai đã lớn, trước đây đầu của con chỉ lớn bằng lòng bàn tay hấn, hiện tại lại to hơn gấp đôi rồi. Dùng đầu tông đơ chạy qua phần tóc con trên gáy bé, qua qua lại lại. Tiểu Diệp vì nhột hay cái móng không ngừng nhích qua nhích lại, không chịu thành thật. Nhưng hôm nay bé lại phá lệ nghe lời, trong tiếng chạy sần sật của tông đơ điện, cái cổ nhỏ của bé hơi run.

Cuối cùng cũng ra đằng trước, hấn đang cho tông đơ chạy, nhưng nhìn xuống lại phát hiện mặt của bé toàn là nước mắt, ngậm chặt miệng khóc nức nở.

“Sao vậy con, cắt trúng đâu à?” Hấn giật mình hỏi.

“Con không muốn đi với mẹ đâu, con muốn ở bên cạnh cha mà.” Tiểu Diệp nhỏ giọng nói.

“Chẳng phải đã nói rồi sao, con đi với mẹ, sau này vẫn có thể trở về thăm cha mà, cha mỗi ngày đều sẽ viết thư cho con.”

“Nhưng con sẽ nhớ cha.” Tiểu Diệp vùi đầu vào trong lòng ngực hấn, tức giận nói.

“Chẳng phải cha đã cho con rất nhiều ảnh chụp rồi sao, còn có số điện thoại nữa. Nếu như nhớ cha thì có thể gọi điện về. Cha.. cùng sẽ rất nhớ con.” Để che giấu đi đôi mắt ửng đỏ của mình, Quý Thụ Thành nhanh chóng lấy lại tinh thần, cầm kéo nói. “Nào, chúng ta tiếp tục cắt tóc nào, để Tiểu Diệp của cha trở thành một cậu nhỏ đẹp trai.”

Buổi trưa, cả người Tiểu Diệp mặc đồ mới, lưng đeo ba lô mà cha mới mua, với mái tóc ngắn ngắn đi tới bệnh viện. Hạ Đồng thiếu chút nữa không nhận ra bé. Thừa dịp người lớn nói mấy chuyện thủ tục, Tiểu Diệp len lén từ ba lô, lấy ra một vật nhỏ đặt lên giường bệnh.

“Cái này là thẻ ma trận, trọn bộ chỉ thiếu mỗi thẻ Gió thôi. Cái này là Pikachu mà chú tư hồi năm mới mua ở Bắc Kinh mang về đó. Còn có cái này, là trứng tằm cứng mà chúng ta nuôi nè, em đếm qua rồi, tổng cộng 156 con, mùa xuân năm sau chúng ta sẽ có rất nhiều tằm nhỏ đó ...”

Hạ Đồng bị những thứ đồ của bé khiến cho sững sốt, kỳ quái hỏi: “Chiều nay anh xuất viện rồi, sao mang mấy cái này tới đây vậy, chúng ta về nhà rồi chơi cùng chẳng phải tốt hơn sao?”

“Mấy cái này là em tặng anh đó, không cùng nhau chơi được rồi.” Tiểu Diệp meo meo nói.

“Được, vậy anh mang theo tới Bắc Kinh, tới đó mua đồ chơi mới về cho em.”

“Chiều nay em cũng phải ngồi máy bay rồi.” Tiểu Diệp vánh mắt hồng.

Hạ Đồng giật mình kêu to: “Em đi đâu?”

“Anh nói nhỏ chút.” Tiểu Diệp nhìn nhìn Hạ Kiệt đang đứng bên kia một chút, nhỏ giọng nói. “Cha nói là em không được nói cho chú Hạ biết, chiều nay em phải cùng mẹ ngồi máy bay đi Mỹ. Sau này ở đó sống, cũng ở đó học.”

“Sao lại vậy được chứ, sao lại vậy?” Hạ Đồng bỗng nhiên thấy mũi nghẹn ngào. “Vậy sau khi anh về sẽ không còn gặp được em nữa rồi.”

“Ừ.” Tiểu Diệp nước mắt lưng tròng. “Anh Hạ Đồng, em không muốn xa anh.”

“Anh cũng không muốn.”

Hai đứa nhỏ chọt ôm đầu nhau, vùi đầu khóc lớn.

Quý Thụ Thành nghe tiếng khóc, liền chạy tới.

“Tiểu Diệp, sao tự dưng con lại khóc?”

Hạ Đồng kéo vạt áo somi của hắn khẩn cầu nói: “Thầy ơi, có thể để Tiểu Diệp ở lại được không, đừng bắt em ấy đi Mỹ mà, xin thầy đó.”

Quý Thụ Thành nhất thời không tìm được từ ngữ nào phù hợp để an ủi nhóc, đành phải dỗ dành nhóc. “Tiểu Diệp chỉ là đi tới đó ở, qua thời gian nữa sẽ trở về mà. Chờ cho con khỏe mạnh rồi, cũng có thể tới đó thăm em mà.”

“Vì sao chúng ta phải xa nhau chứ, em không đi Mỹ, anh cũng không đi Bắc Kinh chữa bệnh.” Hạ Đồng hai chân vùng vẫy, ở trên giường khóc lóc om sòm.

“Không được nhõng nhẽo như vậy, con phải nghe lời.” Quý Thụ Thành nhanh chóng ôm lấy nhóc, hiện tại kích động như vậy, cơ thể khó khăn lắm mới hạ nhiệt giờ chọt tăng cao. Thuận lợi đưa tay sờ trán nhóc 1 cái, quả nhiên nóng sốt. Lúc này Hạ Kiệt cũng đi vào, vừa thấy cảnh này, lập tức cho gọi bác sĩ chủ nhiệm tới, tiêm cho nhóc 1 mũi.

“Tình hình của bé lúc tốt lúc xấu, tuy rằng chích thuốc có hiệu dụng tới 1 ngày, nhưng cũng phải cẩn thận. Đơn thuốc sổ khám bệnh tôi đều chuyển cho các cậu, lấy hai ngày thuốc để ngừa vạn nhất đi.” Bác sĩ già nói. “Thuốc này uống vào sẽ khiến bé ngủ nhiều hơn 1 chút, đến trưa thì cho xuất viện, để tránh bé kích động.”

Hạ Đồng nắm chặt tay Tiểu Diệp, thần trí từ từ không rõ, tuy rằng không tình nguyện, nhưng mí mắt đánh nhau rồi cũng mê man. Sau khi tỉnh lại, thì lòng bàn tay đã trống trơn, trong phòng chỉ còn lại có một mình Hạ Kiệt, đầu giường đồng hồ đã qua 1h trưa.

Nhóc kinh hãi, gọi A Kiệt: “A Kiệt, A Kiệt, Tiểu Diệp đâu?”

“Hai người họ trở về ăn trưa rồi. Đầu còn choáng không, chúng ta sớm thu dọn rồi cũng về nhà thôi.”

Không, hai người họ không phải về nhà. Ánh mắt Hạ Đồng xoay tròn, hô to: “Con muốn uống nước, muốn uống nước.”

“Biết rồi, biết rồi. Nhóc con có tinh thần như vậy, khó hầu quá đi.” Hạ Kiệt nhanh chóng đi rót nước, bình nước trống không, đánh phải đi tới quầy nước rót nước.

Hạ Đồng liền nghiêng người, linh hoạt cầm lấy áo khoác mà y để ngay đầu giường, lấy ra bóp tiền, cũng không quản bên trong có thẻ hay tiền mặt, toàn bộ bỏ hết vào trong ba lô mình, sau đó suy nghĩ 1 chút, lại lấy thuốc mà bác sĩ già để lại, bỏ vào, rồi nhanh chóng chạy khỏi phòng bệnh.

Hạ Kiệt rót nước cũng mất tới vài phút, quay về phòng thì lại chẳng thấy người. Nhóc con quỷ kia không nói một tiếng vô tung vô ảnh, y tá trực, mấy bà cô dọn vệ sinh ở hàng lang, mấy người nhà bệnh nhân khác cũng không thấy nhóc. Hạ Kiệt tim đập mạnh, dần dần nổi lên dự cảm xấu. Nhanh chóng lấy áo khoác lấy điện thoại di động, phát hiện hơn 2000 tiền mặt cùng thẻ ngân hàng trong bóp đã không còn.

Thằng nhóc đó dám âm mưu bỏ trốn, thật to gan.

Nổi giận đùng đùng chạy tới cổng bệnh viện, nghe bảo vệ nói, có một đứa nhỏ 10 tuổi vừa chạy ra gọi chiếc taxi, đi đâu thì ông không biết, Hạ Kiệt sắp phát điên rồi.

Điện thoại tới chỗ Quý Thụ Thành: “A Thành, Hạ Đồng bỏ chạy rồi, nó có chạy về nhà tìm hai người không?”

“Không có, anh không thấy.”

Trong điện thoại là tiếng người âm ỉ, dường như còn có thanh âm tiếng phát thanh, Hạ Kiệt nhú mày: “Hai người đang ở đâu, không phải đang ở nhà sao?”

“Anh ra ngoài bàn công việc, lập tức về nhà gặp em ngay đây.”

Quý Thụ Thành cúp máy, quay đầu lại nhìn một chút Tiểu Diệp ngoan ngoãn ngồi ở ghế dài hút đồ uống. Thái Văn Quyên sờ đầu bé, cười nói: “Có việc gấp thì anh cứ về trước đi, chúng tôi sẽ ở tại Thượng Hải xử lý di dân, chắc cũng mất mấy tuần, trong lúc đó anh có thể ghé qua.”

Quý Thụ Thành ngồi xổm xuống, ôm lấy Tiểu Diệp hôn một cái: “Ng ngoan nghe lời mẹ, tới Thượng Hải thì gọi cho cha. Số của cha còn lưu lại không?”

Tiểu Diệp gật đầu, nắm lấy tay cha mình không chịu buông. Nhưng sự tình khẩn cấp, Quý Thụ Thành thả tay bé ra, vội vã chạy ra cổng sân bay đón 1 chiếc taxi.

Hắn chân trước mới vừa đi, thì một chiếc taxi khác liền dừng ngay cổng sân bay. Hạ Đồng mang mũ lưỡi trai, cúi người lúi lách chạy vào trong sân bay.

Cổng check in bắt đầu đón khách, Thái Văn Quyên cầm lấy hành lý, dẫn Tiểu Diệp đến cổng check in xếp hàng. Dòng người rất lớn, đội ngũ chậm rãi đi tới, đến phiên bọn họ, Thái Văn Quyên để hành lý đặt lên băng chuyền, vừa quay đầu lại, đã không thấy Tiểu Diệp. Vừa nãy còn đi bên cạnh, còn nắm tay bé mà, sao giờ lại không thấy rồi. Cuống quýt hỏi người bên cạnh, tất cả mọi người không chú ý, cô liền cầu xin bảo an sân bay xin giúp đỡ, trong sân bay không lớn lập tức nháo gà bay chó sủa.

Cửa hông sân bay, Hạ Đồng kéo tay Tiểu Diệp lạng lẽ chạy ra đón xe, gọi được 1 chiếc taxi, nhanh chóng chạy thoát khỏi hiện trường phạm tội.

“Chú ơi, đi trạm Đông, cảm ơn chú.”

Tài xế là một thanh niên 30 tuổi, vừa nghe đứa nhỏ đã có thể lão luyện nói chuyện như thế, lập tức giật mình. Trẻ con bây giờ thật là phát triển tốt bậc nha, hai ngày trước trên báo có nói một đứa nhỏ 8 tuổi đã có thể một mình từ Ninh Ba đi Thành Đô, hôm nay đụng trúng hai đứa nhỏ không chỉ có thể tự mình đi máy bay, còn biết gọi xe về nhà luôn, thật lợi hại.

Tiểu Diệp ngồi ở ghế sau, chớp mắt to, lạng lẽ hỏi: “Anh Hạ Đồng, chúng ta tùy tiện trở về như vậy, cha tức giận thì sao đây?”

Hạ Đồng nhéo lỗ tai của bé, nói: “Ai nói chúng ta về nhà, chúng ta sẽ đi tới đây.” Bàn tay to vỗ vỗ, ở trên xe lấy ra một cái địa đồ hành chính Trung Quốc, dùng cây bút lông màu ở ngay chỗ tận cuối cùng vẽ một vòng tròn lớn thật lớn.

“Đảo Hải Nam!” (1) Tiểu Diệp kinh hô, Hạ Đồng nhanh chóng che miệng bé lại, cảnh giác nhìn chú tài xế. “Chúng ta xuống xe nói tiếp.”

Bến xe trạm Đông người ta tấp nập, hai đứa nhỏ chạy tới chỗ chờ xe, cẩn thận xem bảng điện tử, thất vọng

khi thấy không có xe đi đảo Hải Nam. (Đương nhiên là không có rồi, trẻ con quả nhiên là trẻ con.)

“Chúng ta về nhà đi.” Tiểu Diệp thấy chung quanh có nhiều người lớn xa lạ như vậy, có chút sợ.

“Trở lại sẽ bắt chúng ta xa nhau đó, sẽ bắt em đi Mỹ, còn anh phải cùng A Kiệt đi Bắc Kinh.” Hạ Đồng tức giận. “Anh mặc kệ.”

“Thế nhưng vì sao lại phải đi đảo Hải Nam?”

“Em có nhớ tên ngốc béo ở phòng bệnh đối diện của anh tuần trước không?”

Tiểu Diệp cúi đầu suy nghĩ một chút: “Năm phút mới làm được 20 bài toàn thôi á hả?”

“Đúng, nó nói với anh, mẹ nó cuối tuần trước đó đi đảo Hải Nam, cầu nguyện cho nó, sau đó thì đến cuối tuần trước thì nó đã khỏe mạnh xuất viện rồi đó.”

Tiểu Diệp mở to hai mắt: “Linh tới vậy?”

“Cho nên chúng ta cũng đi đảo Hải Nam đi. Chỉ cần tới được Thiên Nhai Hải Giác, dù cho lời nguyện gì cũng có thể thành thật.”

“Nhưng chúng ta đi thế nào đây, không có xe bus, chẳng lẽ ngồi xe lửa.”

Hạ Đồng đột nhiên đứng thẳng, dững cẳng tay lên: “Tâm thành tắc linh, chúng ta cần phải dựa vào chân của mình một đường mà đi. (Đổ mồ hôi ~~~) Haha, đường cái ngoài trạm xe chính là Đường Đồng Tam (2).”

Thấy mặt Tiểu Diệp một mảnh mờ mịt, nhóc đắc ý nói: “Đồng Tam tuyến chính là con đường lớn thông Nam Bắc vùng duyên hải Trung Quốc đó, “Tam” chính là Tam Á của Hải Nam, chỉ cần chúng ta đi theo tuyến đường này một đường đi thẳng, là có thể tới được Hải Nam, tới được Thiên Nhai Hải Giác.”

“Vậy phải đi bao lâu?”

“Hải Nam khá xa, có lẽ mất khoảng 1 tuần.” (Mấy đứa nhỏ thật là lạc quan =’=). Hạ Đồng thở dài, vỗ vỗ ba lô to bự của mình nói. “Không cần lo lắng, không cần lo lắng, anh đã chuẩn bị xong hết rồi.”

Tiểu Diệp nhất thời sùng bái nhóc liên tục gật đầu: “Thật giỏi nha, anh Hạ Đồng cái gì cũng biết hết trơn.”

“Đó là đương nhiên.”

Cứ như vậy, hai đứa nhỏ mang tâm tình lạc quan mà xuất phát. Mặc dù tháng 8 mùa hè nóng bức, ngoài ô thành phố Ninh Ba sóng nhiệt cuộn cuộn, mặt trời chói chang, trên đường quốc lộ xe tải chạy như bay, nhưng hai đứa nhỏ vẫn vững vàng bước trên nền đất xi măng tiến về phía trước. Hai bên là cây xanh vờn quanh, xa xa ruộng lúa trổ bông, một mảnh xanh mượt cùng sóng lúa cứ lượn sóng, phong cảnh rất đẹp.

Đi tới đầu chân, thì hai đứa mệt mỏi ngồi dưới đất nghỉ một chút. Khát thì lấy bình nước ra uống, dọc theo đường đi hai đứa thay phiên nhau nói mấy câu chuyện cười, cũng không thấy cô đơn. Thời gian qua nhanh, thái dương bầu trời bắt tri bắt giác xuống đỉnh núi, sắc trời dần dần tối sầm.

Hai người cha ở nhà thì sắp phát điên rồi. Quý Thụ Thành còn chưa kịp về tới nhà, thì đã nhận được điện thoại của Thái Văn Quyên kéo lợi ngược lại sân bay. Trong máy giám sát sân bay thì phát hiện được tung tích của hai đứa nhỏ, nhưng tụi nó vừa ra cửa đã bắt xe mà đi, hoàn toàn không thể tìm thấy được manh mối, nghĩ nát cả óc vẫn không biết tụi nhỏ sẽ đi đâu.

Mất thấy trời tối dần, còn chưa có tin tức của tụi nhỏ. Hạ Kiệt đi báo cảnh sát, nhưng cảnh sát nhất thời cũng không biết đối sách nào cho tốt.

Mà hai ngày sau đó, cơn bão số 10 từ Đông Hải dần dần tiến về phía lục địa.**HẾT CHƯƠNG 23**

(1) Đảo Hải Nam: Cái chỗ đỏ đỏ trên bản đồ chính là Đảo Hải Nam

(2) Đường Đồng Tam – Đồng Tam Tuyến (): Đồng Tam tuyến là tuyến đường cao tốc bắt đầu từ thành phố Đồng Giang tỉnh Hắc Long Giang kéo dài tới thành phố Tam Á tỉnh Hải Nam, là một trong những tuyến đường cao tốc dài nhất trong số 12 tuyến đường “Ngũ túng thất hoành” của Trung Quốc.

Tuyến đường đi qua Ninh Ba – Đài Châu – Ôn Châu.

24. Yên Hòa - Chương 24

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Khi Hạ Kiệt nghe tin con trai mình cùng Tiểu Diệp cùng nhau mất tích ở sân bay thì đầu tiên là giật mình, tiếp theo chính là đau khổ thậm chí là phẫn nộ. Chuyện Tiểu Diệp phải di dân sang Mỹ quan trọng như vậy, mà Quý Thụ Thành lại không hề nói gì với y. Chuyện đã quyết được 1 tuần lễ, toàn bộ người nhà họ Quý đều biết, ngay cả Hạ Đồng cũng biết, chỉ mình y chẳng biết gì cả, đây chẳng phải coi y là người ngoài hay sao. Ở trong nội thành tìm kiếm suốt 1 ngày, uể oải về đến nhà, câu đầu tiên chính là hỏi về vấn đề này.

“Sao không nói chuyện này cho em biết?”

Quý Thụ Thành mặt cương cứng, nói: “Chẳng phải sớm hay muộn em cũng sẽ biết hay sao, hơn nữa gần đây em đã có nhiều chuyện phiền tới vậy rồi, anh không thể vì chuyện riêng của mình mà càng khiến em thêm phiền.”

“Mượn có!” Hạ Kiệt tức giận hét lớn. “Đều là mượn có, nếu đã vậy, vì sao sáng nay khi làm thủ tục xuất viện cho Hạ Đồng, anh không nói cho em biết. Cái gì mà chuyện riêng của anh chứ, lẽ nào chúng ta không phải người một nhà, không phải nên cùng nhau chia sẻ mọi chuyện hay sao? Em với anh chẳng giấu giếm chuyện gì cả, nhưng anh mọi chuyện đều không nói em nghe, chỉ biết một mình mình giải quyết, anh có quan tâm đến cảm giác của em không?”

“Anh nghĩ như vậy với ai cũng tốt. Hạ Đồng có thể phẫu thuật, Tiểu Diệp qua Mỹ có thể trải qua một cuộc sống tốt hơn.”

“Anh tưởng em cam tâm tình nguyện bỏ anh ở lại đây 1 mình, tự mình bay đi hay sao, chúng ta là người một nhà mà.” Hạ Kiệt vẫn kiên quyết với lập luận của mình, cả người tức giận run người. “Thái độ này của anh, cách nghĩ này của anh, cứ như trước giờ chúng ta chưa từng là người yêu của nhau. Anh có nghĩ tới tương lai của chúng ta hay không? Căn bản là anh không hề tin em, tin tưởng chúng ta có thể ở bên nhau cả đời, phải không?”

Quý Thụ Thành sợ nhất chính là nhìn thấy con mắt cực nóng kia của y, không khỏi quay đầu nói: “Anh không phải một chàng trai 17 18 tuổi. Cái loại chuyện cả đời này ai có thể đảm bảo chứ? Huống chi với hai thằng đàn ông, anh cũng không có nghĩ tới tương lai sẽ như thế nào?”

“Nhưng em có nghĩ,” Hạ Kiệt đề lấy bờ vai của hắn, ngữ khí kiên quyết, nói năng có khí phách. “Em với anh ở bên nhau, nuôi lớn hai đứa nhỏ, coi tụi nó trưởng thành khỏe mạnh bước chân vào đại học, thành gia lập nghiệp. Sau đó em để dành tiền dưỡng già, để anh mau về hưu, cùng nhau du lịch. Em muốn cùng anh và tụi nhỏ trở thành một gia đình hạnh phúc nhất trên đời.”

Y cảnh giác thấy được nét mặt né tránh của Quý Thụ Thành, nhất thời lạnh hơn phân nửa: “Anh vẫn không tin phải không, còn cái gì mà em chưa làm đủ nữa, khiến anh không thể tin tưởng hả? Em sẽ không dẫn Hạ Đồng đi Bắc Kinh nữa, chúng ta phẫu thuật tại đây, Hạ Đồng dù sao cũng không muốn đi.”

“Em điên cái gì vậy hả, đừng vì xung động nhất thời mà hủy đi con đường sống của con mình.”

“Là anh hủy đi đường sống của chúng ta, làm tổn thương chúng ta.” Hạ Kiệt rít gào. “Em muốn anh tin tưởng, hiện tại em dùng hành động để khiến anh tin tưởng.”

Hạ Kiệt bỗng dừng cúi đầu, mạnh mẽ cản bờ môi của hắn, hai tay thô bạo kéo áo somi.

“Làm gì ... Em muốn làm gì?” Quý Thụ Thành liều mạng né tránh, nhưng y dường như đang phát điên mà kéo hắn lên giường, sau đó áp chế trên người hắn, mặt dữ tợn nói. “Anh – từ – trước – giờ cũng chưa từng

tin tưởng em.”

Áo somi mỏng trên người lập tức biến thành mảnh vải nát vụn, Hạ Kiệt mạnh mẽ tách chân của hắn ra, trực tiếp đưa tay tiến vào trong chỗ hiểm của hắn. Quý Thụ Thành chưa từng bị đối xử bạo lực như vậy, khiến cho càng thêm sợ hãi, nhưng càng giây dựa chỉ càng khiến nhận thêm động tác rất tàn nhẫn: “Em bình tĩnh chút đi.. đừng vậy mà.. Hạ Kiệt, đừng vậy mà, xin em đó ...”

Tiếng gọi thê lương đó chấn tỉnh Hạ Kiệt, y ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn con mắt bao hàm kinh khủng biết bao, liền ngừng tay ngồi thẳng. Quý Thụ Thành lập tức lùi người vào góc giường, ôm chặt lấy cơ thể. Hạ Kiệt muốn tiến tới lau đi nước mắt trên má hắn, nhưng hắn như đang còn chấn kinh mà né tránh. Hạ Kiệt thở dài 1 hơi, tựa người xuống sàn nhà ôm lấy đầu mình.

Quý Thụ Thành ngơ ngác ngồi đó, tựa như tượng thạch không hề nhúc nhích, dường như còn đang chìm đắm trong sự sợ hãi. Bỗng nhiên trên đầu được khoác nhẹ một cái áo somi mới. Chỉ nghe Hạ Kiệt mang thanh âm tức giận nói: “Tối nay em ngủ bên ngoài, anh nghỉ ngơi sớm đi.”

Cửa nhẹ nhàng mở ra, Quý Thụ Thành nín thở lắng nghe, sau đó y nói tiếp: “Chuyện hôm nay em sẽ không xin lỗi đâu.” Sau đó cửa đóng lại, trong phòng một mảnh vắng vẻ.

Ngày hôm đó buổi tối trời không chút gió, bầu trời tối đen không chút ánh sao, không khí oi bức không gì sánh được, là sự tĩnh mịch báo trước 1 trận bão lớn.

Sáng hôm sau, Tuyết tiểu thư phong trần mệt mỏi vội vã tới gõ cửa. Ba của cô đã vận dụng được mối quan hệ trong ngành cảnh sát, cục cảnh sát đã cho người ra toàn bộ các nhà ga, khách sạn, nơi công cộng dán ảnh chụp của hai đứa nhỏ. Bên truyền thông cũng đã liên hệ được, sáng sớm đã đưa tin tìm trẻ lạc, tranh thủ thời gian sớm nhất để tìm kiếm hai đứa nhỏ.

Nhưng Hạ Kiệt lại không mấy hăng hái, tự đầu tới cuối chẳng nói gì. Quý Thụ Thành yên lặng lắng nghe cô cao hứng kể lể, rồi lên tiếng cảm ơn. Tuyết tiểu thư như bị dội nước lạnh, liền chu miệng không vui nói: “Anh có biết ba em vận dụng nhiều mối quan hệ thế nào không, mẹ em phải đi cầu xin ân tình của biết bao nhiêu người biết không. Hiện tại là lúc nào rồi chứ, nghe nói trưa nay bão sẽ bắt đầu đổ bộ lên đất liền, tất cả mọi người đều tập trung cho công tác phòng bão, ai còn để ý nổi chuyện hai đứa nhỏ mất tích ...”

Quý Thụ Thành chấn động, lập tức chạy tới ban công nhìn chung quanh. Bên ngoài quả nhiên dị thường, bầu trời tối đen trầm trầm, không có một tia sáng, các đám mây lớn rất nhanh bay qua, trên mặt đất lại an tĩnh tới khác thường, ngay cả ve cũng không kêu.

Mà trên đường cao tốc Đồng Tam Tuyến, cảnh sắc càng thêm đồ sộ, đường chân trời xa xa có một đám mây đen to lớn, thoáng qua lưu động đến cùng đỉnh, tựa như không thể thấy được giới hạn của mây đen đó, tựa như thủy triều đổ ào về phía bãi cát mà “chiếm đoạt” lấy bầu trời sáng trong. Chẳng từng thấy qua cảnh tượng khủng khiếp như vậy, Tiểu Diệp ngây ngốc ngẩng đầu nhìn trời, chỉ có Hạ Đống nhanh nhẹn, liền cuống quýt kéo tay bé vào cây thụ bên đường. Xe cộ trên đường đều nhanh chóng tăng tốc, đây chính là điềm báo 1 cơn mưa to.

Trên đầu, trời bắt đầu mưa. Từng hạt mưa lớn rớt xuống mặt đất, lạch cạch lạch cạch rất nhanh làm ướt một vùng, mặt nước khô ráo lập tức nhanh chóng biến thành từng mảng nước nhỏ, rồi dần thành một mảng lớn.

Gió, gió từ bốn phương tám hướng thổi tới, thổi mạnh khiến các cây ven đường phải đung đưa. Hạ Đồng ôm Tiểu Diệp kề sát người vào thân cây, kiên trì không chịu buông tay. Một thanh niên tầm 20 tuổi ở ven đường không cách nào chạy xe đạp được, đành phải đẩy xe đón gió. Bỗng nhiên một cơn gió mạnh thổi đó, hai đứa nhỏ mở to con mắt nhìn cảnh người đó cùng cả xe bị gió thổi bay xa tới hơn 10 thước, sau đó té xuống mặt đất không nhúc nhích nữa.

Tiểu Diệp kêu to sợ hãi, nhưng Hạ Đồng lại ôm chặt lấy thân cây không cho bé chạy qua chỗ đó, sau đó kề sát tai bé nhiều lần nói: “Đừng nhìn nữa, đừng nhìn nữa, chỉ cần buông tay chúng ta sẽ bị thổi bay mất.”

“Anh Hạ Đồng, em muốn về nhà.” Tiểu Diệp bị dọa khóc.

“Đừng sợ đừng sợ, gió sẽ ngừng thổi mà, em kiên trì chút đi.” Hạ Đồng cố trấn an ủi bé. “Chúng ta phải nghĩ tới chuyện tốt, em coi kia, chờ chúng ta tới được Hải Nam, em ước gì cũng sẽ được hết.”

“Em muốn.. em ước bệnh của anh sẽ mau khỏi.” Tiểu Diệp lấp bắp nói. “Còn anh?”

Hạ Đồng cười nói. “Anh ước em không cần qua Mỹ, chúng ta cả nhà sẽ vĩnh viễn bên nhau.”

Mưa rơi càng lúc càng lớn, hòa cùng trong gió mà không ngừng thổi tạt vào người hai đứa nhỏ, khiến cả thân ướt đầm. Tiểu Diệp lạnh mà run cầm cập, đành phải dựa sát vào người Hạ Đồng: “Anh Hạ Đồng, người anh nóng quá à.”

Hạ Đồng phát sốt rồi, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao khiến hai má đỏ ửng lên, cháng váng đầu, hoa mắt, rồi lập tức té xuống vũng nước. Tiểu Diệp nhanh chóng đỡ nhóc dậy.

“Anh Hạ Đồng, anh sao vậy, đừng làm em sợ mà.”

Hạ Đồng hít 1 hơi thật sâu, lấy cái túi ướt đầm trên lưng xuống, lung tung tìm thuốc mà bác sĩ già kia đã kê uống vào bụng. “Chúng ta tìm một chỗ trú mưa đi, chạy ra đường cản một chiếc xe đi.”

Tiểu Diệp vội vã gật đầu: “Chúng ta đi xe về nhà đi nha. Cần phải gọi điện cho cha em nữa, kêu cha tới đón chúng ta.”

“Không được, chúng ta đã đi xa như vậy, tuyệt đối không thể về nhà.”

“Thế nhưng ...”

“Em là đồ nhát gan, em sợ ...”

Tiểu Diệp khóc thút thít, nghẹn, không dám cãi lại. Hạ Đồng cố nói. “Không được gọi điện thoại, không được, không được.”

Vừa dứt lời, nhóc liền ngã xuống, không nhúc nhích. Tiểu Diệp chạy tới dùng sức đẩy nhóc, nhưng con mắt nhắm chặt của nhóc lại không mở ra, trên đường cái đã không còn chiếc xe nào chạy qua nữa, cánh đồng bát ngát mưa rền gió dữ cũng chẳng có bóng dáng ai. Bé bị dọa tới khóc lớn, nhưng tiếng rít gào lại bị mưa gió vô tình che giấu đi.

“Cha ơi!!!!!!”

Vào lúc 9h ngày 5/8, bão lớn ở ngoài khơi đông nam bộ Đông Hải nổi dậy, vùng chung quanh nó, sức gió mạnh ở vùng gần tâm bão, 45m/giây.

Mọi người gọi nó là “Ông chúa”, là cái tên xuất phát từ nước Lào. Nhưng sau đó bị người dùng Internet đổi tên thành “Phong vong”, do nó đi qua đại địa Trung Quốc, trong nháy mắt cải biến cuộc sống trăm vạn người dân Trung Quốc.

Từ 3h chiều từ Đài Châu lên đất liền, cảng Beilung Ninh Ba cũng nhanh chóng cảm nhận được uy lực của nó.

Ngày 6/8 cuồng phong gào thét một đêm, các đội tuyển bóng chuyền nữ lúc này đang ở Ninh Ba tham gia cuộc thi tranh vị trí tham gia FIVB (1) cũng vì gió thổi quá lớn mà chẳng ai ngủ ngon được.

Trợ lý của huấn luyện viên đội tuyển bóng chuyền nữ Du Giác Mẫn sáng sớm thức dậy liền phát hiện, sau một đêm cuồng phong, thì “Ông chúa” đã thổi tung cả nóc nhà thi đấu, nước mưa làm ướt cả sân, bao gồm toàn bộ các thiết bị điện tử chiếu sáng âm thanh bên trong cũng đều ướt, không cách nào sử dụng. Mà trung tâm thể thao đã được đầu tư xây dựng đến gần 2 tỷ 3 để dành làm nơi thi đấu tranh giải Gia3i cũng đã tan nát, không sử dụng được nữa nên toàn bộ phải chuyển đi nơi khác. (3)**HẾT CHƯƠNG 24**

(1) FIVB: Giải bóng chuyền nữ vô địch thế giới

(2) Beilun Gymnasium: Sân vận động Beilun, Ninh Ba.

(3) Nguồn tin bão mà tác giả đã lấy

(Dựa theo tin tức cơn bão Matsa năm 2005)

25. Yên Hòa - Chương 25

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Tin trên TV không ngừng đưa tin về cơn bão, các cửa sổ thủy tinh đóng kín không ngừng bị gió mạnh thổi tới lay động, phát ra tiếng ‘ào ào’, khiến cho người ta lo lắng không biết trời có đột nhiên rơi xuống hay không. Tiếng sấm thỉnh thoảng vang lên khiến cho máy báo động trên mấy chiếc xe dưới hầm giữ vang lên còi báo. Tiểu Tuyết tâm thần bất định ngồi ở sofa, thời khắc chú ý Hạ Kiệt không ngừng phiền táo đi qua đi lại trong phòng khách, cảnh giác y nhân lúc mình không chú ý sẽ chạy ào ra ngoài đường.

Cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, Quý Thụ Thành cả người mặc áo mưa bước ra.

“Anh, bộ dạng này là sao?”

“Anh phải ra ngoài, Tiểu Diệp đang gọi anh.” Quý Thụ Thành bình tĩnh mang giày đi mưa.

“Hai người không được ra ngoài đâu, sẽ bị gió thổi đi mất.” Tiểu Tuyết hét to.

Trên sân thượng truyền tới tiếng thủy tinh bị nghiền nát, vừa mở cửa phòng ra, thì ban công gió đã thổi phàn phật một mảnh, gió từ khe hở bị vỡ kia lên vào, lại phát sinh từng đợt thổi, tựa hồ đang nghiệm chứng lời Tiểu Tuyết nói.

“Mấy đứa nhỏ không phải đứa ngốc, lúc này đã sớm tìm chỗ an toàn mà chơi đùa rồi, chúng ta chờ điện thoại đã, cảnh sát phát hiện được chúng sẽ lập tức gọi điện báo mà, cũng không bỏ công cả ngày nay ngồi đợi.”

Quý Thụ Thành như không hề nghe thấy, mang mũ vào, chậm rãi đi ra ngoài. Hạ Kiệt kéo hắn vào trong lòng mình, thật sâu nhìn vào mắt hắn 1 cái, nói. “Anh đừng đi, mình em đi là được rồi, em là cha của tụi nó.”

“Chúng ta đều là cha của tụi nó.” Quý Thụ Thành đẩy y ra, đi xuống thang lầu.

Hạ Kiệt không nói gì thêm, cũng chạy nhanh vào phòng mặc áo mưa, mặc cho Tiểu Tuyết ngăn cản, xông thẳng ra cửa.

“Cô sẽ không hiểu được đâu, tôi phải đi tìm bọn họ, vì chúng tôi là người một nhà.” Y nói như thế.

Cho dù trong khu vực nội thành nhà lầu san sát, uy lực của “Ông chúa” cũng không hề giảm bớt. Hạ Kiệt cùng Quý Thụ Thành ngồi trong xe, cảm giác được xe không ngừng rung động mạnh, cả người như nghiêng, tựa như đang bị động đất. Cơn gió càng lúc càng tăng sức gió thổi bay cành cây rơi xuống giữa đường, những chỗ trũng trên đường cũng ngập nước sâu. Biển quảng cáo thật lớn ven đường cũng đã lộ ra phần khung thép đỡ tựa, chẳng biết nội dung biển quảng cáo kia đã bị thổi bay đến chỗ nào.

Quý Thụ Thành mạnh mẽ nắm lấy tay Hạ Kiệt, lòng bàn tay run rẩy. Hạ Kiệt sao lại không hiểu tâm tình của hắn, liền tiến lên hôn nhẹ lên trán của hắn.

“Hai đứa nó đều là nhóc quỷ tinh khôn, sẽ không có việc gì đâu.”

“Anh chịu thua rồi.” Quý Thụ Thành chảy nước mắt. “Lần này tìm thấy được hai đứa nó, anh sẽ không bao giờ để tụi nó đi đâu nữa hết.”

Hạ Kiệt vỗ lưng hắn, một lần nữa phát động xe, bỗng nhiên, quảng cáo phía trên xe lung lay sắp đổ, mạnh mẽ rơi xuống ngay trên đầu xe hai người họ.

Tại vạ đến nơi, Quý Thụ Thành lại cư nhiên hoảng hốt ngồi yên một chỗ. May có Hạ Kiệt lạnh lẽo, lập tức đè lấy đầu của hắn, núp xuống ở phần trống chân xe. Chỉ nghe âm ầm trên đầu, sau đó những mảnh vỡ thủy tinh bắn tung tóe trên đầu mình, những tấm thép tựa như miếng chocolate bị đè nát xuống. Cả phần đầu xe biến thành chữ V.

Quý Thụ Thành thấy hai tai như nổ tung, vai trái đau đớn kịch liệt nhưng do chết lặng nên không cảm giác được. Một lúc sau mới nghe chung quanh có tiếng khẩn trương kêu cứu, tiếng đồ vật di chuyển.

“Người bên trong ổn không vậy, trả lời 1 tiếng đi.”

“Ổn, cứu ... mạng ...” Tiếng Hạ Kiệt vang lên bên tai, Quý Thụ Thành nỗ lực quay lại, thấy y dùng một cách thức dị dạng nằm ngang ở dưới tay lái, trán chảy đầy máu. Y như ý thức được ánh mắt của Quý Thụ Thành, cố gắng đưa tay vươn tới chỗ dưới chỗ ngồi, hai bàn tay hai người nắm chặt cùng một chỗ.

Không lâu sau, nhân viên công tác công ty xây dựng lái một chiếc xe nâng tới, dùng xe nâng của bọn họ nâng biển quảng cáo lên một khoảng, nhân viên cứu hộ lập tức lập tức ra dấu hiệu, cùng nhau cố sức, cố gắng đem cánh cửa xe đã bị biến dạng kia mở ra, kéo người họ ra.

Xe cấp cứu cũng kịp lúc chạy tới, vai trái của Quý Thụ Thành do bị đè mạnh nên gãy xuống, nhưng do bao trùm đỡ cho hắn, nên toàn thân của Hạ Kiệt bị mảnh thủy tinh đâm trúng khắp nơi, nhưng may là không động tới xương cốt.

Sau đại nạn còn sống sót, Quý Thụ Thành nằm ở xe cứu thương vô thanh vô tức, chỉ dùng tay phải còn vẹn nguyên của mình nắm chặt tay Hạ Kiệt. Nhân viên cứu hộ muốn tách hai người họ ra, nhưng Quý Thụ Thành kiên trì không nằm cẳng cứu thương, chỉ ngồi bên cạnh y, từng chút vuốt ve nhẹ nhàng khuôn mặt y.

Hạ Kiệt chú ý thấy ánh mắt khác thường của nhân viên cấp cứu nhìn họ, lại nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Quý Thụ Thành, muốn tránh tay hắn một chút, nhưng Quý Thụ Thành lại nhào vào trong lòng y, biểu tình thản nhiên.

Trung tâm cấp cứu chính là đặt ngay bệnh viện chỗ Quý Thụ Lễ làm việc. Hạ Kiệt cùng người khác cố gắng đem cáng cứu thương nâng xuống xe, trong đó có một y tá cực kỳ trẻ tuổi chạy tới hỏi Hạ Kiệt: “Tình cảm anh em của hai người thật tốt nha.”

Hạ Kiệt sửng sốt, còn chưa kịp trả lời, thì Quý Thụ Thành đã đưa tay tới, nói tự nhiên: “Y là người yêu của tôi.”

Cô y tá ồ một tiếng, Hạ Kiệt luôn là da mặt dày cư nhiên vẻ mặt đỏ bừng, nhưng Quý Thụ Thành lại mặt không đổi sắc, chẳng chút để ý nhìn ánh mắt kinh ngạc chung quanh. Cô y tá bỗng nhiên nở nụ cười, ước ao nói: “Tình cảm hai người thật tốt, nếu bạn trai của tôi cũng biết săn sóc như hai người vậy thì cũng tốt quá rồi.”

Mọi người nở nụ cười, bầu không khí nhất thời hòa hoãn.

Bỗng nhiên, điện thoại di động của Quý Thụ Thành vang lên. Hạ Kiệt sửng sốt, khó khăn kéo kéo cả người hắn, lấy điện thoại từ túi quần hắn ra. Là một dãy số xa lạ, Quý Thụ Thành nhấn phím nghe, tiếng khóc Tiểu Diệp từ microphone truyền tới.

“Cha ơi”

Hai người cha vui vẻ ra mặt, kích động vạn phần. Quý Thụ Thành nhanh chóng hỏi: “Tiểu Diệp ngoan ngoan, con đang ở đâu, có bị thương không? Anh con đâu?”

“Cha ...” Tiểu Diệp chỉ là khóc, thương cho đứa nhỏ đã bị dọa tới sợ chết khiếp, nên điện thoại chuyển lại cho một người lớn.

Thì ra ông trời có mắt, hai đứa nhỏ ngay trong lúc bất lực liền thương cảm, ngay lúc đối mặt tuyệt cảnh, trên đường cái chợt có hai chiếc xe tải chạy qua, tài xế cho hai đứa nhỏ lên xe, thế nhưng chạy được nửa đường thì mưa trên đường quốc lộ càng lúc càng lớn. Ngay tại một cái cống, do một bánh xe trượt trượt, xe ở trong nước bùn, không thể nổ máy, nên chẳng di chuyển được nữa, ngay cả bằng lái cũng bị thổi bay đi. Rơi vào đường cùng, bọn họ gọi điện thoại cấp cứu, là ban chỉ huy ban phòng chống lụt lội dẫn người tới cứu xe của họ ra khỏi chỗ đó.

Hạ Đồng đã hôn mê 3 tiếng đồng hồ, tim đập cực yếu, bác sĩ trung tâm cấp cứu tuy rằng tìm được đơn thuốc của bác sĩ từ túi của nhóc, nhưng chữ viết trên đó đã bị nước mưa làm nhòe đi nhìn không rõ nữa. Hỏi Tiểu Diệp, thì bé cứ nức nở nói không rõ, nên phải gọi điện cầu cứu cha mình.

Hạ Kiệt lập tức đem tình hình cơ bản của Hạ Đồng nói cho bác sĩ biết, bên kia nhanh chóng quyết định đem nhóc tới bệnh viện cấp cứu. Quý Thụ Lễ vừa tình hình, liền liên hệ khoa chỉnh hình chuẩn bị giải

phẫu, cũng lôi ra Hứa Chí Minh đang trực trong phòng khám ra luôn. Ngay khi nhóc vừa được đưa tới, thì đội ngũ cấp cứu giản đơn đã được chuẩn bị xong.

Giải phẫu càng khó khăn hơn so với tưởng tượng, bệnh tình nhóc quá khẩn cấp, lúc đẩy vào phòng cấp cứu thì tim đã ngừng đập. Các bác sĩ y tá vừa thấy đã bắt đầu vô vọng, Quý Thụ Lễ lại dùng hết toàn bộ sức lực của mình, cố gắng dùng sốc điện tim không ngừng sốc tim cho nhóc, cuối cùng thấy tim đập yếu ớt của nhóc. Mọi người thở dài 1 hơi, lập tức đẩy vào phòng giải phẫu.

“Tình huống của bé hiện tại có thể chịu nổi được cuộc giải phẫu này hay không tôi cũng không rõ, nhưng hiện tại đây là cách duy nhất.” Hứa Chí Minh nghiêm túc nói.

Hạ Kiệt ôm lấy Quý Thụ Thành cũng đang bị thương đứng chờ ở ngoài cửa phòng cấp cứu.

Dưới ánh mắt tin tưởng của anh trai mình, Quý Thụ Lễ tự mình vào phòng giải phẫu làm trợ lý thứ nhất. Nhưng khi lồng ngực vừa được mở ra, thì ngay cả thần kinh luôn cứng rắn như thép của cậu cũng không cản được cả người chảy mồ hôi lạnh. Vật tăng trưởng không bình thường kia so với tưởng tượng càng lớn hơn, trong đó có một phần đã xâm phạm tới động mạch phổi, nếu càng tiến triển thì sẽ dẫn tới phương hướng huyết lưu trái tim hỗn loạn, trái tim của Hạ Đồng sẽ ‘Va phải đá ngầm’.

“Tim bệnh nhân đã ngừng đập.”

Quý Thụ Lễ giật mình, không khỏi ngừng tay, nhưng khi ngẩng lên nhìn thì thấy Hứa Chí Minh dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn cậu. Anh không ngừng tay, tiếp tục thành thạo mà cắt bỏ đi vật nguy hiểm kia, biểu tình không chút lay động.

Nhìn thấy ánh mắt đó của anh, Quý Thụ Lễ chợt thấy yên tâm. Nếu là anh, nhất định là có thể được, tuyệt đối!

Trái tim của Hạ Đồng ngừng đập 8 phút, ngay khi Hứa Chí Minh cẩn thận dùng một phần vật chất đặc thù để “may” lại mấy chỗ hổng trong phần ngực của nhóc, máu lập tức chảy theo hệ thống bình thường vào tim, tim của nhóc nhanh chóng khôi phục màu hồng, có lực đập lại.

Tất cả mọi người đều nở nụ cười mừng rỡ, cô y tá nãy giờ nhìn chăm chăm tim của nhóc thậm chí cả tiếng hoan hô. Hai bác sĩ mổ chính lại như rất trấn định, Quý Thụ Lễ ngẩng đầu nhìn Hứa Chí Minh. Mồ hôi trên trán của anh lấp lánh dưới ánh đèn mổ, mặc dù cho khẩu trang, nhưng vẫn có thể thấy được anh đang cười.

Trong lòng, dương quang chiếu rọi.

Bão hùng hổ tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Ngày tiếp theo là một ngày dương quang chiếu khắp, khí trời tốt, không chút mây đen nào sót lại. Dưới sự quan tâm của mọi người, Hạ Đồng chậm rãi mở mắt, thấy toàn là người quen chung quanh, khuôn mặt tức giận của cha, cùng khuôn mặt lo lắng của thầy, khuôn mặt khẩn trương của Tiểu Diệp.

Hành trình đi Hải Nam ngâm nước nóng mất rồi.

Tên Tiểu Diệp này, dám phản bội hả? Dám gọi điện thoại hả?

Hạ Đồng vừa há mồm nói gì, đó, Hạ Kiệt nghe không rõ, kề sát lỗ tai nhóc, chỉ nghe nhóc nói: “Con ... Tuyệt đối ... Không đi ... Bắc Kinh ...”

“Con có muốn đi cũng không đi được nữa đâu.” Hạ Kiệt nhéo mũi nhóc. “Con đã làm xong phẫu thuật rồi, hơn nữa còn rất thành công, đợi lát nữa nhớ cảm ơn bác sĩ Hứa.”

Hạ Đồng mở to hai mắt. Tiểu Diệp kêu lên vui mừng chạy quanh giường, ngồi bên cạnh nhóc nói. “Là thật đó, anh Hạ Đồng, cha em nói, em cũng không cần phải đi Mỹ. Cả nhà chúng ta sẽ không ai phải đi đâu hết.”

“Thầy Quý ...” Hạ Đồng vô ý thức nhìn phía Quý Thụ Thành.

Hạ Kiệt không vui nói. “Nhóc con ngu ngốc này, sao con còn gọi hắn là thầy, đều là người một nhà, phải đổi xưng hô.”

Hạ Đồng nhìn nụ cười dịu dàng trên môi Quý Thụ Thành, có chút xấu hổ gọi: “Cha ...”

“Sai rồi, con gọi cha là cha mà, chẳng phải muốn đổi thành chú Hạ hả?”

“A Kiệt ngu ngốc chẳng giống cha tí nào cả!” Hạ Đồng chẳng chút khách khí nói.

“Nhóc con thôi, vả miệng!”

Hạ Kiệt hét lớn, Tiểu Diệp ở bên cạnh trợ uy cho nhóc.

Trong phòng bệnh tiếng cười vang vọng, như đang đón ý nói hòa cùng với trời quang xanh lam vạn lý ngoài cửa sổ.**HẾT CHƯƠNG 25**

TOÀN BỘ VĂN HOÀN

26. Yến Hòa - Chương 26: Phiên Ngoại 1 – Xem Tv

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor & Beta: Mai_kari

Tuy rằng Hạ Kiệt chủ trương máy tính hàng đầu, internet vô địch, thế nhưng y cũng rất thích xem TV.

Có hai tiết mục mà y tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Một chính là Mấy trận bóng đá. Y chính là một fan cuồng hâm mộ đội tuyển Anh, mấy trận của MU chẳng bỏ qua trận nào. Ngay khi Rooney tựa như con ngựa hoang thoát cương chạy quét ngang sân đá từ góc phải vào lưới, thì ở một chung cư rộng 100km lúc 2h sáng hừng đông có một tên trình diễn “King Kong”. (Y là gào thét điên cuồng)

Thầy Quý là một người có thời gian Làm việc và nghỉ ngơi bình thường, mới đầu tối đã bị người quấy nhiễu tình dục, xương sống thắt lưng đau thật khó lắm mới ngủ say được. Đến hừng đông chịu không nổi giày vò như vậy. Nhưng hắn có tính nhẫn nại tốt, nhiều lắm mơ mơ màng màng đứng lên, mang ánh mắt cùng cái bản mặt u oán ngồi xuống ngay cạnh y cùng y xem TV. Không tới 3 phút, Hạ Kiệt liền ngồi không yên, cười làm lạnh ôm lấy hắn đỡ hắn nằm lại trên giường, động tác mềm nhẹ hôn lên mặt cùng hai mắt hắn. Đỗ hắn tiếp tục ngủ say xong mới rón ra rón rén ôm gối đầu chạy tới phòng khách xem TV.

Thầy Quý là một người có thời gian biểu sinh hoạt cực kỳ bình thường. Thế nhưng mới đầu tối đã bị người ta quấy nhiễu tình dục, xương sống thắt lưng cùng hông đều đau, khó lắm mới ngủ say được. Tới hừng đông thì bị tiếng hét của y giày vò tới chịu không nổi. Thế nhưng hắn là một người có tính nhẫn nại tốt, có mấy lần mơ màng ngồi dậy, mang ánh mắt cùng bộ mặt u oán ngồi xuống bên cạnh y cùng y xem TV. Không tới ba phút, Hạ Kiệt liền ngồi không yên, cười làm lạnh ôm lấy hắn đỡ hắn nằm lại trên giường, động tác mềm nhẹ hôn lên mặt cùng hai mắt hắn. Sau khi dỗ cho hắn ngủ say xong mới rón ra rón rén ôm gối đầu chạy tới phòng khách tiếp tục xem TV.

Trận Champions League 2005 kéo dài suốt 1 tháng, cũng chính là suốt một tháng hết giờ làm liền rú trong nhà xem bóng đá.

Buổi tối tan tầm, y cơm cũng chẳng thèm ăn ngồi ở sofa bắt đầu xem bóng đá. Chết tiệt thiệt, sao quảng cáo cứ hết cái này tới cái khác vậy, nhanh chóng thì đầu đi.

“Hạ Kiệt, tối nay muốn ăn gì, sườn heo kho tàu được không?”

“Dạ dạ.” Hai đứa nhỏ đang làm bài tập lập tức kêu to.

“Trong nhà hết xì dầu rồi, Hạ Kiệt, em đi mua xì dầu đi.”

Hạ Kiệt nhìn nhìn quảng cáo không ngừng trong TV, lưu luyến, quay đầu lại nhìn Hạ Đống, lặng lẽ nói: “Nhóc con, đi mua một chai về đi.”

“Không được, bài toán nhầm con còn làm chưa xong.”

Hạ Kiệt cắn răng, kín đáo đưa cho nhóc tờ 10 đồng nói. “Đi mua đi, tiền thừa cho con hết.”

Hạ Đống cười gằn dở, kêu to với Quý Thụ Thành: “Cha ơi, A Kiệt dùng tiền mua chuộc con này.”

Quý Thụ Thành liếc mắt nhìn người ba không tốt kia, sau đó đi rửa tay nói. “Để tự anh đi mua vậy.”

Nghe cái này, Hạ Kiệt lập tức nhảy dựng lên, không nói hai lời chạy ra cửa, còn nhanh hơn cả thỏ. 5 phút sau, y thở hồng hộc xách một cái bình chạy ào trong nhà, vừa nhìn TV, thấy mặt cỏ màu xanh lục vừa xuất hiện, y liền thở phào một hơi, đặt cái chai lên bàn trong bếp, rồi uống một ngụm nước lọc, sau đó chạy lại sofa tiếp tục thành thoi xem TV.

Trận đấu vừa qua 10 phút, đội Trung Quốc liền bị Manchester United đè áp, trong vòng 7 phút sau đã làm thủng lưới.

“Mẹ ôi, đá có chút khí chất đi chứ!” Vừa dứt lời, màn hình TV bị người chặn lại, Quý Thụ Thành cầm cái chai thủy tinh mà y mua về nói. “Em bao nhiêu tuổi rồi hả, em đọc thử chữ trên chai là gì?”

“Hả?” Hạ Kiệt tập trung nhìn vào, thấy trên chai hiện rõ 4 chữ lớn “Giấm chua Thiệu Hưng”, liền thấp giọng chửi bới. “Tên bán hàng kia thật chẳng có đạo đức mà. Rõ ràng em đã nói nó bán chai xì dầu, sao lại đưa cho em bình dấm chua, cái này, cái này ... dấm chua cũng được mà. Tiểu Diệp thích sườn heo đường dấm, tối nay làm món sườn heo đường dấm là được.”

Tiểu Diệp hảo ý nhắc nhở y: “Hạ papa, tháng này, papa mua tới 3 bình dấm chua rồi đó.”

Quý Thụ Thành cũng không nói gì thêm, lười nói nhiều với y.

Tối đó, cơm của Hạ Kiệt vị đặc biệt chua, dường như đem toàn bộ dấm trong chai đổ vào chén cơm của y vậy.

Ngoại trừ mấy trận đá bóng lúc nửa đêm ra, Hạ Kiệt cũng rất thích xem phim điện ảnh. Trước các trận đá bóng đá, y thích nhất là sau khi cùng thầy Quý ôn tồn chút chuyện, thì xem một bộ phim ngắn. Tối hôm đó, sau khi anh cày bữa em cày bữa xong xuôi hết, thì y mở TV, đang chiếu chính là bộ phim Deep Rising. (1)

Phim dạng này thuộc loại mà y thích. Phim kinh dị Mỹ không có BT giống kiểu phim Nhật Bản, hiệu ứng tốt, khung cảnh rộng, nhất là mấy súng ống đạn dùi công nghệ cao ở trong một du thuyền xa hoa khiến cho bộ phim càng thêm hấp dẫn, khiến người ta xem mê say.

Thầy Quý đang mơ màng màng đi WC, vừa liếc mắt liền thấy một ông da đen cầm một cái búa nâng cao giơ xuống. Trong phòng đang tối, không khỏi bị hình ảnh đó kích thích khiến rút lui ba bước, hần hít sâu một hơi nói: “Nên coi trong phòng đi, nếu tụi nhỏ chạy ra thì sẽ hù chết tụi nhỏ mất.”

“Không sao không sao, tụi nhỏ sớm ngủ rồi, không phải mai anh phải dậy sớm sao, em coi ở đây là được, mở tiếng nhỏ chút.”

Quý Thụ Thành tiếp tục đi ngủ, bộ phim càng lúc càng thêm gây căng. Bạch tuộc vươn sâu vào trong các góc của du thuyền, bọn người xấu lần lượt bị giết, ngay trung tâm du thuyền, bạch tuộc hiện ra nguyên hình.

Tiểu Diệp đang cúi đầu đi tiểu, bỗng nhiên thấy trên màn hình TV khắp nơi trên đất toàn là xương trắng.

“A!!!!!!!!!!!!!!”

Nửa đêm kinh hồn.

Hạ Kiệt bị dọa tới giật cả mình, sau đó quay đầu thấy Tiểu Diệp một đường chạy ào vào trong phòng ngủ. Quý Thụ Thành nghe tiếng hét, mở cửa ra, ngay cả nút buộc áo ngủ cũng không cài. Con trai nhào vào lòng cha mình, cả người run rẩy.

“Đã kêu em đừng coi ở phòng khách mà, dọa tới tụi nhỏ rồi kìa.”

Hạ Kiệt mồ hôi lạnh: “Sao em biết bé lại tỉnh giấc chứ. Tiểu Diệp ngoan, trong TV toàn là giả hết đó.” Sở sớ lưng Tiểu Diệp, lại thấy cả thân bé bị dọa tới mồ hôi chảy ướt, nhưng sao mộng cũng ướt là thế nào?

Quý Thụ Thành cũng thấy kỳ: “Không phải là nước tiểu đó chứ, con cũng đã học lớp 2 rồi mà, sao lại tè ra quần thế này?” Thanh âm nghiêm túc khiến Tiểu Diệp không dám ngẩng đầu, vẻ mặt đỏ bừng.

“Anh đừng mắng con nữa, trách em đi, là con nó bị dọa.” Hạ Kiệt nhanh chóng đi lấy quần sạch thay cho bé.

Tắt TV, mở đèn cả phòng, Tiểu Diệp chết sống vẫn không chịu rời cha mình. Quý Thụ Thành bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là cùng con ngủ. Hạ Kiệt xem xong phim liền ở sofa phòng khách mà qua cả buổi tối.

Ai kêu mình coi phim không cần thận chứ, đáng đời.

Nhưng không ngờ, sự kinh hồn của Tiểu Diệp lại kéo dài hơn y tưởng. Một tuần tiếp theo, bầu trời vừa tối thì bé lại đánh sạt cha mình, quyết không chịu ở trong phòng một mình, khi ngủ cũng phải ngủ cùng cha. Thấy hần kiên định chiếm lấy cái giường lớn biến nó thành không gian ngọt ngào của hai cha con, Hạ Kiệt đành phải rời khỏi phòng ngủ, tự giác tới sofa phòng khách quần chăn ngủ. Điều kỳ quái nhất chính là,

Tiểu Diệp bị cái bóng của Hạ Kiệt phản chiếu trong phòng tắm khiến cho bé sợ chết khiếp, lại tè ra quần, khiến cho Quý Thụ Thành vừa đánh vừa mắng.

Hạ Kiệt thấy phiền muộn nha, bị thằng con phá nát hạnh phúc suốt cả một tuần lễ. Khổ não nhất, chính là Tiểu Diệp dường như có bóng ma tâm lý với y, gần đây hay trốn y. Thật thương tâm mà!

Buổi chiều tan học, Quý Thụ Thành theo thường lệ về nhà nấu cơm. Tiểu Diệp phụ trách đem mấy túi rác trong nhà xuống lầu bỏ. Thời gian trôi qua, sắc trời dần tối, bé run rẩy dọc theo vách tường đi tới bãi đổ rác. Bỗng nhiên trong bụi cỏ truyền đến tiếng động nhỏ, bé run rẩy, sau đó nhón nhón hai bước chân đi tới, liền hoảng hốt thấy được một bàn tay tuyết trắng vươn ra từ trong bụi cỏ.

“Oa!!!!!!”

Bé quăng luôn cả túi rác, liều mạng chạy về nhà, vừa vặn Hạ Kiệt vừa ngừng xe về nhà, ôm lấy bé đang chạy tới trước mặt.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Trong bụi cỏ, có, có quỷ.”

“Nhóc con ngốc, trên đời này không có quỷ.”

“Có có mà, trong bụi cỏ có một bàn tay vươn ra đó.”

Hạ Kiệt không tin, không để ý tới bé đang phản đối mà đi xem. Đâu phải là tay, là một cái túi plastic đọng trên một cành cây. Tiểu Diệp còn nói trong bụi cỏ có thanh âm, Hạ Kiệt bối rối, thì thấy một con mèo hoang lúi qua chân của bọn họ.

“Nhóc con ngốc, cho nên đã nói con là nghi thần nghi quỷ, vốn chẳng có gì hết mà.” Hạ Kiệt nhéo mũi bé. “Con đã học lớp 2 rồi, không được sợ mấy thứ thế này, phải đàn ông 1 chút chứ.”

Tiểu Diệp quyết tâm gạt đầu.

Đến lúc ngủ, Quý Thụ Thành thấy kỳ lạ, cả tối Tiểu Diệp không có dính sát hần nữa, sau khi tắm xong cũng không chạy vào phòng ngủ chính đòi ngủ cùng nữa.

“Em nói gì với con nó vậy? Sao nó hết sợ rồi.”

Hạ Kiệt cười haha, ôm lấy lưng Quý Thụ Thành, nhẹ nhàng hôn gáy hần. Ôi, làn da đã cách xa cả tuần rồi, thực sự nhớ chết được. Y nhanh chóng lột sạch quần áo của hần, đem cả người hần đặt dưới thân mình.

KISSKISS, đang chuẩn bị làm vấn đề chính, thì cửa nhẹ nhàng mở ra. Quý Thụ Thành hết hồn đẩy mạnh Hạ Kiệt té lăn xuống sàn, lấy chăn che lại phần dưới thân mình, chỉ thấy Tiểu Diệp đang do dự đứng ở cửa.

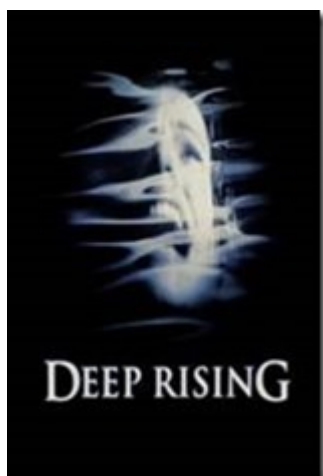
“Cha ơi, con vẫn còn sợ, có thể ngủ cùng cha một tối nữa được không?” Bé tội nghiệp nâng lên 1 ngón tay, nói.

Trời ạ, Hạ Kiệt đành phải ôm cái chăn ra ngoài hẹn hò với sofa.

Không bao giờ xem phim kinh dị nữa.

Y tức giận nghĩ.HẾT PHIÊN NGOẠI

(1) Deep Rising: Bạch tuộc khổng lồ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-duoi-yen-hoa>